

JUDECĂTORII

Lecții biblice pentru copii

Grădiniță

Autori: Samuel Cristian, Timotei Miheț, Maria Miheț

Ilustrații: Alina Șuiugan

Jocuri: Maria Miheț

Muzică: Monica Turtoi, Estera Harasemiuc, Susan Strohschein, Elisabeta Ciopașiu,
Oxana Mureșan

Logo: Delia Ursache

Editare și Layout: Maria Miheț

Coperta: Petru Drăgan

Dragi părinți,

Ați putea să vă imaginați cartea Judecători ca pe un serial cu mai multe episoade. Desigur episoadele au o anumită legătură între ele, dar fiecare poate fi privit individual și din fiecare toți putem învăța câte ceva: fie copii, fie adulți. Faptul că această carte este o poveste mare alcătuită din mai multe povestiri mai mici o face mai ușor de citit, de împărțit și de parcurs împreună cu copiii. Dar de ce merită să vă uitați împreună cu copiii la fiecare episod al cărții Judecători?

În primul rând pentru că este un serial cu eroi. Astăzi li s-ar spune, cel puțin unora dintre ei supereroi. Eu le-aș spune doar eroi, în primul rând pentru că au fost reali, oameni în carne și oase, pe când supereroii sunt personaje fictive. În al doilea rând, le-aș spune eroi pentru că ei nu sunt perfecți. Când îi prezintă, autorul nu le ascunde defectele. Faptele lor mărețe și deciziile lor bune stau alături de slăbiciunile, deciziile greșite și păcatele lor. Ei sunt pur și simplu umani. Și noi, ca oameni, ne recunoaștem mai degrabă în defectele lor: în frica lor, în aroganța lor, în dorința lor de răzbunare sau în insistența de a face ce le place. Ei bine, Dumnezeu se folosește de astfel de oameni pentru a-și elibera poporul și pentru a-i transforma în eroi ai credinței, vrednici să fie pomeniți de autorul epistolei către Evrei. *Dumnezeu prin harul și puterea Sa poate folosi oameni obișnuiți pentru a face lucruri neobișnuite.* Și aceasta este o mare încurajare!

Faptul că eroii acestei narațiuni sunt zugrăviți într-un mod realist poate fi și o provocare, pentru că nu întotdeauna autorul găsește de bine să ne spună clar dacă o anumită faptă a fost bună sau rea. Astfel, el ne lasă cu întrebări, ne provoacă să gândim, să analizăm și să ne deprindem să deosebim binele de rău. *Vom fi provocați să ne formăm și să ne exersăm discernământul.* Iată un exercițiu pe cât de interesant, pe atât de greu și, în același timp, atât de necesar în aceste vremuri, atât pentru noi, cei mai experimentați, cât și pentru copiii noștri.

Încă de la început trebuie să știți că povestitorul cărții Judecători, sau dacă vreți scenaristul serialului, nu s-a ferit să vorbească despre păcat. De la ceea ce noi numim păcate mici și până la cele mai îngrozitoare și grele. „Păi ce mare lucru să nu-L cunoști pe Dumnezeu și nici Cuvântul lui”, spun oamenii, nu-i așa? „Noi suntem destul de civilizați și știm să hotărâm pentru noi ce este bine și ce este rău. Nu avem nevoie să ne spună Dumnezeu”, adaugă ei prin gândurile și prin faptele lor. Această carte ne arată unde ajunge omul și societatea umană atunci când Dumnezeu este nesocotit și nu mai este cinstit ca autoritatea ultimă, ca Împărat. Dezastrul și degradarea din finalul cărții sunt consecințele normale ale păcatului. Iar Dumnezeu este drept atunci când ne lasă să le suferim. *Cu cât noi și copiii noștri înțelegem mai bine grozăvia și pericolul robiei păcatului, cu atât mai repede vom conștientiza nevoia de a fi eliberați, nevoia de a ne întoarce și de a rămâne sub autoritatea binevoitoare a lui Dumnezeu.* Cu toții avem nevoie de un Eliberator, strigă cronicarul prin fiecare episod al povestirii.

Dar în mijlocul degradării și al dezastrului adus de păcat, strălucește, precum un far în cea mai neagră noapte, răbdarea și îndurarea lui Dumnezeu. Parcurgând cartea, nu se poate să nu te întrebi: „de câte ori va mai fi dispus Dumnezeu s-o ia de la capăt cu ei? De ce o face?” Iar răspunsul nu poate fi decât unul: „*Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul [...]*” (Exod 34:6-7). Spre finalul cărții, Dumnezeu este atât de bun, încât le dă israeliților un eliberator fără ca ei să-l ceară. Oare nu așa a făcut și cu noi? Nu L-a dat El la moarte pe Domnul Isus Hristos mai înainte ca noi să ne fi dat seama că avem nevoie să fim răscumpărați de El din robia, întunericul și dezastrul păcatului? *Bunătatea, îndurarea, mila, harul, credincioșia și răbdarea lui Dumnezeu cu noi cei păcătoși strălucesc tot mai tare în întunericul care devine tot mai dens.* Fie și numai pentru acest din urmă motiv se merită să parcurgeți împreună cu copiii voștri acest serial al Judecătorilor.

Cum să folosiți acest caiet?

Fiecare lecție cuprinde câte trei imagini inspirate din textul biblic și sunt menite să îndrume înspre textul biblic asociat fiecărei lecții. Folosiți fiecare imagine pentru a-i deprinde pe copii să observe cât mai atent și cât mai mult din ceea ce este în imagine, urmărind identificarea personajelor (Cine?), a acțiunilor (Ce?), a elementelor de loc (Unde?), de timp (Când?), a modului în care se desfășoară acțiunea (Cum?), sau a cauzei/scopului desfășurării acțiunii (De ce?). Adăugați și alte întrebări acolo unde este cazul, așa încât „citirea” imaginilor să fie cât mai completă. Evitați presupunerile sau întrebările interpretative. Deprinderea observării atente a imaginilor va fi de mare ajutor în observarea și înțelegerea ulterioară a textului scris.

Versetul de memorat ales pentru fiecare lecție este menit să întipărească în mintea copiilor Cuvântul scris al lui Dumnezeu. În acest scop, melodiile compuse pentru o bună parte din versetele de memorat pot să fie de un real folos și să ajute întreaga familie, mari și mici, la închinare, încurajare, îndemnare, etc.

Povestea de la sfârșitul fiecărei lecții nu este gândită pentru a fi citită copiilor, ci mai degrabă povestită în interacțiune directă cu ei. De un real ajutor ar fi ca părintele să spună copiilor povestea lecției având Biblia în mână și citind pasaje scurte acolo unde este cazul. Scopul este acela de a-i expune pe copii cât mai mult Cuvântului scris al lui Dumnezeu, mai ales într-un context în care și ei, ca și noi, sunt asaltați de vocea asurzitoare a lumii.

Nu uitați rugăciunea! Ea este răspunsul nostru la vorbirea lui Dumnezeu, de aceea ajutați-i pe copii să deprindă rugăciunea, să-l vorbească Dumnezeului Creator care dorește părtășia cu fiecare dintre noi. Exersați împreună rugăciunea de laudă, de mulțumire, de mărturisire, de mijlocire sau de cerere personală, transformând versetul de memorat într-o rugăciune.

Cuprinsul Lecțiilor

Lecția 1 Judecători 1:1-2:9	VM 1 – Judecători 2:7 Poporul a slujit Domnului în tot timpul vieții lui Iosua și în tot timpul vieții bătrânilor care au trăit după Iosua și care văzuseră toate lucrurile mari pe care le făcuse Domnul pentru Israel.
Lecția 2 Judecători 2:10-3:11	VM 2 – Judecători 2:20-21 Atunci, Domnul S-a aprins de mânie împotriva lui Israel și a zis: „Fiindcă neamul acesta a călcat legământul Meu [...], nu voi mai izgoni dinaintea lor niciunul din neamurile pe care le-a lăsat Iosua când a murit.”
Lecția 3 Judecători 3:12-31	VM 3 – Judecători 3:15 Copiii lui Israel au strigat către Domnul, și Domnul le-a ridicat un izbăvitor.
Lecția 4 Judecători 4:1-5:31	VM 4 – Psalm 20:7 Unii se bizuie pe carele lor, alții, pe caii lor, dar noi ne bizuim pe Numele Domnului Dumnezeului nostru.
Lecția 5 Judecători 6:1-24	VM 5 – Judecători 6:8b,10 ‘Eu v-am scos din Egipt, Eu v-am scos din casa robiei. [...]. V-am zis: «Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru; să nu vă temeți de dumnezeii amoriților, în a căror țară locuiți.» Dar voi n-ați ascultat glasul Meu.’
Lecția 6 Judecători 6:25-40	VM 6 – Isaia 41:10 [...] nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare.
Lecția 7 Judecători 7:1-25	VM 7 – Proverbe 3:5-6 Încrede-te în Domnul din toată inima ta și nu te bizui pe înțelepciunea ta! Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările.
Lecția 8 Judecători 8:1-35	VM 8 – Judecători 8:23 Ghedeon le-a zis: „Eu nu voi domni peste voi, nici fiii mei nu vor domni peste voi, ci Domnul va domni peste voi.”
Lecția 9 Judecători 9:1-57	VM 9 – Proverbe 5:22 Cel rău este prins în înseși nelegiuirile lui și este apucat de legăturile păcatului lui.
Lecția 10 Judecători 10:1-12:15	VM 10 – Proverbe 20:25 Este o cursă pentru om să facă în pripă o făgăduință sfântă și, abia după ce a făcut juruința, să se gândească.

Lecția 11 Judecători 13:1-25	VM 11 – Psalm 139:16-17 Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau și în cartea Ta erau scrise toate zilele care-mi erau rânduite, mai înainte de a fi fost vreuna din ele. Cât de nepătrunse mi se par gândurile Tale, Dumnezeule, și cât de mare este numărul lor!
Lecția 12 Judecători 14:1-20	VM 12 – Proverbe 16:32 Cel încet la mânie prețuiește mai mult decât un viteaz și cine este stăpân pe sine prețuiește mai mult decât cine cucerește cetăți.
Lecția 13 Judecători 15:1-20	VM 13 – 1 Samuel 17:47b „[...] Domnul nu mântuiește nici prin sabie, nici prin sulită. Căci biruința este a Domnului.”
Lecția 14 Judecători 16:1-31	VM 14 – Psalm 145:17-18 Domnul este drept în toate căile Lui și milostiv în toate faptele Lui. Domnul este lângă toți cei ce-L cheamă, lângă cei ce-L cheamă cu toată inima.
Lecția 15 Judecători 17:1-18:31	VM 15 – Psalm 119:11 Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta!
Lecția 16 Judecători 19:1-21:25	VM 16 – Romani 6:23 Plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru.

LECȚIA 1

JUDECĂTORI 1:1-2:9

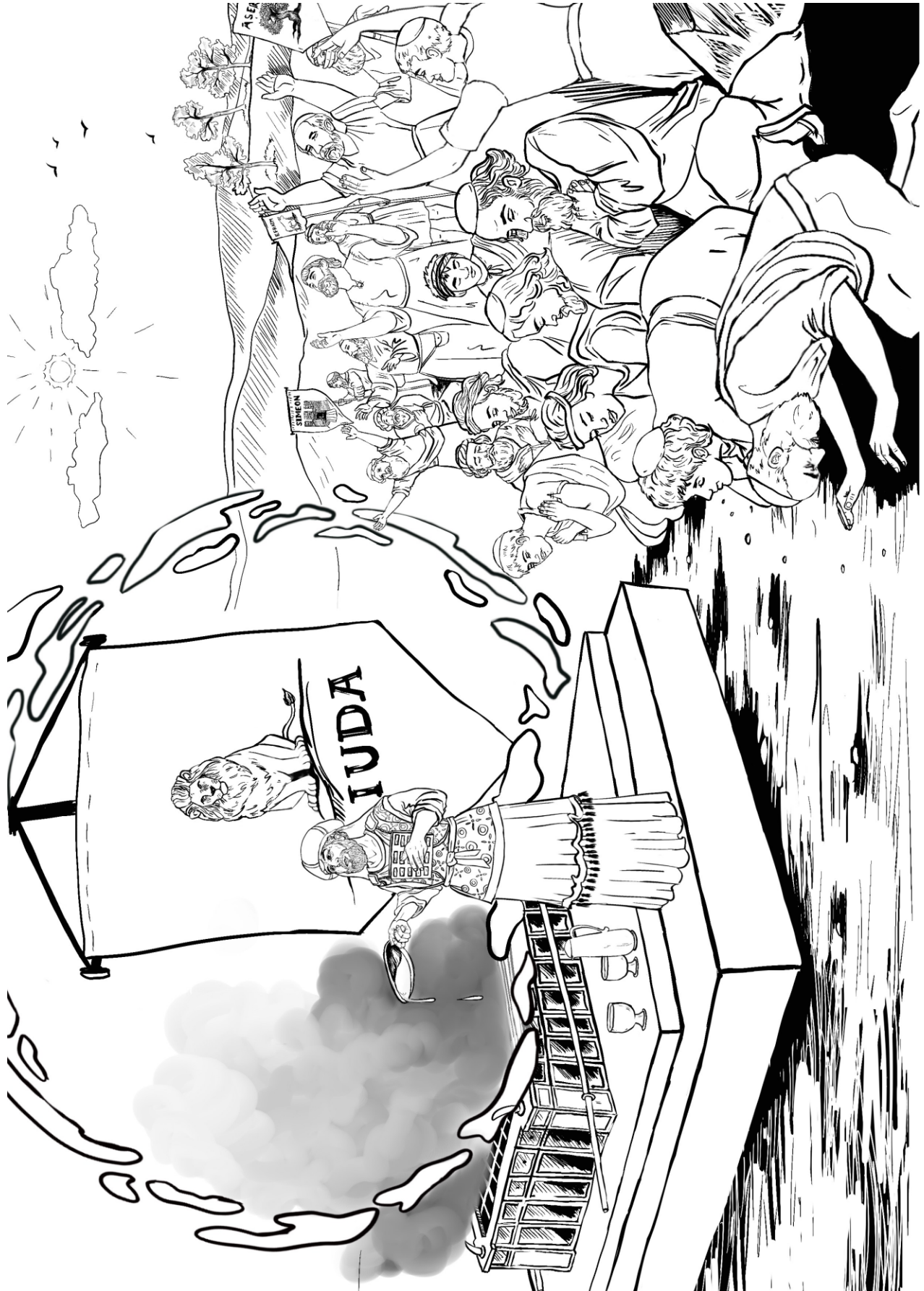
MEMOREAZĂ

Judecători 2:7

Poporul a slujit Domnului în tot timpul vieții lui Iosua și în tot timpul vieții bătrânilor care au trăit după Iosua și care văzuseră toate lucrurile mari pe care le făcuse Domnul pentru Israel.

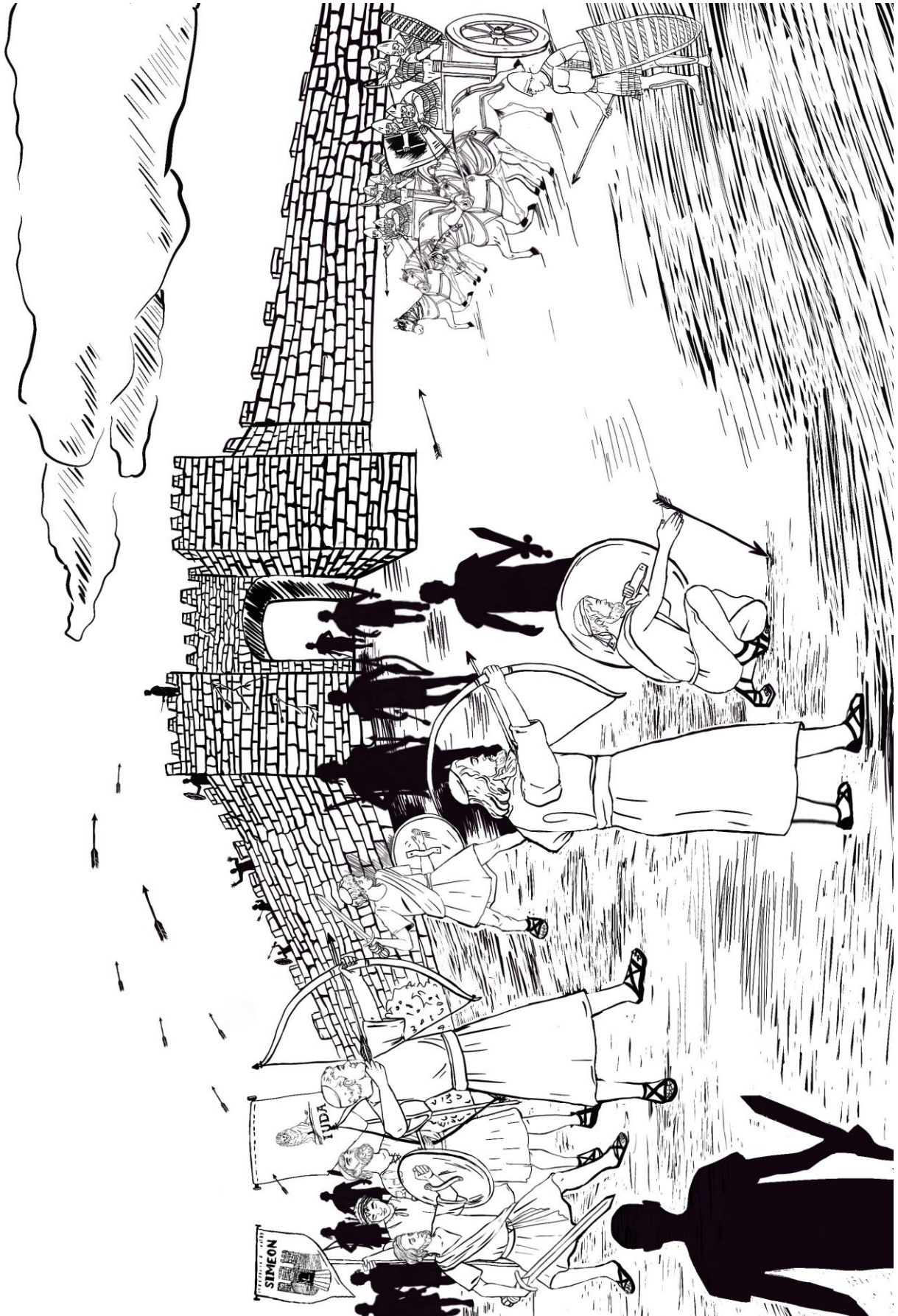

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

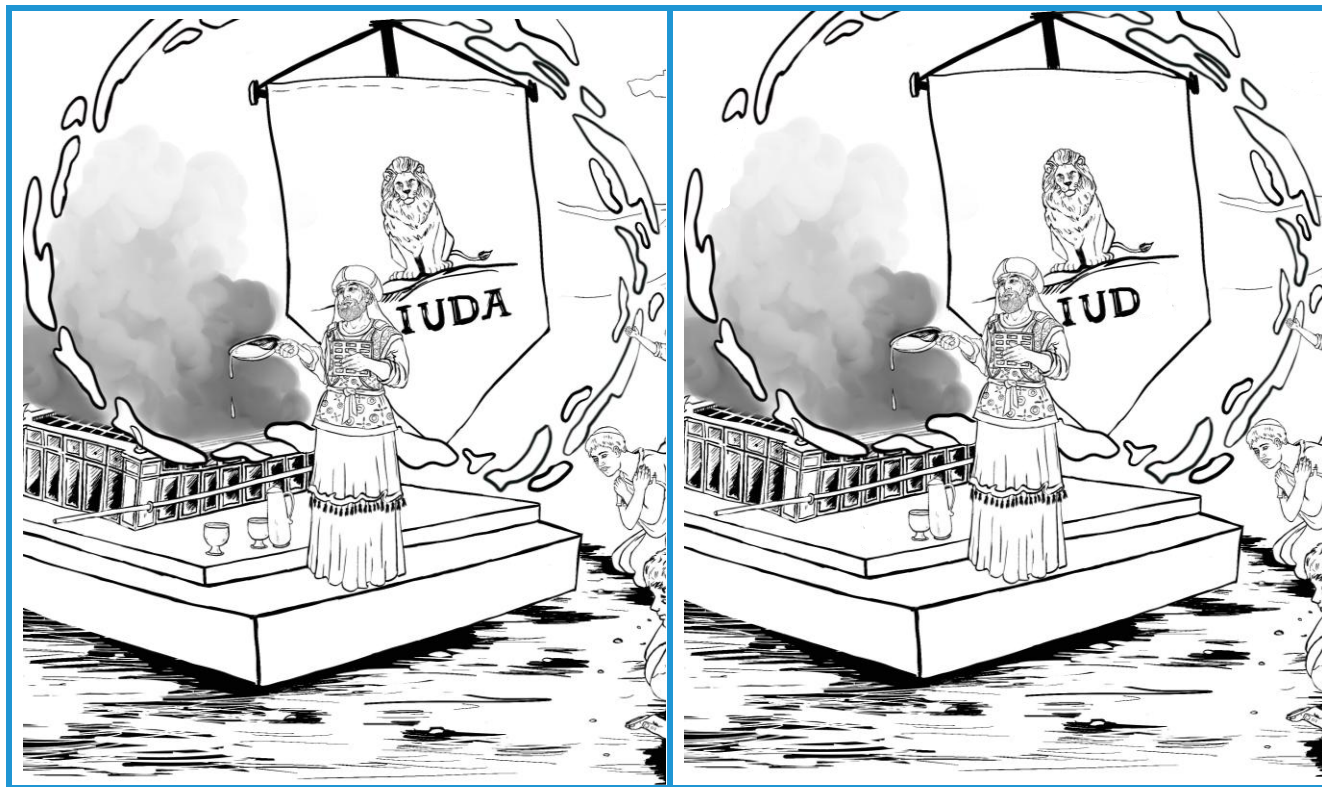

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

Găsește **5** diferențe între imaginile de mai jos!

Colorează litera „A” în careul de mai jos! Ce cifră ai găsit? _____

D	F	S	D	G	H	U	M	B	D
R	V	A	A	A	A	A	A	N	G
F	G	A	A	A	A	A	A	R	N
V	B	S	E	R	F	A	A	F	M
B	N	T	T	V	N	A	A	G	P
N	J	G	J	F	A	A	R	H	E
J	U	B	M	A	A	P	G	N	D
U	E	N	A	A	N	L	H	M	S
T	R	A	A	T	M	R	N	L	C
G	T	A	C	B	L	T	M	O	V

POVESTEA Lecției 1

Judecători 1:1-2:9

Povestea lecției este o schiță de idei care are rolul de a lega imaginile observate anterior de textul biblic asociat lecției, respectiv de versetul de memorat. *Obiectiv*, ea este legată de cartea și paragraful studiat, iar *subiectiv* de povestitor (părintele sau învățătorul de școală biblică) și ideile sale. Fiind inspirată de Cuvântul lui Dumnezeu ea este sub autoritatea acestuia, dar în același timp poartă și amprenta personală a povestitorului. Povestea lecției creează un context *dinamic*, *captivant* și *interactiv* între povestitor și copii, care în timpul povestirii pot colora imaginile.

Schița Lecției 1

LECTURA imaginilor

Lectura imaginilor lecției folosind cele 6 întrebări fundamentale ale observării: **Cine?, Ce?, Unde?, Când?, Cum?, De ce?**. Adaugă și alte întrebări cu scopul de a observa cât mai atent fiecare imagine. Lectura imaginilor trebuie să fie obiectivă, nu subiectivă, având drept scop observarea, nu interpretarea. **PUNE UN TITLU** împreună cu copiii imaginilor lecturate, iar apoi **DEZVOLTĂ TITLUL** împreună cu ei și astfel va rezulta ideea centrală a fiecărei imagini. Astfel, copiii vor deprinde rezumarea și detalierea mesajului unei imagini.

MEMORAREA versetului

Memorează versetul împreună cu copiii fiind creativ în metodele folosite.

POVESTEA lecției

Prezintă cât mai captivant posibil povestea asociată imaginilor lecturate și a versetului de memorat învățat.

Judecători 2:7

Poporul a slujit Domnului în tot timpul vieții lui Iosua și în tot timpul vieții bătrânilor care au trăit după Iosua și care văzuseră toate lucrurile mari pe care le făcuse Domnul pentru Israel.

Îi numim eroi deoarece, prin faptele lor, ei au adus eliberare și binecuvântare în viața poporului. Dar vremea judecătorilor nu a fost o perioadă prea fericită pentru Israel, și nu din cauza lui Dumnezeu, ci din cauza necredincioșiei poporului. Trecuse destulă vreme de când Dumnezeu îi eliberase pe israeliți din robia egipteană folosindu-se de un om foarte important. Vă amintiți cum s-a numit el? Dar știți cine a preluat conducerea poporului după Moise, la porunca Domnului? Cum s-a numit cel sub conducerea căruia a intrat poporul în țara promisă, în Canaan, și a luat-o în stăpânire? Cu puțin timp înainte de a muri, Moise i-a spus lui Iosua în fața întregului popor: „*Întărește-te și îmbărbătează-te. Căci tu vei intra cu poporul acesta în țara pe care Domnul a jurat părinților lor că le-o va da și tu îi vei pune în stăpânirea ei. Domnul însuși va merge înaintea ta, El însuși va fi cu tine, nu te va părăsi și nu te va lăsa; nu te teme și nu te înpăimânta!*” (Deuteronom 31:7-8). Dumnezeu a fost credincios și a dat multe biruințe poporului Israel care a intrat în Canaan și a cucerit mare parte din țară, așa încât, la finalul vieții lui Iosua, israeliții au devenit poporul dominant în Canaan. Totuși, nu era cucerită fiecare cetate, așa că israeliții trebuia să continue să cucerească ce mai rămăsese din țară. Așa se face că la începutul cărții Judecători găsim toate seminciile lui Israel strânse laolaltă și întrebând pe Domnul. Fiecare seminție era adunată sub steagul ei înaintea altarului Domnului pe care erau așezate jertfele. Acolo, „*după moartea lui Iosua, copiii lui Israel au întrebat pe Domnul și au zis: «Cine dintre noi să se suie întâi împotriva canaaniților, ca să pornească lupta cu ei?» Domnul a răspuns: «Iuda să se suie; iată că am dat țara în mâinile lui»*” (Judecători 1:1-2). Marele Preot a fost cel care a întrebat pe Domnul pentru ei și prin el Domnul le-a răspuns. Și lucru important, israeliții au ascultat și „*Iuda a zis fratelui său Simeon: «Suie-te împreună cu mine în țara care mi-a căzut la sorți și să luptăm împotriva canaaniților și voi merge și eu cu tine în țara care ți-a căzut la sorți.» Și Simeon s-a dus cu el*” (Judecători 1:3). Au pornit lupta și „*Domnul a dat pe canaaniți și pe fereziți în mâinile lor*” (Judecători 1:4).

2

Prima cetate cucerită de seminția lui Iuda, ajutată și de seminția lui Simeon, a fost Bezek, după care „*fiii lui Iuda au pornit lupta împotriva Ierusalimului și l-au luat; l-au trecut prin ascuțișul sabiei și au dat foc cetății*” (Judecători 1:8). Campania militară a continuat apoi cu cucerirea cetății Hebron. Despre această cetate știm că Moise i-o dăduse ca moștenire lui Caleb drept răsplătă pentru că s-a încrezut în Dumnezeu și nu a înmuiat inima poporului după ce s-a întors din călătoria de recunoaștere a țării, călătorie în care fuseseră trimiși de Moise. Mai târziu el a cerut lui Iosua ca această cetate să fie moștenirea lui, spunând: „*Știi ce a spus Domnul lui Moise, omul lui Dumnezeu, cu privire la mine și cu privire la tine, la Cades-Barnea. Eram în vârstă de patruzeci de ani când m-a trimis Moise, robul Domnului, din Cades-Barnea, ca să iscodesc țara, și i-am adus știri așa cum îmi spunea inima mea curată. Frații mei care se suiseră împreună cu mine au tăiat inima poporului, dar eu am urmat în totul calea Domnului Dumnezeului meu. Și în ziua aceea, Moise a jurat și a zis: «Țara în care a călcat piciorul tău va fi moștenirea ta pe vecie, pentru tine și pentru copiii tăi, pentru că ai urmat în totul voia Domnului Dumnezeului meu.»*” (Iosua 14:6-9). Deși în Hebron erau câțiva uriași, Dumnezeu i-a dat biruință lui Caleb, care apoi a pornit împotriva cetății Debir. Aici, s-a remarcat cucerind cetatea un bărbat pe nume Otniel, care a primit-o de soție pe Acsa, fiica lui Caleb, și o dată cu ea cetatea și câteva izvoare, lucru

foarte important într-o zonă aridă. Apoi, Iuda și Simeon au continuat lupta cucerind cetatea Tefat, pe care au numit-o Horma, adică *nimicire*. S-au îndreptat în cele din urmă spre apus și au cucerit cetățile situate pe malul Mării: Gaza, Ascalon și Ecron. Deși „Domnul a fost cu Iuda; și Iuda a pus stăpânire pe munte,” totuși „n-a putut să izgonească pe locuitorii din câmpie, pentru că aveau care de fier” (Judecători 1:19). Fiecare seminție a pornit să-și cucerească teritoriul care le căzuse la sorți. Spre deosebire de Iuda, seminția lui Beniamin n-a „izgonit pe iebusiții care locuiau la Ierusalim, și iebusiții au locuit în Ierusalim cu fiii lui Beniamin” (Judecători 1:21). Dintre fiii lui Iosif, Efraim, s-a suit „împotriva Betelului, și Domnul a fost cu ei. Cei din casa lui Iosif au iscodit Betelul, care mai înainte se chema Luz.” (Judecători 1:22). În schimb seminția lui Manase, celălalt fiu al lui Iosif, înfiat de Iacov, „n-a izgonit nici el pe locuitorii din Bet-Șean și din satele dimprejurul lui, din Taanac și satele lui, din Dor și satele dimprejurul lui, din Ibleam și satele dimprejurul lui, din Meghido și satele dimprejurul lui, așa încât canaanii au izbutit să rămână în țara aceasta” (Judecători 1:27). Efraim „n-a izgonit pe canaanii care locuiau la Ghezer” (Judecători 1:29) și nici Zabulon pe locuitorii din Chiton și Bahalol, ci „canaanii au locuit în mijlocul lui Zabulon, dar au fost supuși la un bir” (Judecători 1:30). Nici seminția lui Așer nu i-a izgonit pe canaanii, ci „așeriții au locuit în mijlocul canaanilor, locuitorii țării” (Judecători 1:32). Deși Dumnezeu le poruncise să-i nimicească pe canaanii, copiii lui Israel n-au ascultat, ci au ajuns să conviețuiască cu ei. Putem crede că în anumite situații nici nu s-au mai ostenit să lupte împotriva lor, ci s-au așezat pur și simplu în mijlocul lor. Așa s-a întâmplat și în cazul seminției lui Neftali care „a locuit în mijlocul canaanilor, locuitorii țării” (Judecători 1:33). Iar seminția lui Dan nu a reușit să-și ocupe teritoriul primit ca moștenire pentru că „amoriții au dat înapoi în munte pe fiii lui Dan și nu i-au lăsat să se coboare în câmpie” (Judecători 1:34). Semințiile lui Israel și-au pierdut entuziasmul și hotărârea de a cuceri toate cetățile țării Canaan și s-au mulțumit să-i supună pe locuitorii Canaanului la un bir. Ei au început bine întrebând pe Domnul și nimicind cetățile canaanite, dar au sfârșit prin a locui în mijlocul canaanilor. Dar oare ce avea Dumnezeu de spus cu privire la această situație?

3 Reacția lui Dumnezeu nu s-a lăsat așteptată, ci într-o anumită ocazie: „Îngerul Domnului S-a suit din Ghilgal la Bochim și a zis: «Eu v-am scos din Egipt și v-am adus în țara pe care am jurat părinților voștri că v-o voi da. Am zis: 'Niciodată nu voi rupe legământul Meu cu voi, și voi să nu încheiați legământ cu locuitorii din țara aceasta, ci să le surpați altarele.' Dar voi n-ați ascultat de glasul Meu. Pentru ce ați făcut lucrul acesta?»” (Judecători 2:1-2). Din cauza păcatelor lor, Dumnezeu hotărâse să-i nimicească pe locuitorii Canaanului și israeliții trebuia să ducă la îndeplinire judecata lui Dumnezeu. El le spusese: „După ce veți trece Iordanul și veți intra în țara Canaanului, să izgoniți dinaintea voastră pe toți locuitorii țării, să le dărâmați toți idoli de piatră, să le nimiciți toate icoanele turnate și să le nimiciți toate înălțimile pentru jertfe. Să luați țara în stăpânire și să vă așezați în ea, căci Eu v-am dat țara aceasta ca să fie moșia voastră. Să împărțiți țara prin sorți, după familiile voastre. Celor ce sunt în număr mai mare, să le dați o parte mai mare și celor ce sunt în număr mai mic, să le dați o parte mai mică. Fiecare să stăpânească ce-i va cădea la sorți; s-o luați în stăpânire după semințiile părinților voștri. Dar dacă nu veți izgoni dinaintea voastră pe locuitorii țării, aceia dintre ei pe care îi veți lăsa vă vor fi ca niște spini în ochi și ca niște ghimpi în coaste; vă vor fi vrăjmași în țara în care veți merge să vă așezați. Și vă voi face și vouă cum hotărâsem să le fac lor.” (Numeri 33:51-56) Pentru că nu au ascultat, Dumnezeu i-a anunțat care este consecința: „nu-i voi izgoni dinaintea voastră, ci vă vor sta în coaste și dumnezeii lor vă vor fi o cursă” (Judecători 2:3). În ciuda faptului că „poporul a ridicat glasul și a plâns” (Judecători 2:3), situația nu mai putea fi schimbată. În ciuda acestei neascultări, „poporul a slujit Domnului în tot timpul vieții lui Iosua și în tot timpul vieții bătrânilor care au trăit după Iosua și care văzuseră toate lucrurile mari pe care le făcuse Domnul pentru Israel” (Judecători 2:7). Odată cu moartea lui Iosua și a bătrânilor care-l cunoscuseră s-a încheiat o etapă în cucerirea țării, iar faptul că nu-i nimiciseră pe canaanii și locurile lor de închinare avea să fie pentru ei o sursă de permanente ispite, necazuri și suferințe pe care autorul cărții Judecători ni le va povesti de-a lungul cărții sale. Desigur, lucrurile nu s-au înrăutățit imediat, ci după câteva generații, după ce „tot neamul acela de oameni a fost adăugat la părinții lui și s-a ridicat după el un alt neam de oameni, care nu cunoștea pe Domnul, nici ce făcuse El pentru Israel” (Judecători 2:10). Din cauză că nu l-au cunoscut pe Dumnezeu, „copiii lui Israel au făcut atunci ce nu plăcea Domnului și au slujit baalilor. Au părăsit pe Domnul Dumnezeul părinților lor, care-i scosese din țara Egiptului, și au mers după alți dumnezei, dintre dumnezeii popoarelor care-i înconjurau; s-au închinat înaintea lor și au mâniat pe Domnul. Au părăsit pe Domnul și au slujit lui Baal și astarteelor” (Judecători 2:11-13). Unele decizii greșite ale generației din vremea lui Iosua au avut consecințe tragice pentru generațiile următoare. Și totul a pornit de la faptul că generația următoare „nu cunoștea pe Domnul, nici ce făcuse El pentru Israel” (Judecători 2:10).

APLICAȚIE

Lipsa cunoașterii lui Dumnezeu ne face inima să primească și să asculte de șoapta celui rău și astfel ajungem să păcătuim. Dar cum putem cunoaște Dumnezeu nevăzută? Versetul de memorat ne spune că generația lui Iosua l-a cunoscut prin „lucrurile mari pe care le făcuse Domnul pentru Israel”. Așadar, pe Dumnezeu îl putem cunoaște prin ceea ce El a făcut. Dar care sunt acele lucruri mari pe care Dumnezeu le-a făcut pentru noi? Cel mai mare lucru pe care El l-a făcut pentru noi a fost acela că „a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16). Îl putem cunoaște pe Dumnezeu ca fiind drept și iubitor prin faptul că Domnul Isus Hristos „a murit pentru păcatele noastre” (1 Corinteni 15:3). Pentru că este drept, El nu poate lăsa păcatul nepedepsit, dar pentru că este iubitor, Cel care a suferit pedeapsa în locul nostru este Fiul său Preaiubit, Domnul Isus Hristos. Jertfa Lui este dovada iubirii și dreptății Lui.

RECAPITULEAZĂ

Recapitulează versetul de memorat împreună cu toți copiii, fiind creativ în metodele folosite.

RUGĂCIUNEA poveștii

Rugați-vă aplicativ pe versetul de memorat (rugăciune de laudă, de mulțumire, de mărturisire, de mijlocire sau de cerere personală).

ACTIVITATE practică

Pregătește o activitate practică care să urmărească ideea centrală a lecției, fie ca element introductiv, fie pentru a fixa lucrurile la finalul întâlnirii.

LECȚIA 2

JUDECĂTORI 2:10-3:11

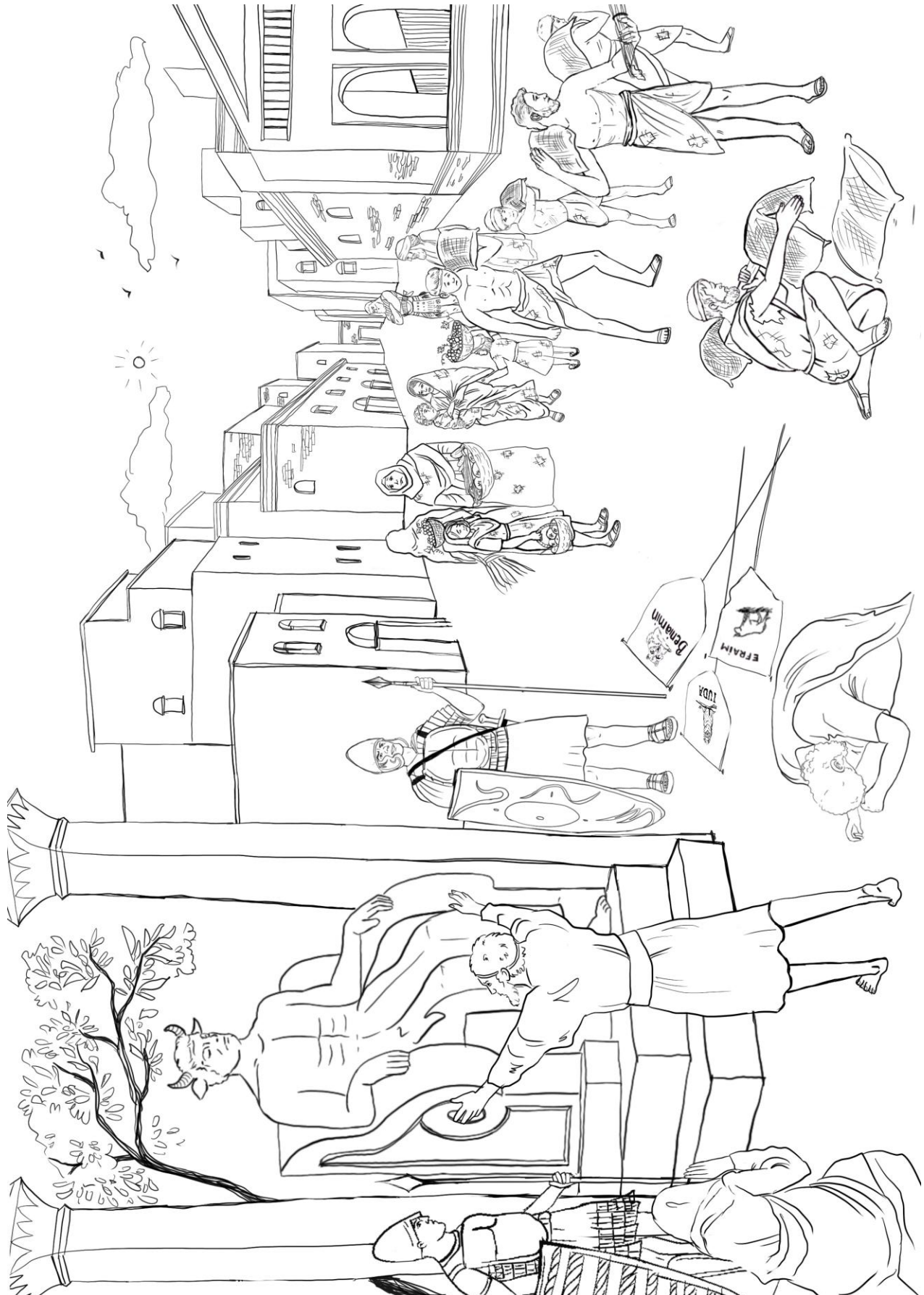
MEMOREAZĂ

Judecători 2:20-21

Atunci, Domnul S-a aprins de mânie împotriva lui Israel și a zis: „Fiindcă neamul acesta a călcat legământul Meu [...], nu voi mai izgoni dinaintea lor niciunul din neamurile pe care le-a lăsat Iosua când a murit.”

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

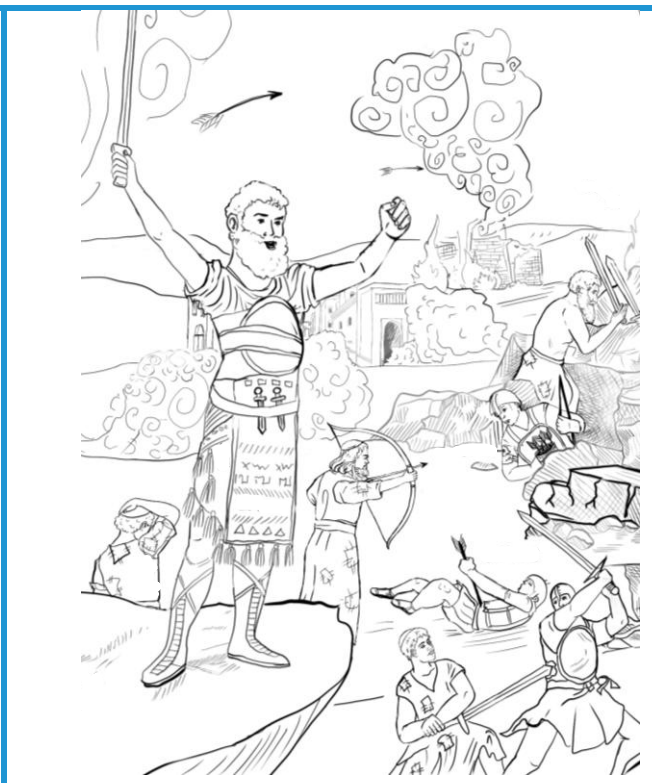
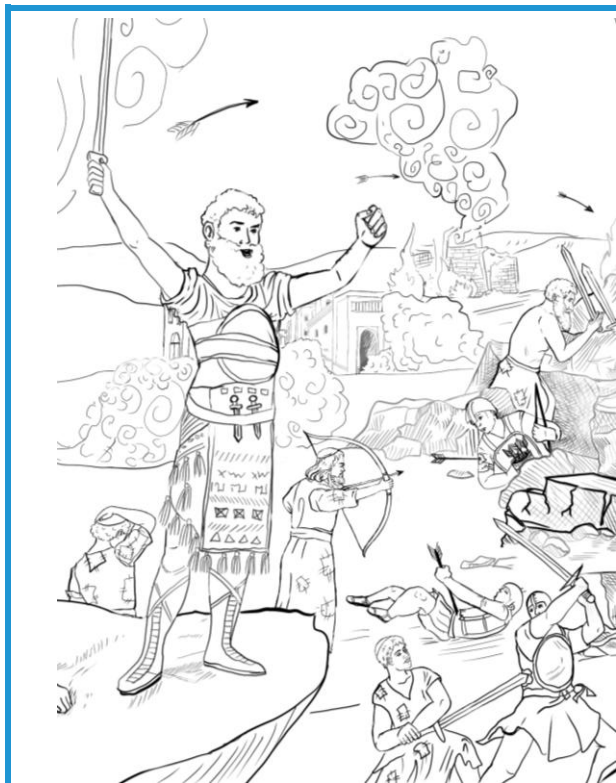

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

Găsește **7** diferențe între imaginile de mai jos.

Colorează litera „M” în careul de mai jos! Ce cifră ai găsit? _____

S	D	M	E	R	T	H	I	K	O
C	E	M	N	O	P	S	E	R	C
D	R	M	R	T	U	T	H	A	S
E	F	M	R	T	H	J	U	I	H
R	G	M	S	F	V	M	V	B	N
V	B	M	F	N	G	M	T	G	N
B	T	M	M	M	M	M	M	E	T
G	H	H	J	U	I	M	J	U	I
H	U	Z	C	D	E	M	R	T	L
J	N	E	R	T	N	M	U	I	P

POVESTEA Lecției 2

Judecători 2:10-3:11

Povestea lecției este o schiță de idei care are rolul de a lega imaginile observate anterior de textul biblic asociat lecției, respectiv de versetul de memorat. *Obiectiv*, ea este legată de cartea și paragraful studiat, iar *subiectiv* de povestitor (părintele sau învățătorul de școală biblică) și ideile sale. Fiind inspirată de Cuvântul lui Dumnezeu ea este sub autoritatea acestuia, dar în același timp poartă și amprenta personală a povestitorului. Povestea lecției creează un context *dinamic, captivant și interactiv* între povestitor și copii, care în timpul povestirii pot colora imaginile.

Schița Lecției 2

LECTURA imaginilor

Lectura imaginilor lecției folosind cele 6 întrebări fundamentale ale observării: **Cine?, Ce?, Unde?, Când?, Cum?, De ce?**. Adaugă și alte întrebări cu scopul de a observa cât mai atent fiecare imagine. Lectura imaginilor trebuie să fie obiectivă, nu subiectivă, având drept scop observarea, nu interpretarea. **PUNE UN TITLU** împreună cu copiii imaginilor lecturate, iar apoi **DEZVOLTĂ TITLUL** împreună cu ei și astfel va rezulta ideea centrală a fiecărei imagini. Astfel, copiii vor deprinde rezumarea și detalierea mesajului unei imagini.

MEMORAREA versetului

Memorează versetul împreună cu copiii fiind creativ în metodele folosite.

POVESTEA lecției

Prezintă cât mai captivant posibil povestea asociată imaginilor lecturate și a versetului de memorat învățat.

Judecători 2:20-21

Atunci, Domnul S-a aprins de mânie împotriva lui Israel și a zis: „Fiindcă neamul acesta a călcat legământul Meu [...], nu voi mai izgoni dinaintea lor niciunul din neamurile pe care le-a lăsat Iosua când a murit.”

2:10). Necunoașterea lui Dumnezeu a fost cauza tuturor relelor care s-au abătut peste Israel în perioada zbuciumată a Judecătorilor. Necunoașterea lui Dumnezeu i-a făcut pe fiii lui Israel să-L părăsească „și au slujit lui Baal și astarteelor” (Judecători 2:13). La rândul Său, Dumnezeu a făcut așa cum îi avertizase atunci când a încheiat Legământul cu ei: „Domnul S-a aprins de mânie împotriva lui Israel. El i-a dat în mâinile unor prădători care i-au prădat, i-a vândut în mâinile vrăjmașilor lor de jur împrejur și nu s-au mai putut împotrivi vrăjmașilor lor” (Judecători 2:14). Mânia lui Dumnezeu era dreaptă pentru că ei păcătuiseră împotriva lui închinându-se dumnezeilor popoarelor canaanite, așa că „oriunde mergeau, mâna Domnului era împotriva lor, ca să le facă rău, cum spusese Domnul și cum le jurase Domnul. Au ajuns astfel într-o mare strâmtorare” (Judecători 2:15). Dar pentru că Dumnezeu nu este doar un Dumnezeu drept, ci este și unul plin de milă, El „a ridicat judecători ca să-i izbăvească din mâna celor ce-i prădau” (Judecători 2:16). Te-ai fi așteptat ca israeliții să fie recunoscători lui Dumnezeu pentru îndurarea Lui, „dar ei n-au ascultat nici de judecătorii lor, căci au curvit cu alți dumnezei și s-au închinat înaintea lor. În curând s-au abătut de la calea pe care o urmaseră părinții lor și n-au ascultat de poruncile Domnului, ca și ei” (Judecători 2:17). Rând pe rând, semințiile lui Israel ajungeau să fie supuse din nou dușmanilor lor care-i transformau în robi și-i supuneau la diverse munci, făcându-le viața grea, tristă și plină de suferințe. Din mijlocul suferinței lor ei strigau în rugăciune către Dumnezeu și cereau să fie eliberați. Dumnezeu îi asculta și trimitea câte un judecător. „Când le ridica Domnul judecători, Domnul era cu judecătorul și-i izbăvea din mâna vrăjmașilor lor în tot timpul vieții judecătorului, căci Domnului I se făcea milă de suspinele scoase de ei împotriva celor ce-i apăsau și-i chinuiau. Dar, după moartea judecătorului, se stricau din nou, mai mult decât părinții lor, ducându-se după alți dumnezei, ca să le slujească și să se închine înaintea lor, și stăruiau în această purtare și împietrire” (Judecători 2:18-19). Istoria se tot repeta și era din ce în ce mai rău: poporul cădea în idolatrie – ajungea să fie rob – trecea prin suferințe grele – Dumnezeu ridica un judecător – poporul se bucura de libertate și odihnă – apoi poporul se reîntorcea la idoli.

2

Confruntat cu necredințioșia poporului Său, Dumnezeu a decis să lase în pace „popoarele acelea pe care nu le dăduse în mâinile lui Iosua și nu S-a grăbit să le izgonească” (Judecători 2:23). El a decis să se

folosească de aceste popoare pentru a pune la încercare pe Israel „*pentru ca Domnul să vadă dacă vor asculta de poruncile pe care le dăduse părinților lor prin Moise. Și copiii lui Israel au locuit în mijlocul canaaniților, heteților, amoritilor, fereziților, heviților și iebusiților; au luat de neveste pe fetele lor și au dat de neveste fiilor lor pe fetele lor și au slujit dumnezeilor lor*” (Judecători 3:4-6). Astfel, poporul Israel, deși trebuia să fie un popor deosebit de toate celelalte popoare, s-a amestecat cu ele și a început să trăiască cum trăiau ele și să se închine dumnezeilor lor și astfel „*au făcut ce nu plăcea Domnului, au uitat pe Domnul și au slujit baalilor și idolilor*” (Judecători 3:7). Dumnezeu, în dreptatea Lui, s-a mâniat pe poporul Său și l-a pedepsit „*și i-a vândut în mâinile lui Cușan-Rișeataim, împăratul Mesopotamiei. Și copiii lui Israel au fost supuși opt ani lui Cușan-Rișeataim*” (Judecători 3:8). Astfel, din poporul care supunea celelalte popoare la plățirea unui bir, Israel a ajuns să plătească el bir unor împărați străini. Sătui să fie asupriți și să plătească bir, „*copiii lui Israel au strigat către Domnul, și Domnul le-a ridicat un izbăvitor, care i-a izbăvit: pe Otniel, fiul lui Chenaz, fratele cel mai mic al lui Caleb*” (Judecători 3:9). Numele Otniel înseamnă „puterea lui Dumnezeu”. Otniel era ginerele lui Caleb și s-a remarcat prin curajul și vitejia sa cu prilejul cuceririi cetății Debir. Iată că venise din nou momentul să-și îmbrace armura și să pornească la luptă, dar de data aceasta nu mai era o luptă de cucerire a moștenirii pe care seminția sa o primise de la Dumnezeu, ci era un război de eliberare de sub asuprirea împăratului Cușan-Rișeataim. Chemarea lui la luptă fost ascultată de semințiile lui Israel: Iuda, Beniamin, Efraim și celelalte, care și-au ridicat steagurile de luptă și au pornit după Otniel.

3 În bunătatea Sa, Dumnezeu „*le-a ridicat un izbăvitor, care i-a izbăvit: pe Otniel, fiul lui Chenaz, fratele cel mai mic al lui Caleb*” (Judecători 3:9). Probabil că noi am fi dorit să aflăm mai multe despre felul în care a decurs lupta, ce strategie a folosit pentru a o câștiga, dar cronicarul este foarte zgârcit cu privire la astfel de curiozități. Aflăm doar că „*Duhul Domnului a fost peste el. El a ajuns judecător în Israel și a pornit la război. Domnul a dat în mâinile lui pe Cușan-Rișeataim, împăratul Mesopotamiei, și mâna lui a fost puternică împotriva lui Cușan-Rișeataim*” (Judecători 3:10). Pe cronicar îl interesează să sublinieze doar faptul că această eliberare s-a datorat lui Dumnezeu, care a dat un izbăvitor poporului Său, a pus Duhul Său peste El și l-a dat pe Cușan-Rișeataim în mâinile lui. Cu alte cuvinte eliberarea lor s-a datorat doar puterii binevoitoare a lui Dumnezeu, doar harului Său. Și Dumnezeu a făcut chiar mai mult, întrucât cronicarul adaugă că „*țara a avut odihnă patruzeci de ani. Și Otniel, fiul lui Chenaz, a murit*” (Judecători 3:11).

Prin tot ceea ce ne-a relatat, Samuel, autorul cărții, a încercat să ne arate că păcatul duce la robie. Păcatul aduce durere, tristețe și suferință în viața omului care îl părăsește pe Dumnezeu. Noi credem adeseori că atunci când nu ascultăm de Dumnezeu suntem mai inteligenți, dar pe termen lung, autorul ne spune că atunci când nu păzim poruncile lui Dumnezeu avem numai de pierdut.

APLICAȚIE

Poate că și tu îți imaginezi că atunci când faci ce vrei tu, când nu asculți de părinți, de bunici, de educatori sau profesori ești mai interesant. Și poate că de multe ori nu asculți pentru că tu crezi că știi mai bine. Este bine să știi minte că de cele mai multe ori neascultarea ta va fi spre paguba ta. Dacă asculți, tu vei fi cel mai câștigat, iar dacă nu asculți, tu vei pierde cel mai mult. Problema este că pe moment nu-ți dai seama cât ai de pierdut, dar după ce mai trece un pic de timp, s-ar putea să începi să realizezi. Și da, întotdeauna, neascultarea are consecințe și tu vei fi cel care le va suporta. În plus, atunci când nu asculți de părinți, tu nu asculți nici de Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este cel care spune: „*Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri, căci este drept. «Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta» – este cea dintâi poruncă însoțită de o făgăduință – «ca să fii fericit și să trăiești multă vreme pe pământ»*” (Efeseni 6:1-3). El îți spune lucrul acesta pentru că te iubește și vrea să te protejeze. Dar dacă nu asculți și Dumnezeu te lasă să suferi consecințele neascultării tale, să știi că El face acest lucru tot din iubire față de tine, pentru ca tu să înțelegi unde duce neascultarea. Cu cât înveți mai repede să asculți, cu atât mai câștigat vei fi în relație cu părinții tăi, dar mai ales în relație cu Dumnezeu.

RECAPITULEAZĂ

Recapitulează versetul de memorat împreună cu toți copiii, fiind creativ în metodele folosite.

RUGĂCIUNEA poveștii

Rugați-vă aplicativ pe versetul de memorat (rugăciune de laudă, de mulțumire, de mărturisire, de mijlocire sau de cerere personală).

ACTIVITATE practică

Pregătește o activitate practică care să urmărească ideea centrală a lecției, fie ca element introductiv, fie pentru a fixa lucrurile la finalul întâlnirii.

LECȚIA 3

JUDECĂTORI 3:12-3:31

MEMOREAZĂ¹

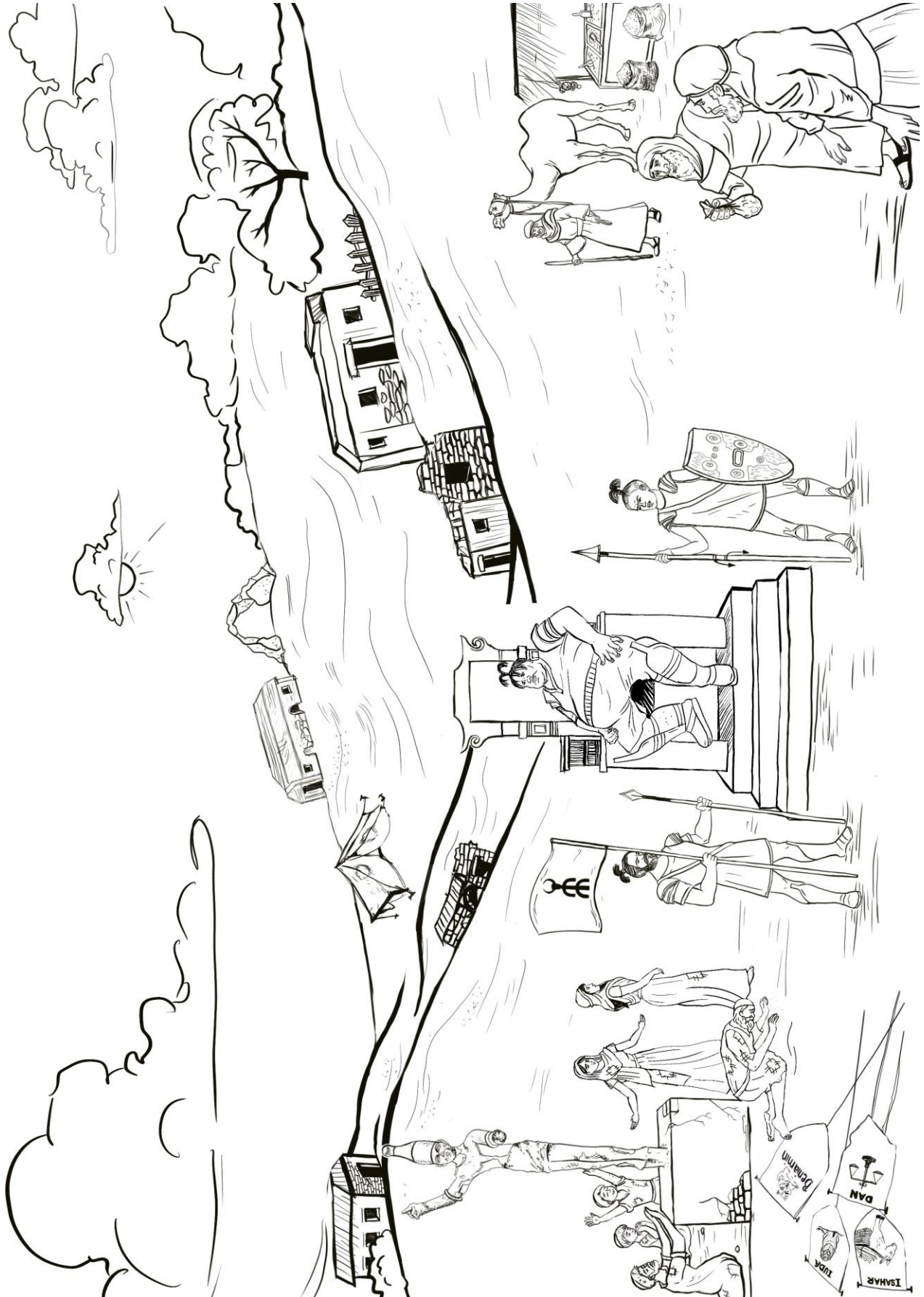
Judecători 3:15

Copiii lui Israel au strigat
către Domnul,
și Domnul le-a ridicat un
izbăvitor.

¹ Pentru linia melodică a versetului de memorat, vezi **Partitura 1** din ANEXA MUZICĂ de la sfârșitul materialului.

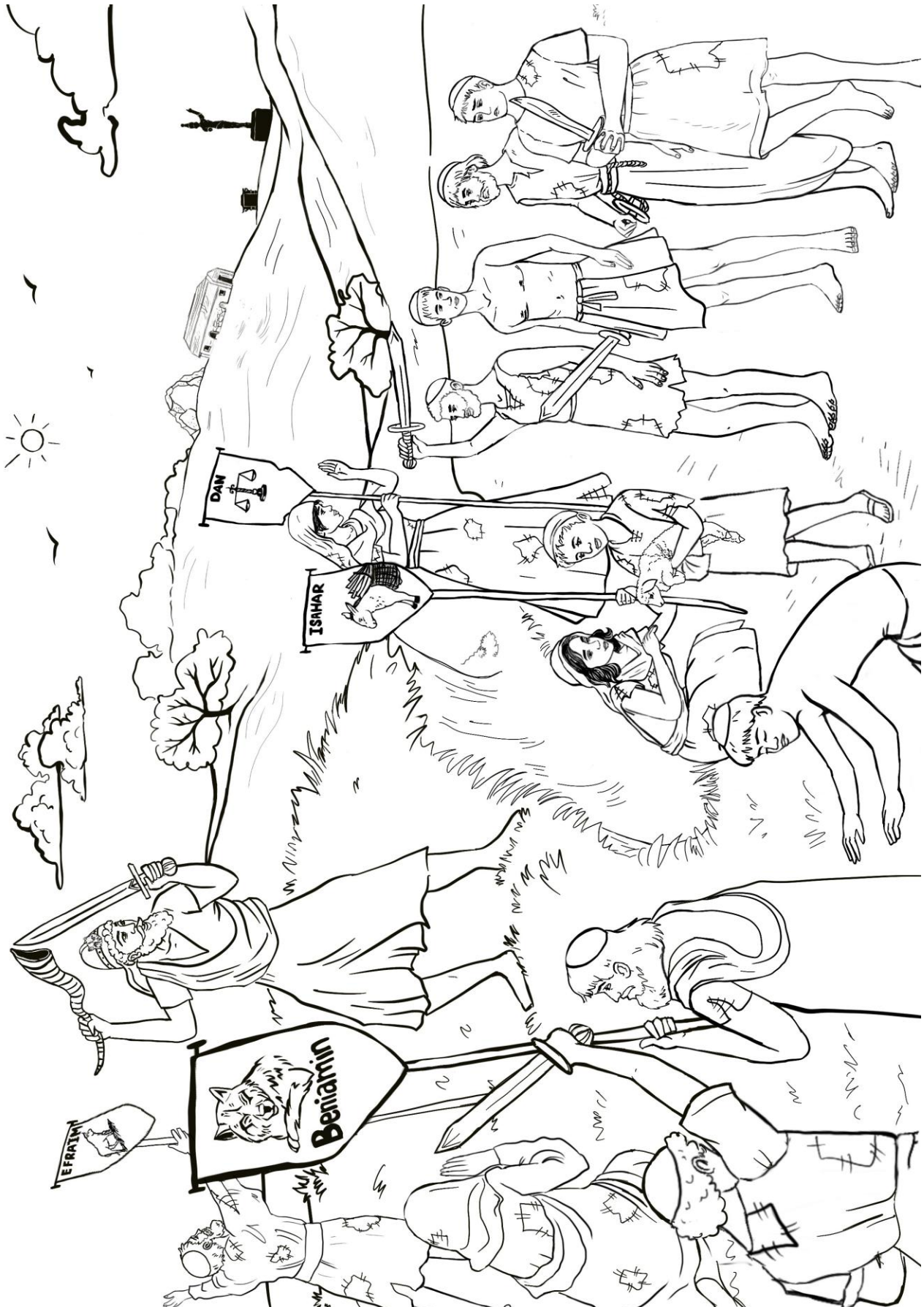

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

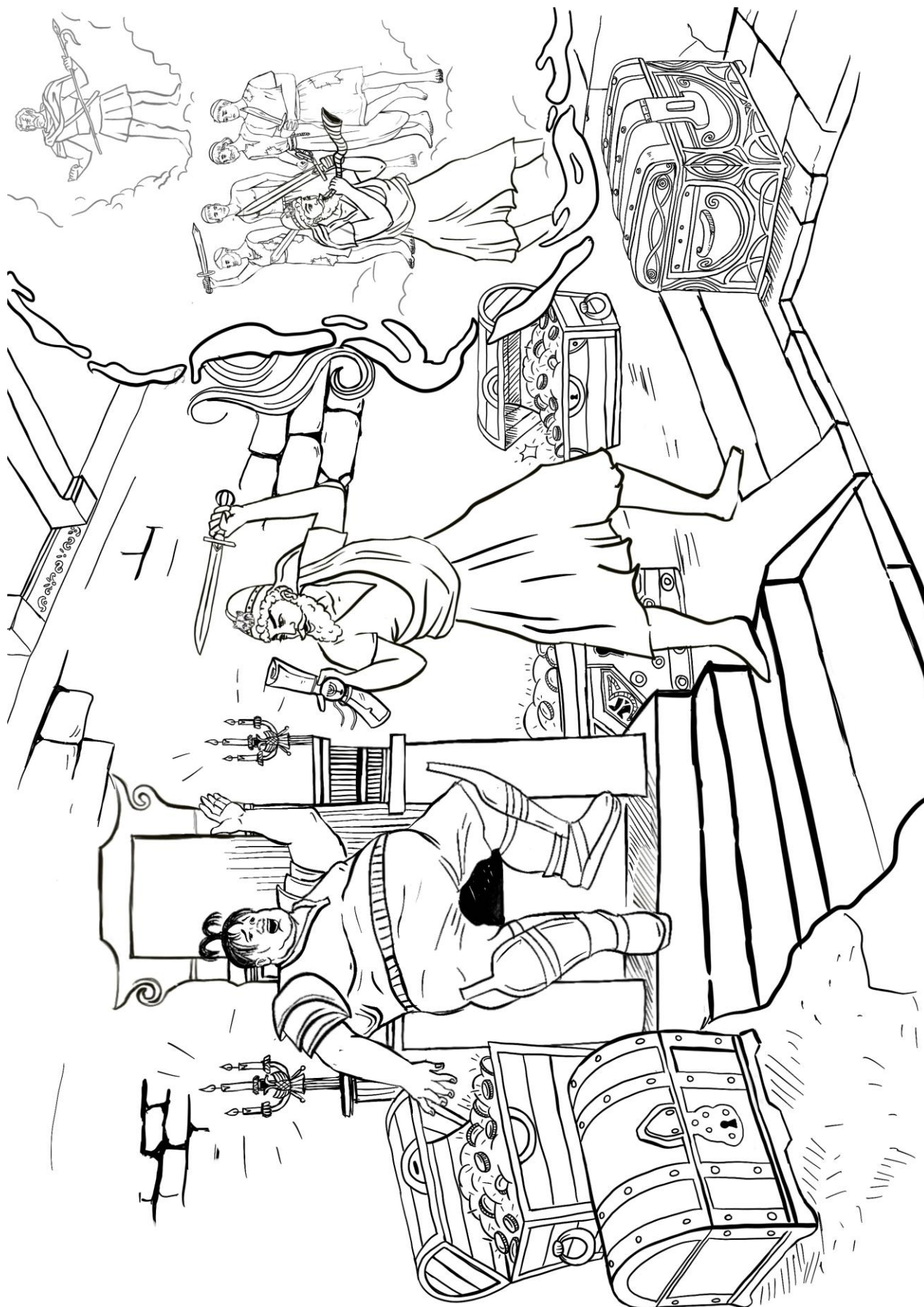

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

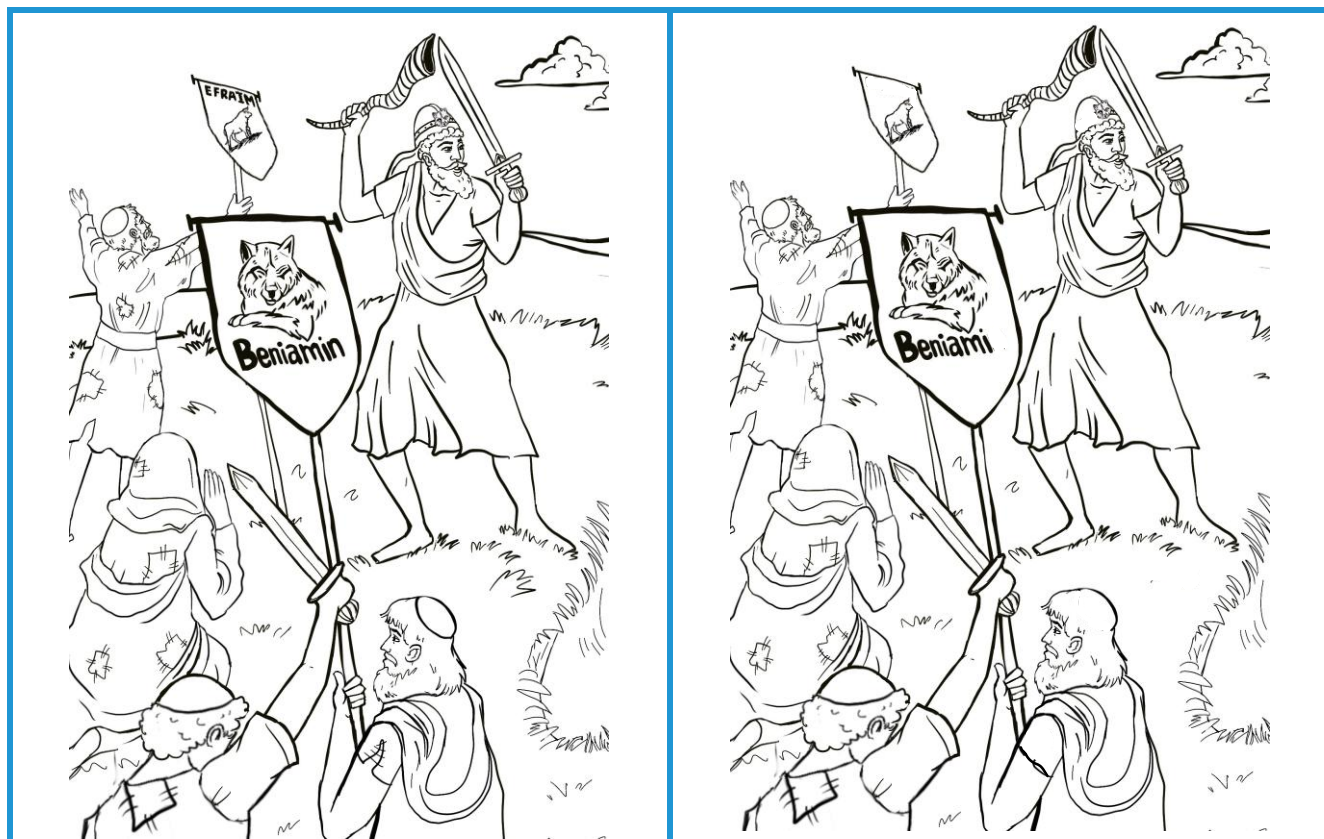

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

Găsește **7** diferențe între imaginile de mai jos.

Colorează cifra „9” în careul de mai jos! Ce literă ai găsit? _____

8	0	2	1	5	1	7	8	6	3
5	8	9	7	1	0	2	9	4	4
7	7	9	9	2	7	2	9	2	5
4	4	9	9	9	2	1	9	3	6
2	5	9	7	9	9	4	9	8	3
3	6	9	1	2	9	9	9	7	3
8	3	9	0	3	8	9	9	2	3
7	3	9	2	1	7	8	9	8	1
8	4	4	5	6	6	2	8	7	5
4	7	0	5	5	7	8	5	3	2

POVESTEA Lecției 3

Judecători 3:12-3:31

Povestea lecției este o schiță de idei care are rolul de a lega imaginile observate anterior de textul biblic asociat lecției, respectiv de versetul de memorat. *Obiectiv*, ea este legată de cartea și paragraful studiat, iar *subiectiv* de povestitor (părintele sau învățătorul de școală biblică) și ideile sale. Fiind inspirată de Cuvântul lui Dumnezeu ea este sub autoritatea acestuia, dar în același timp poartă și amprenta personală a povestitorului. Povestea lecției creează un context *dinamic*, *captivant* și *interactiv* între povestitor și copii, care în timpul povestirii pot colora imaginile.

Schița Lecției 3

LECTURA imaginilor

Lectura imaginilor lecției folosind cele 6 întrebări fundamentale ale observării: **Cine?, Ce?, Unde?, Când?, Cum?, De ce?**. Adaugă și alte întrebări cu scopul de a observa cât mai atent fiecare imagine. Lectura imaginilor trebuie să fie obiectivă, nu subiectivă, având drept scop observarea, nu interpretarea. **PUNE UN TITLU** împreună cu copiii imaginilor lecturate, iar apoi **DEZVOLTĂ TITLUL** împreună cu ei și astfel va rezulta ideea centrală a fiecărei imagini. Astfel, copiii vor deprinde rezumarea și detalierea mesajului unei imagini.

MEMORAREA versetului

Memorează versetul împreună cu copiii fiind creativ în metodele folosite.

POVESTEA lecției

Prezintă cât mai captivant posibil povestea asociată imaginilor lecturate și a versetului de memorat învățat.

Judecători 3:15

Copiii lui Israel au strigat către Domnul, și Domnul le-a ridicat un izbăvitor.

spus prin Moise: „când Domnul Dumnezeuul tău te va aduce în țara în care vei intra și o vei lua în stăpânire și va izgoni dinaintea ta multe neamuri: pe hetiti, pe ghirgasiți, pe amoriți, pe canaaniți, pe fereziți, pe heviți și pe iebusiți, șapte neamuri mai mari la număr și mai puternice decât tine, când Domnul Dumnezeuul tău ți le va da în mâini și le vei bate, să le nimicești cu desăvârșire, să nu închei legământ cu ele și să n-ai milă de ele. Să nu te încuscrești cu popoarele acestea, să nu măriți pe fetele tale după fiii lor și să nu iei pe fetele lor de neveste pentru fiii tăi, căci ar abate de la Mine pe fiii tăi și ar sluji astfel altor dumnezei; Domnul S-ar aprinde de mânie împotriva voastră și te-ar nimici îndată. Dimpotrivă, iată cum să vă purtați cu ele: să le surpați altarele, să le sfărâmați stâlpii idolești, să le tăiați pomii închinăți dumnezeilor lor și să ardeți în foc chipurile lor cioplite” (Deuteronom 7:1-5). Dar israeliții n-au ascultat, n-au nimicit popoarele din Canaan, ci i-au lăsat să trăiască în mijlocul lor, sau, chiar mai rău, au încheiat legământ cu ei, s-au căsătorit între ei și au ajuns să se închine dumnezeilor lor. La această neascultare s-a adăugat apoi necunoașterea lui Dumnezeu și a lucrărilor mari pe care El le făcuse în trecut pentru poporul Său. Ca urmare, israeliții L-au părăsit pe Dumnezeu, s-au amestecat cu popoarele canaanite rămase în țară și s-au închinat dumnezeilor lor. Astfel ei au ajuns să se asemene din ce în ce mai mult cu popoarele pe care Dumnezeu le poruncise să le nimicească din cauza felului lor păcătos de viață. Și ei care trebuia să stăpânească țara, au ajuns să fie robii altor popoare, pentru că Dumnezeu i-a părăsit! Totuși, suferința i-a făcut să se întoarcă la Dumnezeu și să-L caute. El l-a trimis pe Otniel prin care i-a eliberat și s-au bucurat de libertate și prosperitate timp de patruzeci de ani. Dar se pare că omul este mai prieten cu păcatul decât cu Dumnezeu și, după această perioadă, „copiii lui Israel au făcut iarăși ce nu plăcea Domnului, și Domnul a întărit pe Eglon, împăratul Moabului, împotriva lui Israel, pentru că făcuseră ce nu plăcea Domnului” (Judecători 3:12). La fel ca în trecut, israeliții au reînceput să se închine lui Baal și consecințele nu au întârziat să se arate. Dar moabiții nu au venit singuri, ci „Eglon a strâns la el pe fiii lui Amon și pe amaleciți și a pornit. A bătut pe Israel și a luat cetatea finicilor” (Judecători 3:13). Moabul și Amonul erau două ținuturi vecine Canaanului, situate la est de râul Iordan. Moabiții și amoniții erau urmașii lui Lot, iar amaleciții erau urmașii lui Esau, fratele lui Iacov. Semințiile lui Israel au fost înfrânte, steagurile lor abandonate zăceau în fața învingătorilor, iar ei au ajuns să le fie robi și să le plătească bir moabiților.

2 Situația aceasta a durat ceva vreme, după cum ne spune cronicarul: „copiii lui Israel au fost supuși optsprezece ani lui Eglon, împăratul Moabului” (Judecători 3:14). Gândiți-vă, optsprezece ani! Voi câți ani veți avea peste optsprezece ani? An după an israeliții au plătit bir moabiților și în loc să se bucure de rodul muncii lor, se bucurau și se îmbogățeau dușmanii lor. Astfel copiii lui Israel au ajuns foarte săraci. Și nu doar o seminție, ci sărăcia a cuprins seminția lui Efraim, a lui Beniamin, a lui Dan, a lui Isahar și probabil și pe celelalte. Situația lor a ajuns atât de grea încât unii au început să se pregătească de luptă. Dar din cauza sărăciei ei nu aveau arme bune și nici armuri, însă fiecare s-a înarmat cu ceea ce avea. Mai aveau însă o problemă! Și-au dat seama că nu este nimeni care să-i conducă în această luptă de eliberare pentru că toți se temeau să-i înfrunte pe moabiți și

2pe aliații lor. Împinși de sărăcie, dar și de disperare, „*copiii lui Israel au strigat către Domnul, și Domnul le-a ridicat u3n izbăvitor, pe Ehud, fiul lui Ghera, Beniamitul, care nu se sluzea de mâna dreaptă*” (Judecători 3:15a). Dumnezeu est3e Cel care le-a dat un conducător. Meritau ei ca Dumnezeu să le asculte rugăciunea? Nu, cu siguranță nu meritau. Ei erau cei care-L părăsiseră pe Dumnezeu și se închinaseră lui Baal. Totuși, Dumnezeu, în bunătatea Lui, le-a ascultat strigătul de disperare și le-a dat un conducător. Ba, mai mult, pentru că nu aveau o armată numeroasă și nici bine instruită și echipată, Ehud se folosește de o altfel de strategie pentru a declanșa războiul de eliberare. Drept urmare, „*copiii lui Israel au trimis prin el un dar lui Eglon, împăratul Moabului*” (Judecători 3:15b). Această acțiune nu a stărnit nici o bănuială din partea moabiților, pentru că în fiecare an împăratul lor primea daruri din partea israeliților și nu puține. Dar ceea ce nu știau moabiții era că „*Ehud și-a făcut o sabie cu două tăişuri, lungă de un cot, și a încins-o pe sub haine, în partea dreaptă*” (Judecători 3:16). Moabiții nu știau că Ehud era stângaci. Planul lui Ehud era totuși unul riscant, pentru că sabia lui putea fi descoperită și el să-și piardă viața mai înainte de a reuși să facă ceva pentru poporul său. Va reuși el oare? Va face Dumnezeu să reușească planul lui?

3 Ehud a luat darul pregătit de semințiile lui Israel, l-a dus și „*a dat darul lui Eglon, împăratul Moabului: Eglon era un om foarte gras*” (Judecători 3:17), iar „*când a isprăvit de dat darul, a dat drumul oamenilor care-l aduseseră*” (Judecători 3:18). Acum era momentul decisiv! Ce va face Ehud pentru a ajunge din nou în prezența împăratului și cum va face să rămână singur cu el? Probabil că prin felul său de a fi și prin darul pe care-l adusese lui Eglon, Ehud a reușit să-i câștige încrederea. Așa că, după ce a dat drumul celor care-l însoțiseră, s-a întors singur la împăratul Moabului și i-a spus: „*«Împărate, am să-ți spun ceva în taină.»*” Împăratul a zis: „*Tăcere!*” *Și toți cei ce erau lângă el au ieșit afară*” (Judecători 3:19). Nimeni nu a bănuțit nimic, tocmai pentru că Ehud era singur. Așa că „*Ehud a început vorba cu el pe când stătea singur în odaia lui de vară și a zis: «Am un cuvânt din partea lui Dumnezeu pentru tine.»*” Eglon s-a sculat de pe scaun” (Judecători 3:20). Cum împăratul nu se aștepta ca Ehud să aibă o sabie la el și nici nu știa că este stângaci, a fost luat prin surprindere de acesta și nu s-a putut apăra. După ce Ehud l-a ucis pe împăratul Moabului, pentru a câștiga timp și a reuși să fugă cât mai departe, „*Ehud a ieșit prin tindă, a închis ușile de la odaia de sus după el și a tras zăvorul*” (Judecători 3:23). Slujitorii lui Eglon nu au bănuțit nimic atunci când au găsit ușile acelei încăperi încuiate, așa că „*au așteptat multă vreme și, fiindcă el nu deschidea ușile odăii de sus, au luat cheia și au descuiat și iată că stăpânul lor era mort, întins pe pământ*” (Judecători 3:25). Dar Ehud era deja departe, trecuse Iordanul și „*cum a ajuns, a sunat din trâmbiță în muntele lui Efraim. Copiii lui Israel s-au coborât cu el din munte și el s-a pus în fruntea lor*” (Judecători 3:27). În sfârșit sosise vremea eliberării de sub asuprirea moabiților și a aliaților lor. Deși Ehud își riscase viața pentru a duce la îndeplinire acel plan îndrăzneț, atunci când vorbește israeliților el nu-și atribuie vreun merit, ci spune: „*Veniți după mine, căci Domnul a dat în mâinile voastre pe vrăjmașii voștri moabiți*” (Judecători 3:28). El știe și recunoaște că succesul lui vine de la Dumnezeu. Ba mai mult, Ehud continuă să acționeze cu înțelepciune, pentru că nu se angajează în luptă cu moabiții într-un câmp deschis unde ei și-ar fi putut pune în valoare armele mai bune și armata mai numeroasă și mai bine înarmată, ci a ocupat un loc îngust pe unde armata moabită era obligată să treacă Iordanul pentru a intra pe teritoriul seminției lui Efraim sau a lui Beniamin. Acela era locul și momentul cel mai potrivit pentru atac. Așa că israeliții, cu resurse puține, au reușit să țină piept armatei moabite și s-o nimicească. Și „*în ziua aceea, Moabul a fost smerit sub mâna lui Israel. Și țara a avut odihnă optzeci de ani*” (Judecători 3:30). Cronicarul ne mai vorbește de un judecător, Șamgar, fiul lui Anat, care a luptat de unul singur pentru poporul Israel și a fost biruitor. Despre el aflăm că „*a ucis șase sute de oameni dintre filistenii cu un otic de plug. Și el a fost un izbăvitor al lui Israel*” (Judecători 3:31). Oticul este un fel de lopățică cu coadă lungă, din fier, folosită pe vremuri de agricultori pentru a curăța lama plugului de pământ. La fel ca și în cazul lui Ehud, Șamgar a făcut partea cea mai grea pentru eliberarea poporului. Ba mai mult, în cazul lui nu ni se spune că poporul a contribuit cu ceva.

APLICAȚIE

La fel cum copiii lui Israel au ajuns robi ai Moabiților, tot așa și noi am ajuns să fim robi ai păcatului. Și noi ca și ei suferim consecințele păcatului și ale neascultărilor noastre. Și noi ca și ei avem nevoie de un eliberator care să facă ceea ce noi nu putem face. Ca și ei, nici noi nu merităm ca Dumnezeu să ne dea un eliberator. Și totuși, ca și lor, Dumnezeu ne-a dat un eliberator, care să ne izbăvească de sub puterea păcatului și a întunericii: pe Fiul Său, pe Domnul Isus Hristos. Biblia spune că Dumnezeu Tatăl „*ne-a izbăvit de sub puterea întunericii și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor*” (Coloseni 1:13-14). Crezând în El, fiecare dintre noi suntem eliberați din robia păcatului, suntem răscumpărați, suntem iertați de păcatele noastre. Primul pas pentru a fi eliberați este să facem și noi ce au făcut copiii lui Israel: ei au strigat către Domnul din mijlocul robiei lor. Și noi trebuie să strigăm către Dumnezeu din mijlocul robiei noastre și să spunem precum vameșul din pilda Domnului Isus: „*Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!*” (Luca 18:13). Atunci vom fi eliberați de Eliberatorul nostru, Domnul Isus Hristos.

RECAPITULEAZĂ

Recapitulează versetul de memorat împreună cu toți copiii, fiind creativ în metodele folosite.

RUGĂCIUNEA poveștii

Rugați-vă aplicativ pe versetul de memorat (rugăciune de laudă, de mulțumire, de mărturisire, de mijlocire sau de cerere personală).

ACTIVITATE practică

Pregătește o activitate practică care să urmărească ideea centrală a lecției, fie ca element introductiv, fie pentru a fixa lucrurile la finalul întâlnirii.

LECȚIA 4

JUDECĂTORI 4:1-5:31

MEMOREAZĂ¹

Psalm 20:7

Unii se bizuie pe carele lor,
alții, pe caii lor,
dar noi ne bizuim pe
Numele Domnului
Dumnezeului nostru.

¹ Pentru linia melodică a versetului de memorat, vezi **Partitura 2** din ANEXA MUZICĂ de la sfârșitul materialului.

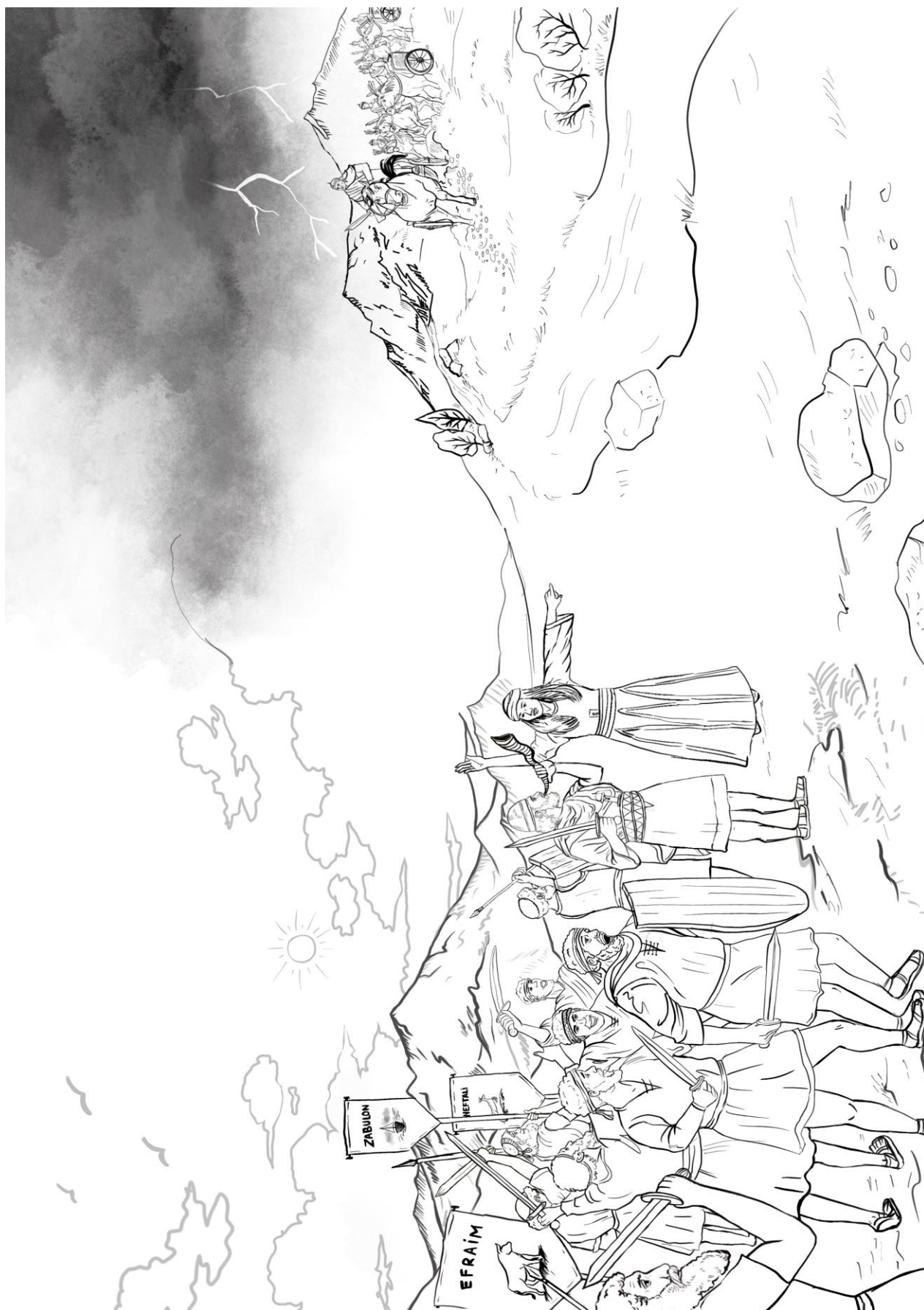

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

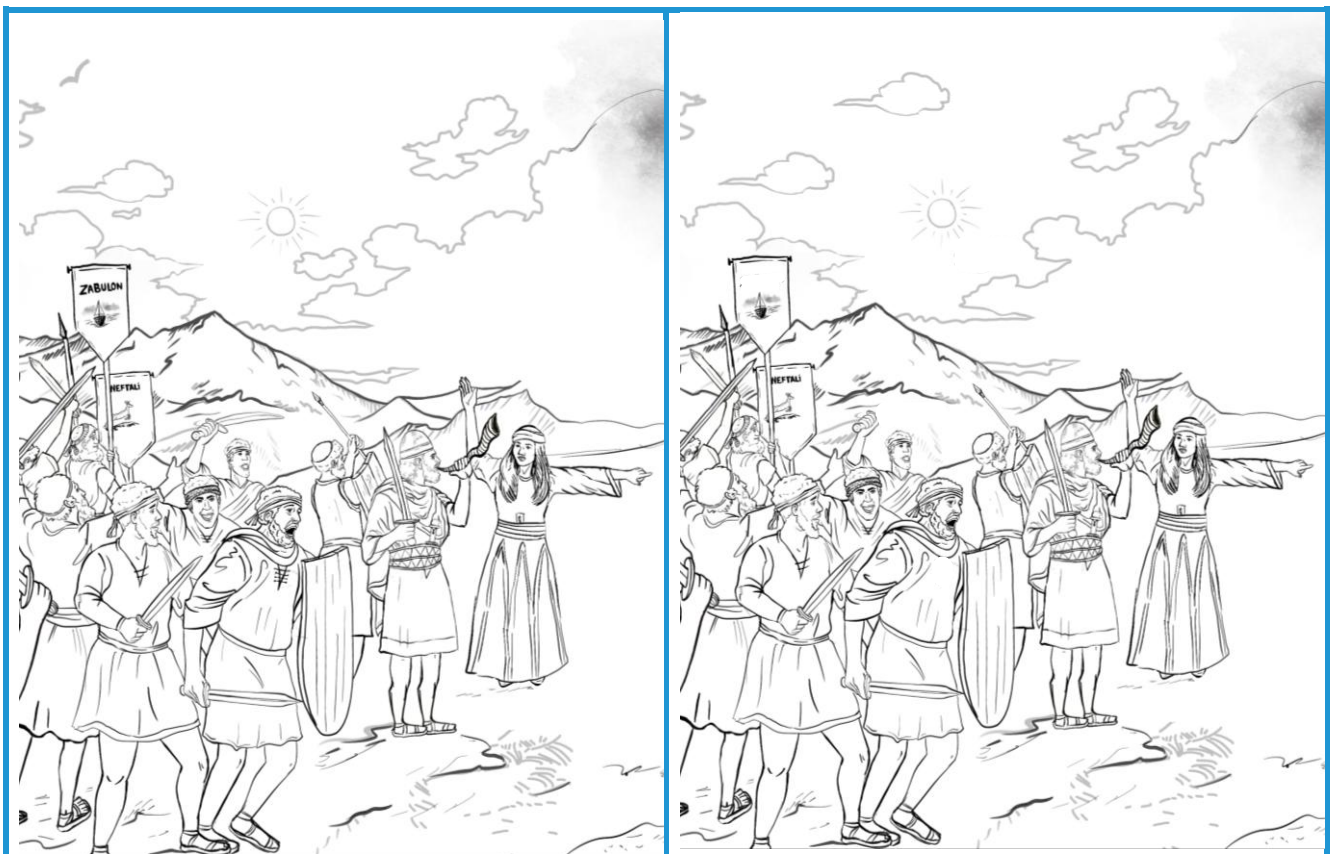

Colorează cifra „5” în careul de mai jos! Ce literă ai găsit? _____

2	1	4	8	3	9	6	0	2	1
3	2	5	5	5	5	5	5	2	9
4	6	5	5	5	5	5	5	4	7
6	4	8	2	5	5	4	7	8	9
8	3	9	4	5	5	6	4	6	3
2	9	3	6	5	5	2	6	7	6
4	0	6	1	5	5	9	3	3	8
6	6	8	2	5	5	0	8	0	1
9	7	9	8	5	5	4	1	9	2
0	8	1	9	3	6	9	1	4	2

Găsește **7** diferențe între imaginile de mai jos.

POVESTEA Lecției 4

Judecători 4:1-5:31

Povestea lecției este o schiță de idei care are rolul de a lega imaginile observate anterior de textul biblic asociat lecției, respectiv de versetul de memorat. *Obiectiv*, ea este legată de cartea și paragraful studiat, iar *subiectiv* de povestitor (părintele sau învățătorul de școală biblică) și ideile sale. Fiind inspirată de Cuvântul lui Dumnezeu ea este sub autoritatea acestuia, dar în același timp poartă și amprenta personală a povestitorului. Povestea lecției creează un context *dinamic*, *captivant* și *interactiv* între povestitor și copii, care în timpul povestirii pot colora imaginile.

Schița Lecției 4

LECTURA imaginilor

Lectura imaginilor lecției folosind cele 6 întrebări fundamentale ale observării: **Cine?, Ce?, Unde?, Când?, Cum?, De ce?**. Adaugă și alte întrebări cu scopul de a observa cât mai atent fiecare imagine. Lectura imaginilor trebuie să fie obiectivă, nu subiectivă, având drept scop observarea, nu interpretarea. **PUNE UN TITLU** împreună cu copiii imaginilor lecturate, iar apoi **DEZVOLTĂ TITLUL** împreună cu ei și astfel va rezulta ideea centrală a fiecărei imagini. Astfel, copiii vor deprinde rezumarea și detalierea mesajului unei imagini.

MEMORAREA versetului

Memorează versetul împreună cu copiii fiind creativ în metodele folosite.

POVESTEA lecției

Prezintă cât mai captivant posibil povestea asociată imaginilor lecturate și a versetului de memorat învățat.

Psalm 20:7

Unii se biziue pe carele lor, alții, pe caii lor,
dar noi ne biziim pe Numele Domnului
Dumnezeului nostru.

Domnului, după moartea lui Ehud" (Judecători 4:1). Se pare că nu au învățat nimic din experiența părinților și bunicilor lor. Așa că și: „Domnul i-a vândut în mâinile lui Iabin, împăratul Canaanului, care domnea la Hațor. Căpetenia oștirii lui era Sisera și locuia la Haroșet-Goim" (Judecători 4:2). Israelii au ajuns din nou într-o stare disperată pentru că de data aceasta robia lor ajunsese să dureze și mai mult decât cea dinainte și nu se întrezărea nici o urmă de speranță, „căci Iabin avea nouă sute de care de fier și de douăzeci de ani apăsa cu putere pe copiii lui Israel". În cele din urmă, „copiii lui Israel au strigat către Domnul" (Judecători 4:3). Iar Dumnezeu le-a răspuns plin de milă și bunătate ca de fiecare dată. „Pe vremea aceea", ne spune conicarul, „judecător în Israel era Debora, prorocița, [...]. Ea ședea [...] în muntele lui Efraim, și copiii lui Israel se suiau la ea ca să fie judecați" (Judecători 4:4-5). Iată dar ceva nou și cu totul neobișnuit pentru acea vreme: o femeie înțeleaptă, care-l cunoștea pe Dumnezeu, ajunsese să judece și să facă dreptate în Israel. Răspunsul lui Dumnezeu la strigătele disperate ale poporului n-a întârziat. Așadar, „ea a trimis să cheme pe Barac, fiul lui Abinoam, din Chedeș-Neftali, și i-a zis: «Iată porunca pe care a dat-o Domnul Dumnezeul lui Israel: 'Du-te, îndreaptă-te spre muntele Taborului și ia cu tine zece mii de oameni din copiii lui Neftali și din copiii lui Zabulon; voi trage spre tine, la pârlul Chison, pe Sisera, căpetenia oștirii lui Iabin, împreună cu carele și oștile lui, și-l voi da în mâinile tale'»" (Judecători 4:6-7). Deși vorbirea lui Dumnezeu era clară, Barac refuză să meargă la luptă singur și-i cere Deborei să-l însoțească. Se pare că Barac nu era chiar cel mai curajos om din Israel. Debora îi acceptă cererea, dar îi spune care va fi consecința: „Voi merge cu tine, dar nu vei avea slavă în calea pe care mergi, căci Domnul va da pe Sisera în mâinile unei femei" (Judecători 4:9). Barac a acceptat situația și a „chemat pe Zabulon și Neftali la Chedeș; zece mii de oameni mergeau în urma lui și Debora a plecat cu el" (Judecători 4:10). O armată de 10 000 de soldați nu era nici în vremea aceea o armată foarte numeroasă și ne putem imagina că nu erau nici foarte instruiți și nici foarte bine înarmați. În plus, această armată trebuia să lupte împotriva unei armate foarte bine echipate. Pe vremea aceea carele de fier erau precum tancurile astăzi. Iar Sisera, comandantul armatei lui Iabin, avea 900 de astfel de „tancuri". Oare cine va ieși învingător: cuvântul lui Dumnezeu spus Deborei, sau Sisera cu cele 900 de care de fier?

2 Se apropia vremea confruntării și Sisera aflate că israeliții adunaseră o armată de 10 000 de oameni din semințiile lui Efraim, Neftali și Zabulon. De asemenea, „au dat de știre lui Sisera că Barac, fiul lui Abinoam, s-a îndreptat spre muntele Taborului" (Judecători 4:12), așa că experimentatul comandant „și-a strâns spre pârlul Chisonului toate carele, nouă sute de care de fier, și tot poporul care era cu el" (Judecători 4:13). Cel mai probabil armata lui Sisera era mai numeroasă și de aceea s-a strâns într-o vale, un fel de câmpie la poalele Muntelui Tabor. Israelii, mai puțin numeroși, îi priveau de sus de pe munte și se întrebau cum vor putea să înfrângă o armată atât de bine echipată. Dar, de data aceasta, israeliții aveau de partea lor pe Dumnezeul lor, așa că „Debora a zis lui Barac: «Scoală-te, căci iată ziua când dă Domnul pe Sisera în mâinile tale. Într-adevăr, Domnul merge

înaintea ta.» Și Barac s-a repezit de pe muntele Taborului cu zece mii de oameni după el. Domnul a pus pe fugă dinaintea lui Barac, prin ascuțișul sabiei, pe Sisera, toate carele lui și toată tabăra” (Judecători 4:15). Deși, omenește vorbind, Barac era comandantul armatei israelite, în realitate, Dumnezeu însuși era Comandantul. Ca urmare, „Barac a urmărit carele și oștirea până la Haroșet-Goim, și toată oștirea lui Sisera a căzut sub ascuțișul sabiei, fără să fi rămas un singur om” (Judecători 15:16). Precum odinioară, când părinții lor erau pe drumul ieșirii din Egipt, Dumnezeu a fost Cel care a luptat pentru ei. Atunci Moise le spusese: „nu vă temeți de nimic, stați pe loc și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul în ziua aceasta, căci pe egiptenii aceștia pe care-i vedeți azi, nu-i veți mai vedea niciodată. Domnul Se va lupta pentru voi, dar voi stați liniștiți” (Exod 14:13-14). Atunci au cântat o cântare de laudă după ce au văzut izbăvirea pe care Domnul le-a dat-o. Oare ce au făcut după ce au fost eliberați de sub robia împăratului canaanit, Iabin, și a comandatului armatei sale, Sisera?

3 Ei bine, mai întâi trebuie să spunem că nici chiar Sisera, marele comandant al armatei canaanite, nu a scăpat cu viață. A reușit să scape părăsindu-și la timp carul de luptă și fugind pe jos până la tabăra lui Heber, Chenitul, care era un urmaș al lui Hobab, socrul lui Moise. Acolo Sisera a fost întâmpinat de Iael, soția lui Heber. Crezând că se află la adăpost, Sisera, a cerut apă de băut și un loc unde să se odihnească. Iael i-a dat să bea lapte, iar Sisera a adormit dus, nu înainte de a-i fi dat următoarele instrucțiuni: „Stai la ușa cortului și, dacă vine cineva și te întreabă: «Este cineva aici?», să răspunzi: «Nu»” (Judecători 4:20). Probabil cam arogantă cererea lui Sisera, având în vedere că era totuși într-un cort și într-o tabără care nu erau ale lui și deci nu avea nici un drept să dea porunci. Și totuși el o face. Oare îl va asculta Iael, soția lui Heber, Chenitul? Nu, pentru că ea însăși l-a ucis pe Sisera și apoi l-a întâmpinat pe Barac spunându-i: „Vino, și-ți voi arăta pe omul pe care-l cauți” (Judecători 4:22). Astfel, toată armata canaanită, în frunte cu comandantul ei și cele 900 de care de fier au fost nimicite de Dumnezeu prin mâna lui Barac și a Iaeli, o femeie străină, după cuvântul Debori. În fața acestei mari biruințe, Debora împreună cu Barac, cu cei care-i însoțiseră la luptă și cu femeile care ieșiseră să-i întâmpine pe biruitori au cântat o cântare de laudă la adresa lui Dumnezeu, așa cum au făcut și părinții lor după ce au fost izbăviți de armata egipteană. Cântecele Debori a început astfel: „Niște căpetenii s-au pus în fruntea poporului în Israel, și poporul s-a arătat gata de luptă: binecuvântați pe Domnul! Ascultați, împărați! Luați aminte, domnitori! Voi cânta, da, voi cânta Domnului, voi cânta din alăută Domnului Dumnezeului lui Israel. Doamne, când ai ieșit din Seir, când ai plecat din câmpiile Edomului, pământul s-a cutremurat, cerurile au picurat și norii au turnat ape cu găleata; munții s-au clătinat înaintea Domnului, Sinaiul acela s-a clătinat înaintea Domnului Dumnezeului lui Israel” (Judecători 5:1-5). Atât Debori, cât și lui Barac le era clar Cine era Cel care câștigase lupta și de aceea ea își continuă cântarea adresându-se conducătorilor semințiilor lui Israel și spunându-le: „Inima mea se îndreaptă spre căpeteniile lui Israel, spre aceia din popor care s-au arătat gata să lupte. Binecuvântați pe Domnul! Voi, care călăriți pe măgărițe albe, voi, care ședeți pe covoare, și voi, care umblați pe drum, cântați! Arcașii din mijlocul adăptoarelor să laude cu glasul lor binefacerile Domnului, binefacerile cârmuirii Sale în Israel! Atunci, poporul Domnului s-a coborât la porți: Trezește-te, trezește-te, Debora! Trezește-te, trezește-te și zi o cântare! Scoală-te, Barac, și adu-ți robii de război, Fiul lui Abinoam! Atunci, o rămășiță din popor a biruit pe cei puternici, Domnul mi-a dat biruința asupra celor viteji” (Judecători 5:9-13). Iar în cântarea sa, Debora nu a uitat s-o binecuvânteze pe Iael: „binecuvântată să fie între femei Iael, Nevasta lui Heber, Chenitul! Binecuvântată să fie ea între femeile care locuiesc în corturi!” (Judecători 5:24). Astfel au învățat Barac, Debora și toată armata israelită că încrederea în Dumnezeu este cea mai puternică armă în orice luptă. Același lucru l-a învățat și David din experiențele lui de luptă și el l-a spus în următoarele versuri: „Unii se bizuiesc pe carele lor, alții, pe caii lor, dar noi ne bzuim pe Numele Domnului Dumnezeului nostru. Ei se îndoie și cad, dar noi ne ridicăm și rămânem în picioare” (Psalmul 20:7-8).

APLICAȚIE

Debora nu era o femeie războinică. Nici Barac nu era un bărbat prea curajos. Dar lipsurile și slăbiciunile lor nu l-au împiedicat pe Dumnezeu să nimicească armata bine echipată și numeroasă a lui Sisera. Ce au avut ei? Ei au avut încredere în Dumnezeu și în Cuvântul Lui. Când El i-a trimis la luptă, ei au mers. Când Dumnezeu le-a poruncit să atace, ei au atacat. Sisera s-a bzuit pe carele lui de fier și pe caii lui rapizi, dar Debora și Barac s-au bazat, s-au încrezut în Dumnezeu. Ca urmare, deși mai slabi, deși căzuți, ei s-au ridicat în picioare biruitori, pentru că Dumnezeu le-a dat biruința. De altfel printre eroii credinței enumerați în Evrei 11:32 este inclus și Barac. Țineți minte! Încrederea în Dumnezeu este cea mai importantă armă atunci când treceți prin situații grele. Debora și Barac nu s-au uitat la slăbiciunile lor și la puterea dușmanului lor, așa cum nici David nu s-a uitat la slăbiciunea lui și nici la înălțimea lui Goliat. Ei au pornit la luptă împotriva răului și au fost biruitori pentru că s-au încrezut în Dumnezeu. Încredeți-vă în Dumnezeu și veți fi victorioși!

RECAPITULEAZĂ

Recapitulează versetul de memorat împreună cu toți copiii, fiind creativ în metodele folosite.

RUGĂCIUNEA poveștii

Rugați-vă aplicativ pe versetul de memorat (rugăciune de laudă, de mulțumire, de mărturisire, de mijlocire sau de cerere personală).

ACTIVITATE practică

Pregătește o activitate practică care să urmărească ideea centrală a lecției, fie ca element introductiv, fie pentru a fixa lucrurile la finalul întâlnirii.

LECȚIA 5

JUDECĂTORI 6:1-24

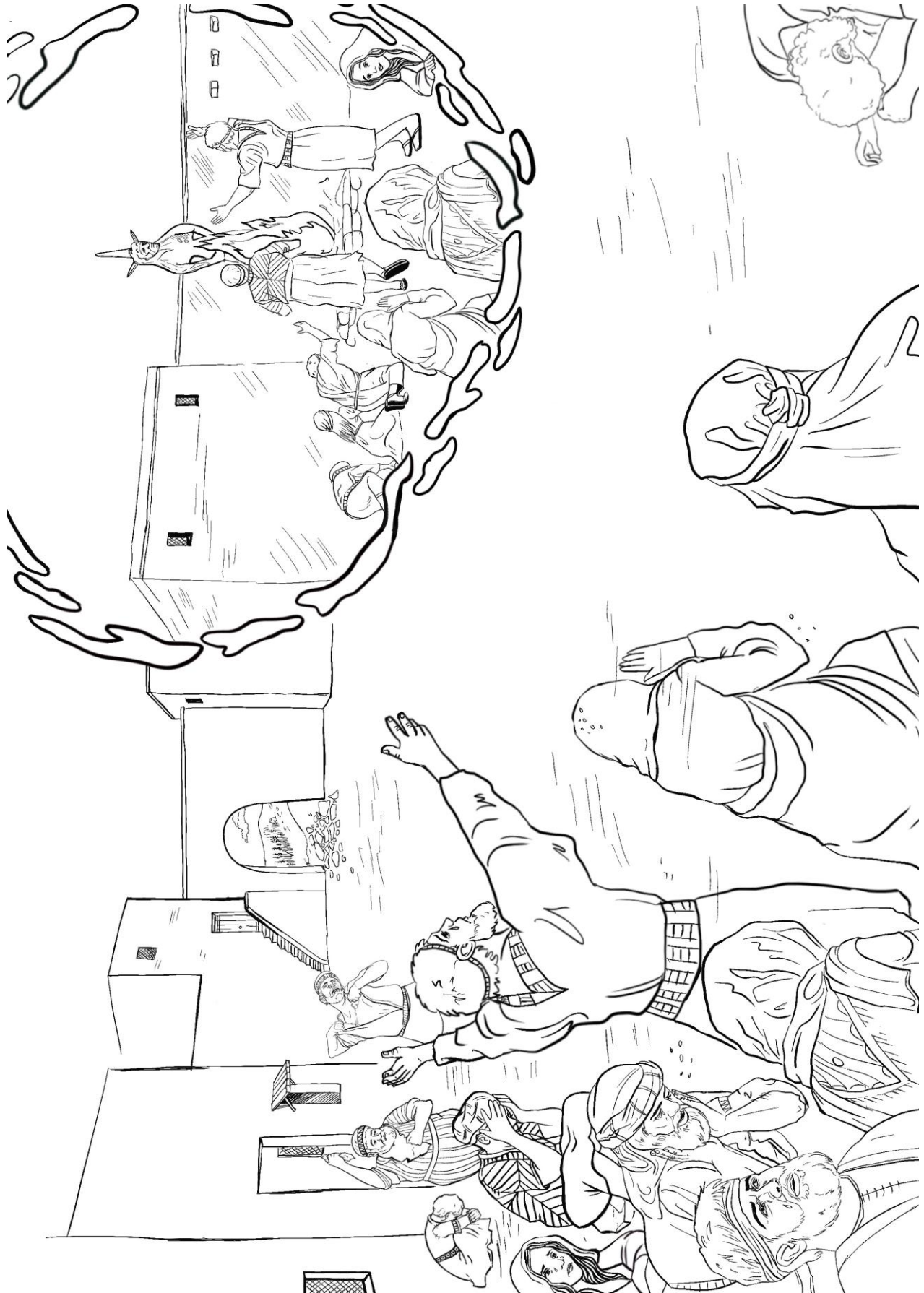
MEMOREAZĂ

Judecători 6:8b,10

„Eu v-am scos din Egipt,
Eu v-am scos din casa robiei. [...]
V-am zis: «Eu sunt Domnul
Dumnezeul vostru; să nu vă
temeți de dumnezeii amoriților,
în a căror țară locuiți.» Dar voi
n-ați ascultat glasul Meu.”

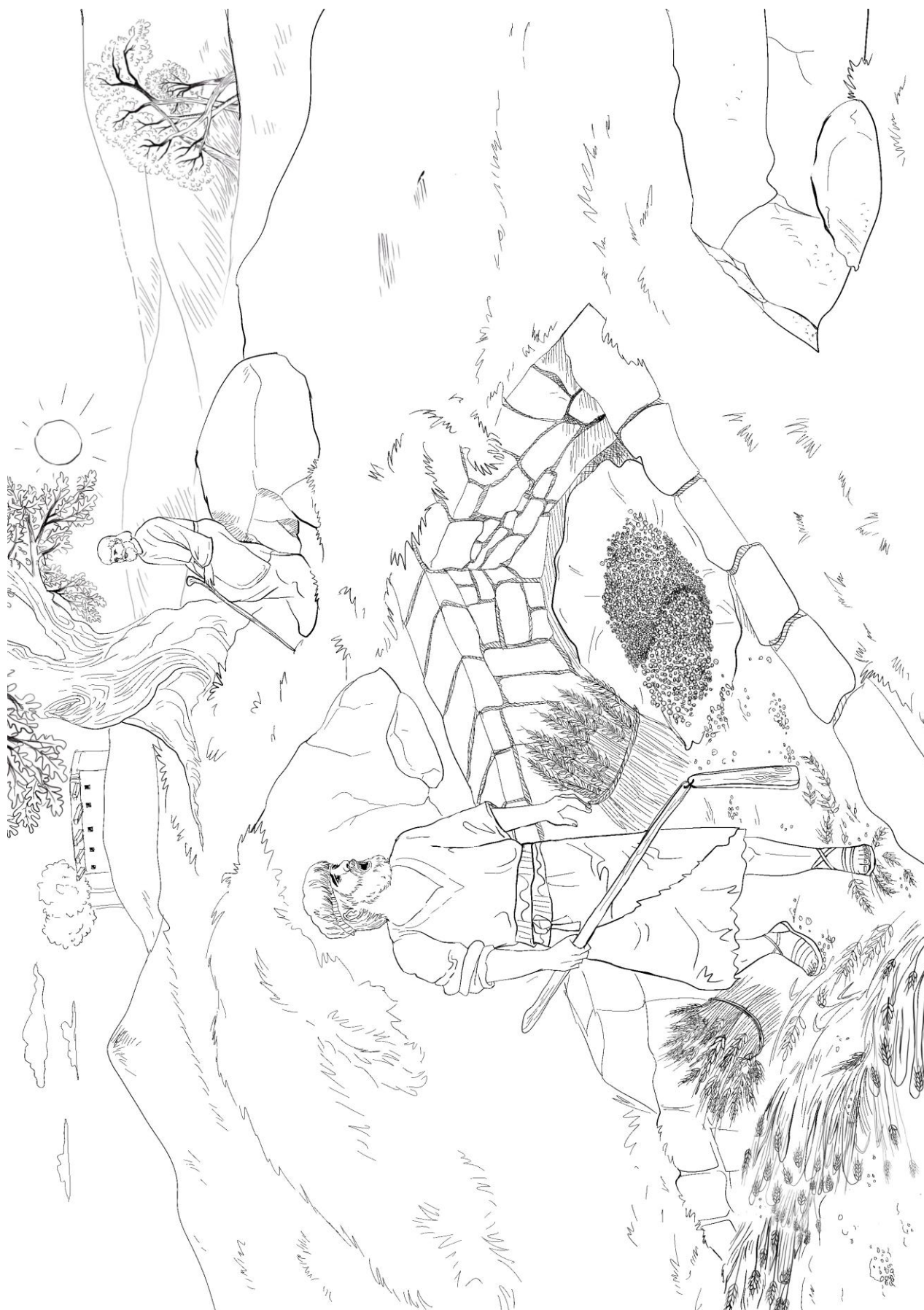

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

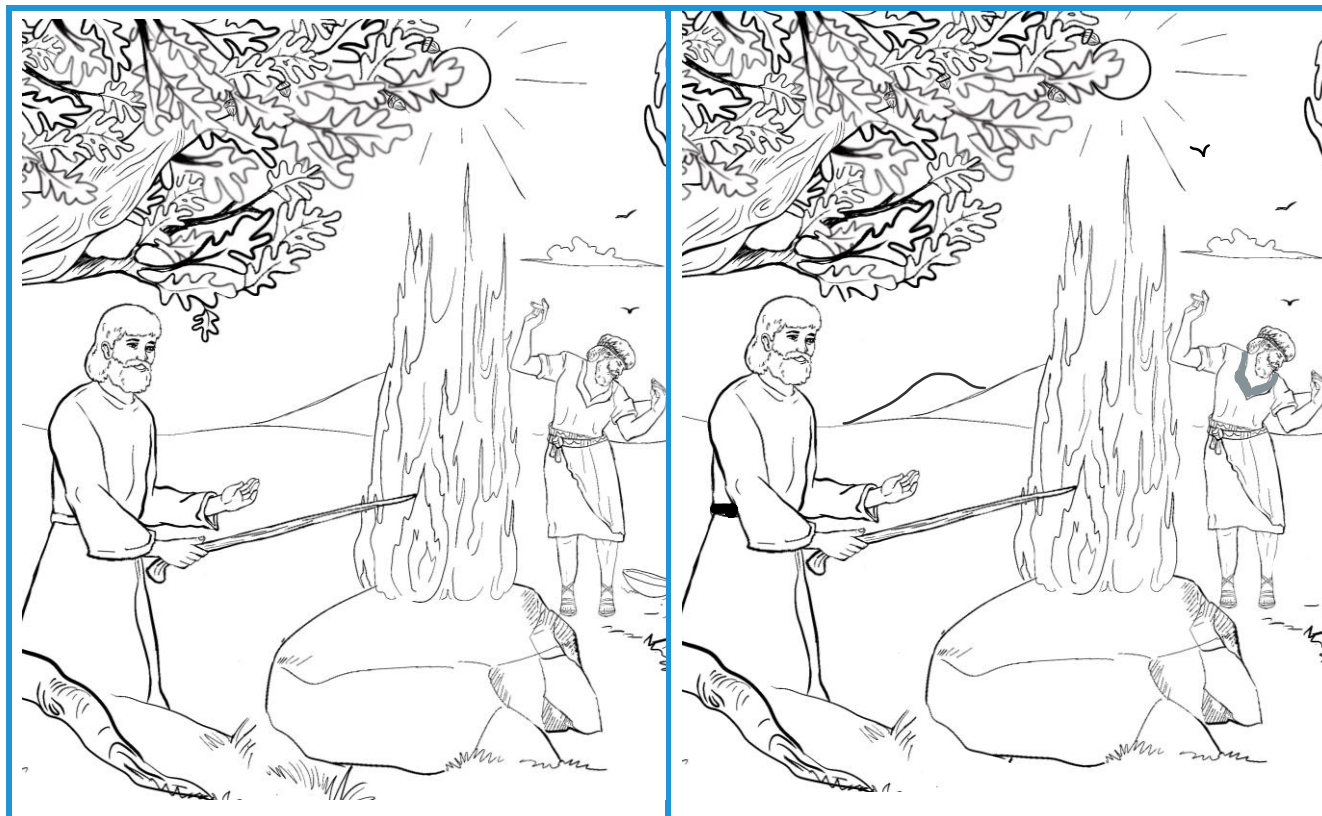

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

Găsește **7** diferențe între imaginile de mai jos.

Colorează litera „C” în careul de mai jos! Ce cifră ai găsit? _____

S	A	H	I	P	C	C	S	A	F
D	Z	J	L	C	C	C	D	Z	V
V	S	B	C	C	M	C	V	S	B
B	D	C	C	H	J	C	B	D	R
G	V	C	G	F	U	C	G	V	T
R	B	D	Y	R	G	C	R	B	H
F	N	G	H	T	T	C	F	N	N
T	I	B	N	B	N	C	T	I	M
G	O	R	M	H	M	C	G	O	O
H	P	E	S	N	O	C	H	P	P

POVESTEA Lecției 5

Judecători 6:1-24

Povestea lecției este o schiță de idei care are rolul de a lega imaginile observate anterior de textul biblic asociat lecției, respectiv de versetul de memorat. *Obiectiv*, ea este legată de cartea și paragraful studiat, iar *subiectiv* de povestitor (părintele sau învățătorul de școală biblică) și ideile sale. Fiind inspirată de Cuvântul lui Dumnezeu ea este sub autoritatea acestuia, dar în același timp poartă și amprenta personală a povestitorului. Povestea lecției creează un context *dinamic*, *captivant* și *interactiv* între povestitor și copii, care în timpul povestirii pot colora imaginile.

Schița Lecției 5

LECTURA imaginilor

Lectura imaginilor lecției folosind cele 6 întrebări fundamentale ale observării: **Cine?, Ce?, Unde?, Când?, Cum?, De ce?**. Adaugă și alte întrebări cu scopul de a observa cât mai atent fiecare imagine. Lectura imaginilor trebuie să fie obiectivă, nu subiectivă, având drept scop observarea, nu interpretarea. **PUNE UN TITLU** împreună cu copiii imaginilor lecturate, iar apoi **DEZVOLTĂ TITLUL** împreună cu ei și astfel va rezulta ideea centrală a fiecărei imagini. Astfel, copiii vor deprinde rezumarea și detalierea mesajului unei imagini.

MEMORAREA versetului

Memorează versetul împreună cu copiii fiind creativ în metodele folosite.

Judecători 6:8b,10

„Eu v-am scos din Egipt, Eu v-am scos din casa robiei. [...]”

V-am zis: «Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru; să nu vă temeți de dumnezeii amoriților, în a căror țară locuiți.» Dar voi n-ați ascultat glasul Meu.”

POVESTEA lecției

Prezintă cât mai captivant posibil povestea asociată imaginilor lecturate și a versetului de memorat învățat.

1

Cineva spunea că „istoria ne învață că nu învățăm nimic din istorie” – cuvinte atribuite lui Antoine de Saint-Exupery. Cu siguranță aceste cuvinte par adevărate în cazul poporului Israel și a istoriei sale așa cum este ea consemnată în cartea Judecători. Iar acest nou episod al istoriei lor începe la fel: „copiii lui Israel au făcut ce nu plăcea Domnului” (Judecători 6:1a), ca și când ei n-ar fi învățat nimic din toate celelalte episoade ale robiei lor. Și ca să vadă răul pe care l-au făcut părăsindu-L pe Dumnezeu, El „i-a dat în mâinile lui Madian

timp de șapte ani” (Judecători 6:1b). De data aceasta perioada în care au fost robi a fost mai scurtă, dar din felul în care este descrisă, pare să fii fost mult mai grea decât celelalte. Autorul ne spune că „mâna lui Madian a fost puternică împotriva lui Israel. Ca să scape de Madian, copiii lui Israel fugeau în văgăunile munților, în peșteri și pe stânci întărite” (Judecători 6:2). Când veneau ei nimeni nu mai era în siguranță. În plus, în urma lor lăseau un dezastru, pentru că „după ce semăna Israel, Madian se suia cu Amalec și fiii Răsăritului și porneau împotriva lui. Tăbărau în fața lui, nimiceau roadele țării până spre Gaza și nu lăseau în Israel nici merinde, nici oi, nici boi, nici măgari. Căci se suiau împreună cu turmele și corturile lor, soseau ca o mulțime de lăcuste, erau fără număr, ei și cămilele lor, și veneau în țară ca s-o pustiască” (Judecători 6:3-5). Nu doar că treceau o dată și jefuiau țara de toate recoltele, ci își aduceau turmele cu ei și rămâneau în țară și în acest timp ei și turmele lor se hrăneau din ceea ce era al israeliților, așa încât la plecarea lor nu mai rămânea nimic. Israelii nu știau ce să mai facă și unde să-și mai ascundă recoltele pentru a le rămâne și lor câte ceva din care să trăiască. Astfel, ca și altădată, „Israel a ajuns foarte nenorocit din pricina lui Madian, și copiii lui Israel au strigat către Domnul” (Judecători 6:6). Nu știi cum sunteți voi când cineva face față de voi mereu aceeași greșală și apoi din nou și din nou vine și își cere iertare. Vă este ușor să-l iertați? Mie nu-mi este! Și totuși Dumnezeu aude strigătul lor și de data aceasta și le răspunde. Dar interesant este că Dumnezeu niciodată nu le-a răspuns în același mod, ci mereu și mereu altfel. De data aceasta, El le trimite un profet care să-i mustre și să le amintească ce a cauzat situația grea în care se aflau. Iată cuvintele spuse de profet din partea Domnului: „Așa vorbește Domnul Dumnezeuul lui Israel: «Eu v-am scos din Egipt, Eu v-am scos din casa robiei. V-am scăpat din mâna egiptenilor și din mâna tuturor celor ce vă apăsau, i-am izgonit dinaintea voastră și v-am dat vouă țara lor. V-am zis: «Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru; să nu vă temeți de dumnezeii amoriților, în a căror țară locuiți.» Dar voi n-ați ascultat glasul Meu” (Judecători 6:8-10). Îmi imaginez că aceste cuvinte ale profetului au dus la pocăința unora din popor așa încât măcar unii din ei au început să-și plângă păcatul idolatriei și al închinării înaintea lui Baal. [De observat că în imagine unele personaje se repetă în două ipostaze diferite: închinători înaintea lui Baal și pocăință înaintea lui Dumnezeu].

2

Apoi Îngerul Domnului „S-a așezat sub stejarul din Ofra, care era al lui Ioas, din familia lui Abiezer. Ghedeon, fiul său, bătea grâu în teasc, ca să-l ascundă de Madian” (Judecători 6:11). Ce ciudat! În locul în care trebuia să fie zdrobiți ciorchinii de struguri pentru a face vin, adică în teasc, Ghedeon bătea grâul. Baterea grâului avea rolul de a scoate bobul de grâu din învelișul său și de a-l separa de resturi de spice și paie,

amestec numit pleavă. Într-o astfel de situație, salutul Îngerului care se arată lui Ghedeon pare mai degrabă ironic: „Domnul este cu tine, viteazule!” (Judecători 6:12). Ce să zic, să te ascunzi era un mare act de vitejie! El i-a răspuns îngerului plin de amărăciune și frustrare: „Rogu-te, domnul meu, dacă Domnul este cu noi, pentru ce ni s-au întâmplat toate aceste lucruri? Și unde sunt toate minunile acelea pe care ni le istorisesc părinții noștri când spun: «Nu ne-a scos oare Domnul din Egipt?» Acum, Domnul ne părăsește și ne dă în mâinile lui Madian!” (Judecători 6:13). Probabil că Îngerul Domnului l-a privit cu blândețe, dar, în același timp, i-a dat un răspuns cum nu se poate mai provocator: „Du-te cu puterea aceasta pe care o ai și izbăvește pe Israel din mâna lui Madian. Oare nu te trimit Eu?” (Judecători 6:14). Ghedeon, în schimb, nu vede ca el sau familia lui să aibă vreo putere și-i răspunde Îngerului: „Rogu-te, domnul meu, cu ce să izbăvesc pe Israel? Iată că familia mea este cea mai săracă din Manase și eu sunt cel mai mic din casa tatălui meu” (Judecători 6:15). Dar Îngerul insistă însă nu pe puterea lui Ghedeon, ci pe puterea Celui care-L trimite și care-i promite că va fi cu el: „Eu voi fi cu tine și vei bate pe Madian ca pe un singur om” (Judecători 6:16). Ghedeon înțelege că se află în fața unui mesager divin, așa că se lasă atras în acest joc al îngerului și-i cere un semn, spunându-i: „Dacă am căpătat trecere înaintea Ta, dă-mi un semn ca să-mi arăți că Tu îmi vorbești. Nu Te depărta de aici până mă voi întoarce la Tine să-mi aduc darul și să-l pun înaintea Ta” (Judecători 6:17-18). Îngerul acceptă și eu sunt curios ce a urmat pentru că vizita Îngerului Domnului la Ghedeon devine din ce în ce mai interesantă!

3 Ca o gazdă bună, așa cum făcuse cu multă vreme în urmă chiar strămoșul său Avraam, Ghedeon s-a întors acasă, „a pregătit un ied și a făcut azimi dintr-o efă de făină. A pus carnea într-un coș și zeama a turnat-o într-o oală, le-a adus sub stejar și l le-a pus înaintea” (Judecători 16:19). Spre surprinderea sa, mesagerul i-a cerut să pună tot ce a adus pe o stâncă situată în apropiere și atunci s-a întâmplat ceva ce pe Ghedeon avea să-l umple de o frică de moarte: „Îngerul Domnului a întins vârful toiagului pe care-l avea în mână și a atins carnea și azimile. Atunci, s-a ridicat din stâncă un foc care a mistuit carnea și azimile. Și Îngerul Domnului S-a făcut nevăzut dinaintea lui” (Judecători 16:21). În acel moment Ghedeon a realizat cine stătuse în fața lui și cu cine dialogase el atât de liber, poate prea liber pe alocuri, așa că, foarte tulburat, a exclamat: „Vai de mine, Stăpâne, Doamne! Am văzut pe Îngerul Domnului față-n față” (Judecători 16:22). Dar Dumnezeu îi liniștește inima și-i răspunde așa încât el să înțeleagă: „Fii pe pace, nu te teme, căci nu vei muri” (Judecători 16:23). Prin aprinderea jertfei de pe altar, Ghedeon a înțeles că înaintea lui stătea chiar Îngerul Domnului, că Dumnezeu lui Israel, Cel despre care el întrebese „Unde este?”, tocmai El i se arătase, îi vorbise și-i făcuse o chemare absolut specială: aceea de chema poporul la luptă și de a-l elibera de sub asuprirea madianiților. Da, lui, celui mai mic fiu, din cea mai mică familie a seminției lui Manase! De aceea, „Ghedeon a zidit acolo un altar Domnului și i-a pus numele «Domnul păcii»” (Judecători 6:24). În felul acesta el a marcat locul în care Îngerul Domnului i se arătase și îi vorbise. Era, se pare, un obicei care se păstrase încă din vremuri străvechi, pentru că și Avraam în timpul călătoriei lui prin țara Canaan a ridicat altare în locurile în care Dumnezeu l-a întâlnit și i-a vorbit. Gândindu-ne la Ghedeon, la Barac sau la Debora, Dumnezeu pare să aibă o preferință pentru oamenii neînsemnați, care nu par să aibă calități deosebite în ochii oamenilor. Dar El îi alege pe aceștia care par slabi în ochii oamenilor tocmai pentru a-Și arăta puterea Lui prin ei. Și puterea lui Dumnezeu a fost mai mare decât frica lui Ghedeon!

APLICAȚIE

Profetul Domnului le-a spus Israelitilor că n-ar fi trebuit să se teamă de dumnezeii popoarelor din Canaan, dar ei n-au ascultat și au început să se teamă mai mult de ei decât de Dumnezeul lui Israel care-i eliberase din robia egipteană. Ghedeon se temea de madianiți și de aceea bătea grâul într-un loc unde trebuia zdrobiți strugurii. Adeseori și inima noastră este cuprinsă de teamă. Poate că unii ne temem de puterea forțelor întinericului, iar alții ne temem de oameni. Ceea ce învățăm astăzi este că atâta vreme cât rămânem în prezența lui Dumnezeu și ascultăm de El, n-ar trebui să ne fie teamă de nimeni și de nimic, pentru că nu există nimeni mai puternic decât Dumnezeul nostru. Idolii Canaanului și puterea lui Satan sunt nimic înaintea lui Dumnezeu. Iar pentru Dumnezeu puterea lui Ghedeon, a unui singur om, este suficientă pentru a nimici puterea madianiților de care se temea întregul popor. Așa cum ei nu trebuia să uite Cine și cum i-a scos din Egipt, „din casa robiei”, nici noi nu trebuie să uităm că prin puterea învierii Domnului Isus, moartea a fost biruită și noi nu mai trebuie să ne temem nici de moarte, nici de întineric și nici de puterea lui Satan. Când suntem aproape de Dumnezeu și-L ascultăm nu există putere de care să ne temem. Așadar, încredeți-vă în Dumnezeu și nu vă temeți!

RECAPITULEAZĂ

Recapitulează versetul de memorat împreună cu toți copiii, fiind creativ în metodele folosite.

RUGĂCIUNEA poveștii

Rugați-vă aplicativ pe versetul de memorat (rugăciune de laudă, de mulțumire, de mărturisire, de mijlocire sau de cerere personală).

ACTIVITATE practică

Pregătește o activitate practică care să urmărească ideea centrală a lecției, fie ca element introductiv, fie pentru a fixa lucrurile la finalul întâlnirii.

LECȚIA 6

JUDECĂTORI 6:25-40

MEMOREAZĂ¹

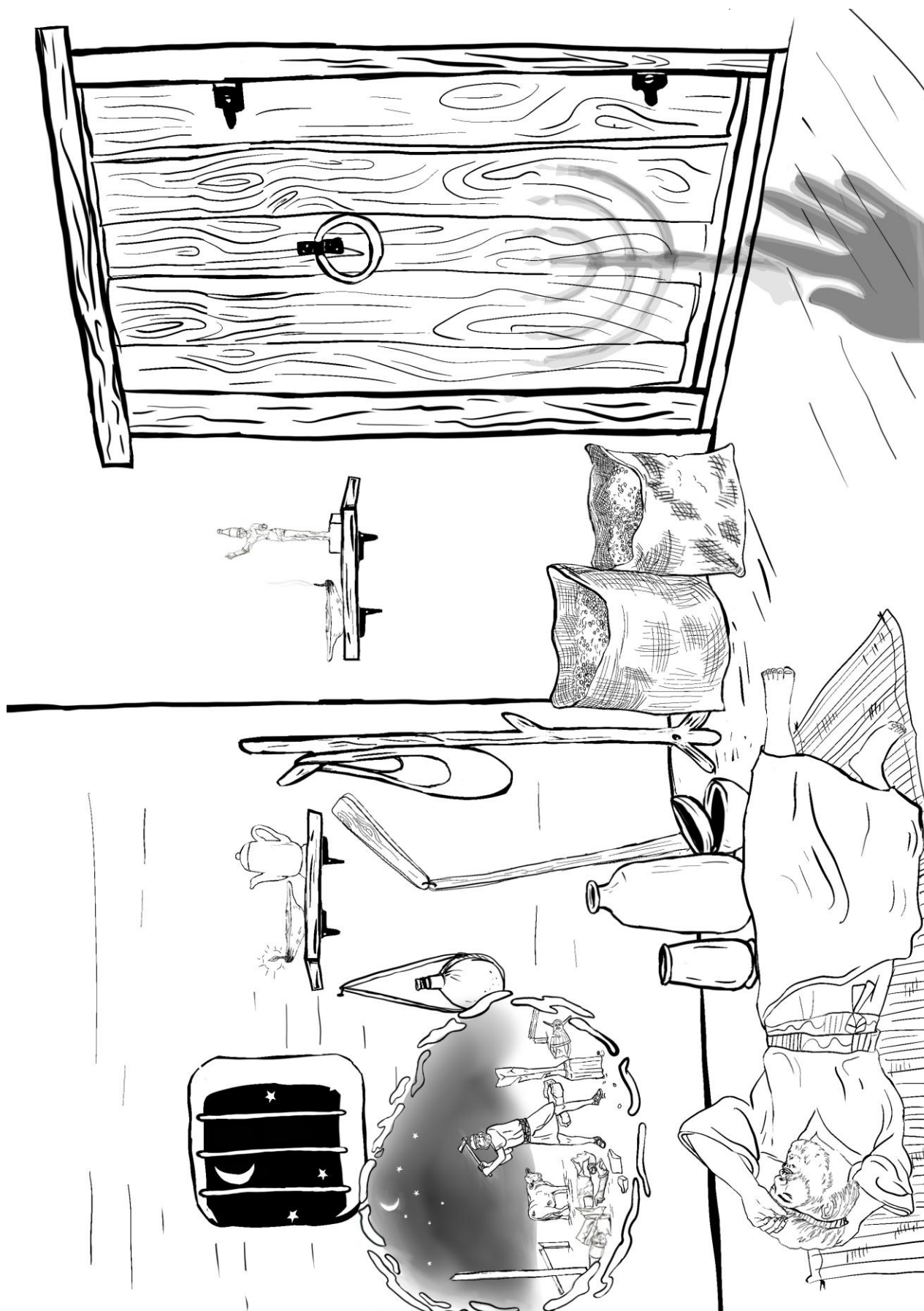
Isaia 41:10

[...] nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeuul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare.

¹ Pentru acest verset de memorat există mai multe variante de melodii compuse.

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

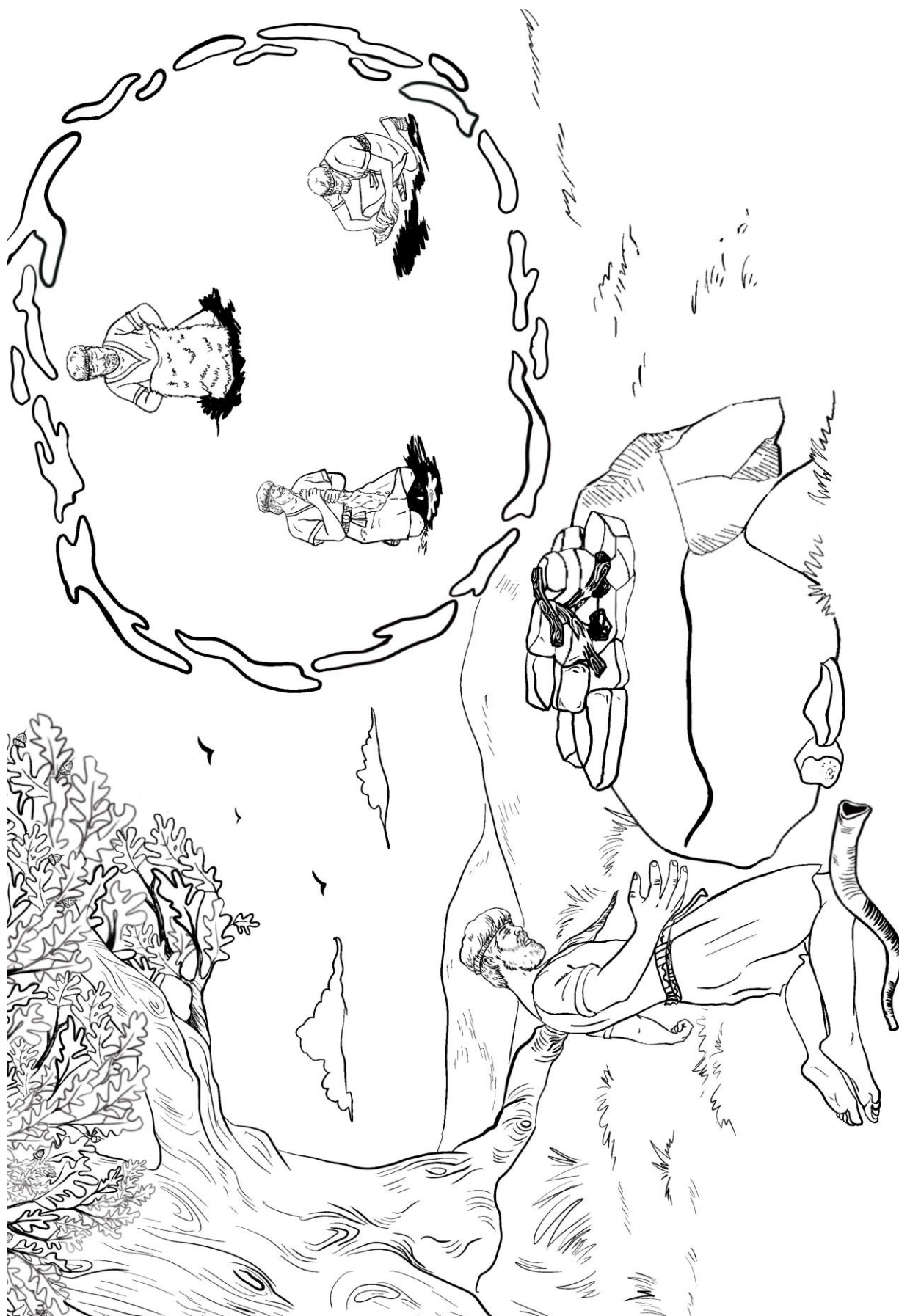

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

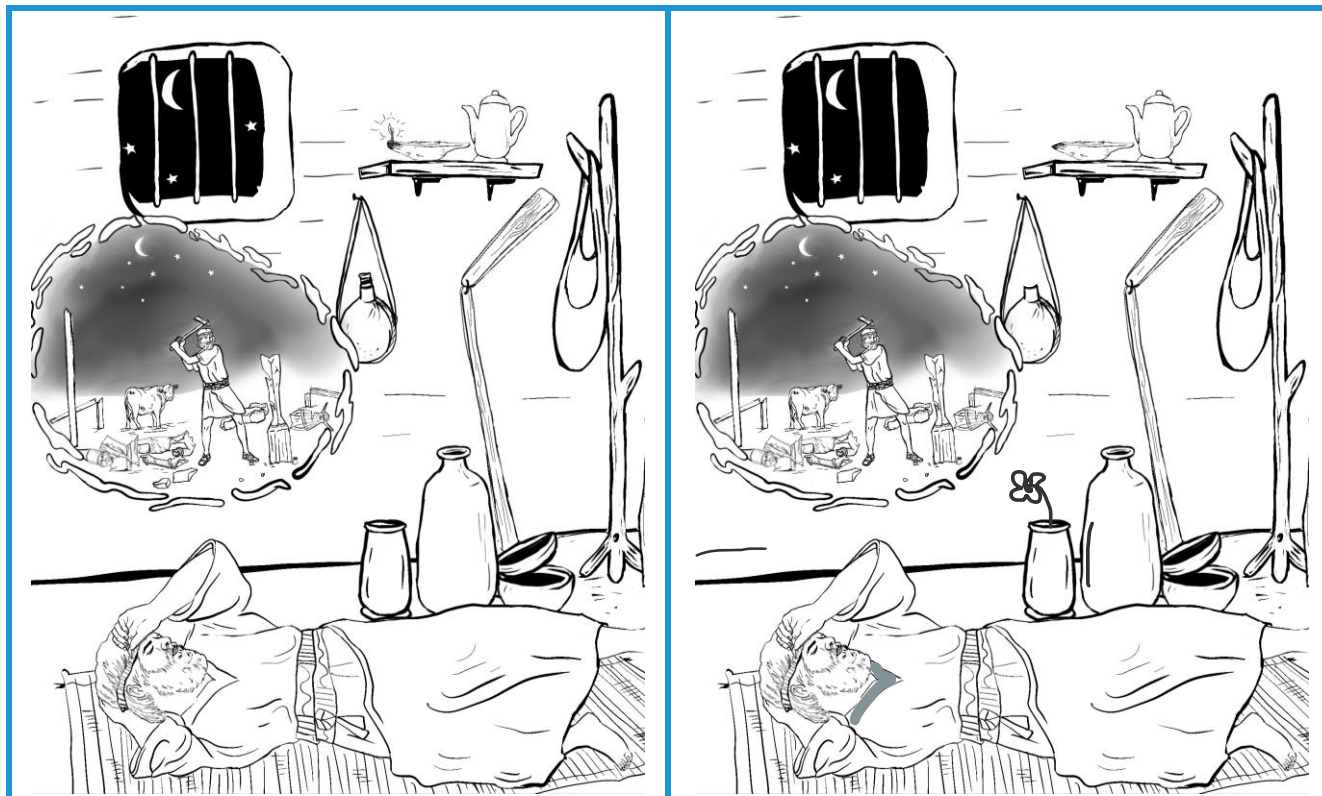

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

Găsește **8** diferențe între imaginile de mai jos.

Colorează cifra „3” în careul de mai jos! Desenează forma! _____

2	1	4	5	8	7	9	8	6	4
2	3	3	3	3	3	3	3	3	3
1	3	1	2	7	8	9	5	3	7
5	3	2	4	5	8	7	3	1	5
4	3	6	5	7	6	3	2	6	8
7	3	2	4	9	3	5	8	9	6
9	3	5	8	3	6	8	9	8	2
6	3	5	3	5	8	7	9	7	1
8	3	3	5	4	7	8	9	6	7
7	3	2	4	5	7	8	9	7	6

POVESTEA Lecției 6

Judecători 6:25-40

Povestea lecției este o schiță de idei care are rolul de a lega imaginile observate anterior de textul biblic asociat lecției, respectiv de versetul de memorat. *Obiectiv*, ea este legată de cartea și paragraful studiat, iar *subiectiv* de povestitor (părintele sau învățătorul de școală biblică) și ideile sale. Fiind inspirată de Cuvântul lui Dumnezeu ea este sub autoritatea acestuia, dar în același timp poartă și amprenta personală a povestitorului. Povestea lecției creează un context *dinamic, captivant și interactiv* între povestitor și copii, care în timpul povestirii pot colora imaginile.

Schița Lecției 6

LECTURA imaginilor

Lectura imaginilor lecției folosind cele 6 întrebări fundamentale ale observării: **Cine?, Ce?, Unde?, Când?, Cum?, De ce?**. Adaugă și alte întrebări cu scopul de a observa cât mai atent fiecare imagine. Lectura imaginilor trebuie să fie obiectivă, nu subiectivă, având drept scop observarea, nu interpretarea. **PUNE UN TITLU** împreună cu copiii imaginilor lecturate, iar apoi **DEZVOLTĂ TITLUL** împreună cu ei și astfel va rezulta ideea centrală a fiecărei imagini. Astfel, copiii vor deprinde rezumarea și detalierea mesajului unei imagini.

MEMORAREA versetului

Memorează versetul împreună cu copiii fiind creativ în metodele folosite.

POVESTEA lecției

Prezintă cât mai captivant posibil povestea asociată imaginilor lecturate și a versetului de memorat învățat.

Isaia 41:10

[...] nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeuul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare.

1

Israelii erau deja de șapte ani sub asuprirea madianiților și a aliaților lor care le făceau viața foarte grea. Dumnezeu, în bunătatea Lui, a răspuns rugăciunilor lor prin care cereau să fie eliberați. Astfel, Domnul le-a amintit printr-un profet că necredințioșia și neascultarea lor au fost cauzele care au dus la situația disperată în care erau atunci. În același timp, l-a chemat pe unul din cei mai neînsemnați tineri din

seminția lui Manase să se ridice la luptă pentru eliberarea poporului. Tânărul Ghedeon, căci despre el este vorba, după ce a trecut prin spaima întâlnirii cu Îngerul Domnului, odată cu lăsarea seriei s-a liniștit și a adormit pe rogojină. Dar nici noaptea nu a fost pentru el mai puțin interesantă decât ziua care tocmai trecuse. Căci se făcea că în vis a văzut o mână ca de om care ținea sfeșnicul de la Cortul Întâlnirii cu cele șapte brațe și cu cele șapte candelă aprinse. Și, deodată, Ghedeon a auzit foarte clar o voce: „*ia vițelul tatălui tău și un alt taur de șapte ani. Dă-râmă altarul lui Baal, care este al tatălui tău, și taie parul închinat Astarteei, care este deasupra*” (Judecători 6:25). Stați puțin, că poate n-am auzit bine! Al cui era altarul lui Baal? Al tatălui lui Ghedeon? Oare nu putea găsi Dumnezeu o familie mai credincioasă pentru a ridica un eliberator pentru poporul său? Tocmai din familia care promova idolatria în cetatea în care locuia? Nu-i de mirare atunci că și Ghedeon avea în camera lui, pe etajeră, o statueta a lui Baal. Dar vocea care-i vorbise lui Ghedeon a continuat: „*să zidești apoi și să întocmești pe vârful acestei stânci un altar Domnului Dumnezeului tău. Să iei taurul al doilea și să aduci o ardere-de-tot cu lemnul din stâlpul idolului pe care-l vei tăia*” (Judecători 6:26). Vorbirea era clară, iar Ghedeon nu avea de data aceasta nici o îndoială: Domnul Dumnezeu lui Israel îi vorbise din nou. Nu știm dacă a mai putut dormi restul nopții, dar, din ce ne spune cronicarul, credem că mai degrabă s-a sculat, „*a luat zece oameni dintre slujitorii lui și a făcut ce spusesse Domnul, dar, fiindcă se temea de casa tatălui său și de oamenii din cetate, a făcut lucrul acesta noaptea, nu ziua*” (Judecători 6:27) – oricum, cred eu, nu mai putea dormi. Așa că, până la ivirea dimineții, tot ceea ce-i spusese Dumnezeu în vis era deja împlinit și „*când s-au sculat oamenii din cetate dis-de-dimineță*”, ei nu au putut decât să constate că „*altarul lui Baal era dărâmat, parul închinat idolului de deasupra lui era tăiat și al doilea taur era adus ca ardere-de-tot pe altarul care fusese zidit*” (Judecători 6:28). Dărâmarea statuii lui Baal și dispariția stâlpului închinat Astarteei a stârnit o mare tulburare în cetate, așa că oamenii au căutat imediat să afle cine a îndrăznit să facă așa ceva. Nu le-a luat mult și nu fără o oarecare mirare au aflat că vinovatul era Ghedeon și, ca urmare, s-au îndreptat spre casa tatălui său, Ioas, și i-au cerut moartea: „*scoate pe fiul tău ca să moară, căci a dărâmat altarul lui Baal și a tăiat parul sfânt care era deasupra lui*” (Judecători 6:30). Uau, câtă dedicare și câtă determinare în apărarea lui Baal! Ce bine ar fi fost dacă determinarea și dedicarea lor ar fi fost pentru Dumnezeul lui Israel! Dar Ioas, deși lui îi aparținuse statuia lui Baal, le-a vorbit cu multă înțelepciune oamenilor din cetate și le-a spus: „*oare datoria voastră este să apărați pe Baal? Voi trebuie să-i veniți în ajutor? Oricine va lua apărarea lui Baal să moară până dimineță. Dacă Baal este un dumnezeu, să-și apere el pricina, fiindcă i-au dărâmat altarul*” (Judecători 6:31). Foarte corectă afirmația lui Ioas: Dumnezeu nu are nevoie să fie apărat de oameni, dacă este cu adevărat Dumnezeu. Așa că oamenii s-au potolit, iar Ghedeon a scăpat cu viață și o poreclă nouă: Ierubaal,

adică „apere-se Baal” pentru că oamenii din cetate au început să-și spună unul altuia: „*apere-se Baal împotriva lui, fiindcă i-a dăruit altarul*” (Judecători 6:32).

2 Nu după multă vreme, „*tot Madianul, Amalec și fiii Răsăritului s-au strâns împreună, au trecut Iordanul și au tăbărit în valea Izreel*” (Judecători 6:33). Dar după tot ce i se întâmplase, se pare că lui Ghedeon îi mai venise inima la loc și a pornit să împlinească ceea ce Dumnezeu îi spusese cu privire la Israel, dar nu înainte ca el să fie „*îmbrăcat cu Duhul Domnului*” (Judecători 6:34a). Dumnezeu a fost credincios și nu l-a lăsat să pornească singur la luptă și, așa cum vom vedea mai încolo, nici Ghedeon nu dorea să pornească singur. Așadar, primul lucru pe care l-a făcut a fost să sune din șofar – un instrument de suflat făcut din corn de berbec – pentru a da de veste în cetatea Abiezer și apoi în tot Israelul că Dumnezeu a cercetat pe poporul său și că-i cheamă la luptă împotriva madianiților: „*a sunat din trâmbiță și Abiezer a fost chemat ca să meargă după el. A trimis soli în tot Manase, care, de asemenea, a fost chemat să meargă după el. A trimis soli în Așer, în Zabulon și în Neftali, care s-au suit să le iasă înaintea*”. Astfel reacția poporului a fost pe măsura chemării primite, pentru că israeliții se săturaseră să fie asupriți de madianiți, erau sătui să se ascundă și se săturaseră să-și vadă țara pustie și proprietățile fujuite.

3 Se pare însă că Ghedeon era un om care voia să fie sigur că nu era singur pe drumul pe care pornise și că Domnul Dumnezeu lui Israel urma să fie cu el. De aceea, Ghedeon, probabil întorcându-se în fața altarului pe care-l construise în urma întâlnirii cu Îngerului Domnului, i-a adresat lui Dumnezeu o rugăciune: „*dacă vrei să izbăvești pe Israel prin mâna mea, cum ai spus, iată, voi pune un val de lână în arie; dacă numai lâna va fi acoperită de rouă, și tot pământul va rămâne uscat, voi cunoaște că vei izbăvi pe Israel prin mâna mea, cum ai spus*” (Judecători 6:36-37). Curajoasă cererea lui Ghedeon! Cu siguranță dacă ar fi fost vorba de Baal nu i-ar fi făcut o astfel de cerere! Dar oare ce a făcut Dumnezeu? Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea și „*așa s-a întâmplat*” – lâna a fost acoperită cu rouă și pământul a rămas uscat. Și probabil curios de răspunsul pe care urma să-l primească, Ghedeon „*s-a sculat dis-de-dimineață, a stors lâna și a scos roua din ea, care a dat un pahar plin cu apă*” (Judecători 6:38). Credeți că pentru Ghedeon a fost suficient? Ei bine, nu! El i-a mai făcut lui Dumnezeu și următoarea cerere: „*să nu Te aprinzi de mânie împotriva mea și nu voi mai vorbi decât de data aceasta. Aș vrea numai să mai fac o încercare cu lâna: numai lâna să rămână uscată, și tot pământul să se acopere cu rouă*” (Judecători 6:39). Ce credeți, oare i-a răspuns Dumnezeu și de data aceasta? Da, i-a răspuns și „*a făcut așa în noaptea aceea. Numai lâna a rămas uscată, și tot pământul s-a acoperit cu rouă*” (Judecători 6:29).

APLICAȚIE

Așa cum ați putut observa și voi, Ghedeon nu a fost un om curajos din fire. Dar ceea ce putem aprecia la el este sinceritatea lui. El și-a dorit să fie sigur că el era cel prin care Dumnezeu dorea să elibereze pe Israel de sub asuprirea madianiților. Probabil că deși auzise bine ceea ce îi spusese Îngerul Domnului, această chemare încă i se părea prea mare pentru el. Și de aceea nu s-a sfiit să-l pună pe Dumnezeu la încercare. Dar cererea lui a fost sinceră și vom vedea că va veni și timpul când Dumnezeu îl va pune pe el la încercare, testându-i încrederea în El. Atunci când ai temeri sau ai îndoieli, cere-i lui Dumnezeu să-ți ofere un răspuns, pune-L la încercare. El este un Dumnezeu viu căruia îi place să relaționeze cu oamenii. Pune-L la încercare, dar fă-o cu gând curat, cu sinceritate nu cu intenția de a-L ispiti, de a-L determina să facă cum vrei tu. El este Cel care, într-o altă ocazie, i-a spus poporului său, Israel, următoarele cuvinte: „*nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare*” (Isaia 41:10). El este un Dumnezeu care vrea să intre în relație cu tine, să se implice în viața ta și să-ți dovedească că tu contezi pentru el și că te iubește cu adevărat.

RECAPITULEAZĂ

Recapitulează versetul de memorat împreună cu toți copiii, fiind creativ în metodele folosite.

RUGĂCIUNEA poveștii

Rugați-vă aplicativ pe versetul de memorat (rugăciune de laudă, de mulțumire, de mărturisire, de mijlocire sau de cerere personală).

ACTIVITATE practică

Pregătește o activitate practică care să urmărească ideea centrală a lecției, fie ca element introductiv, fie pentru a fixa lucrurile la finalul întâlnirii.

LECȚIA 7

JUDECĂTORI 7:1-25

MEMOREAZĂ¹

Proverbe 3:5-6

Încrede-te în Domnul din
toată inima ta și nu te bizui
pe înțelepciunea ta!
Recunoaște-L în toate căile
tale, și El îți va netezi cărările.

¹ Pentru linia melodică a versetului de memorat, vezi **Partitura 3** din ANEXA MUZICĂ de la sfârșitul materialului.

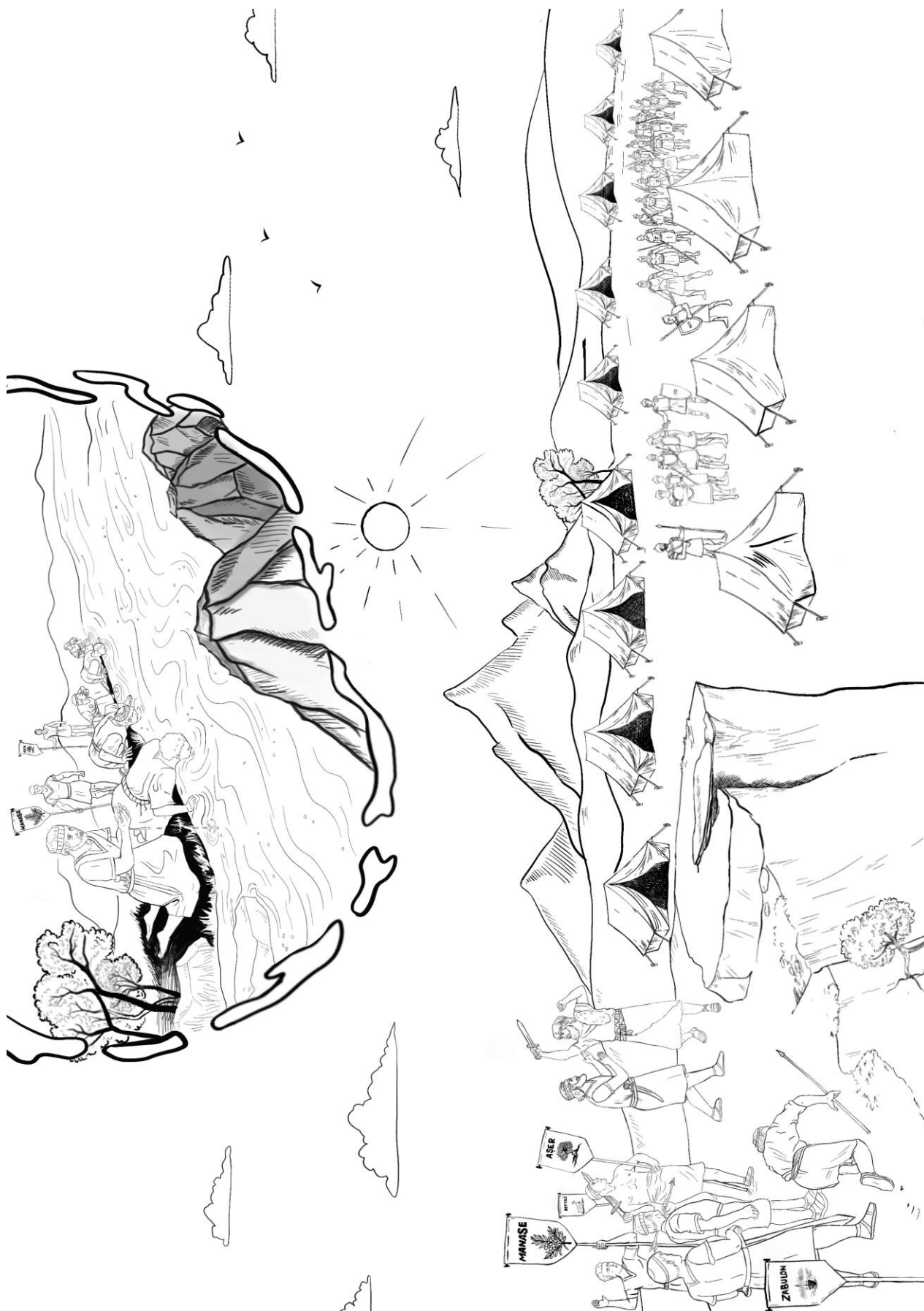

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

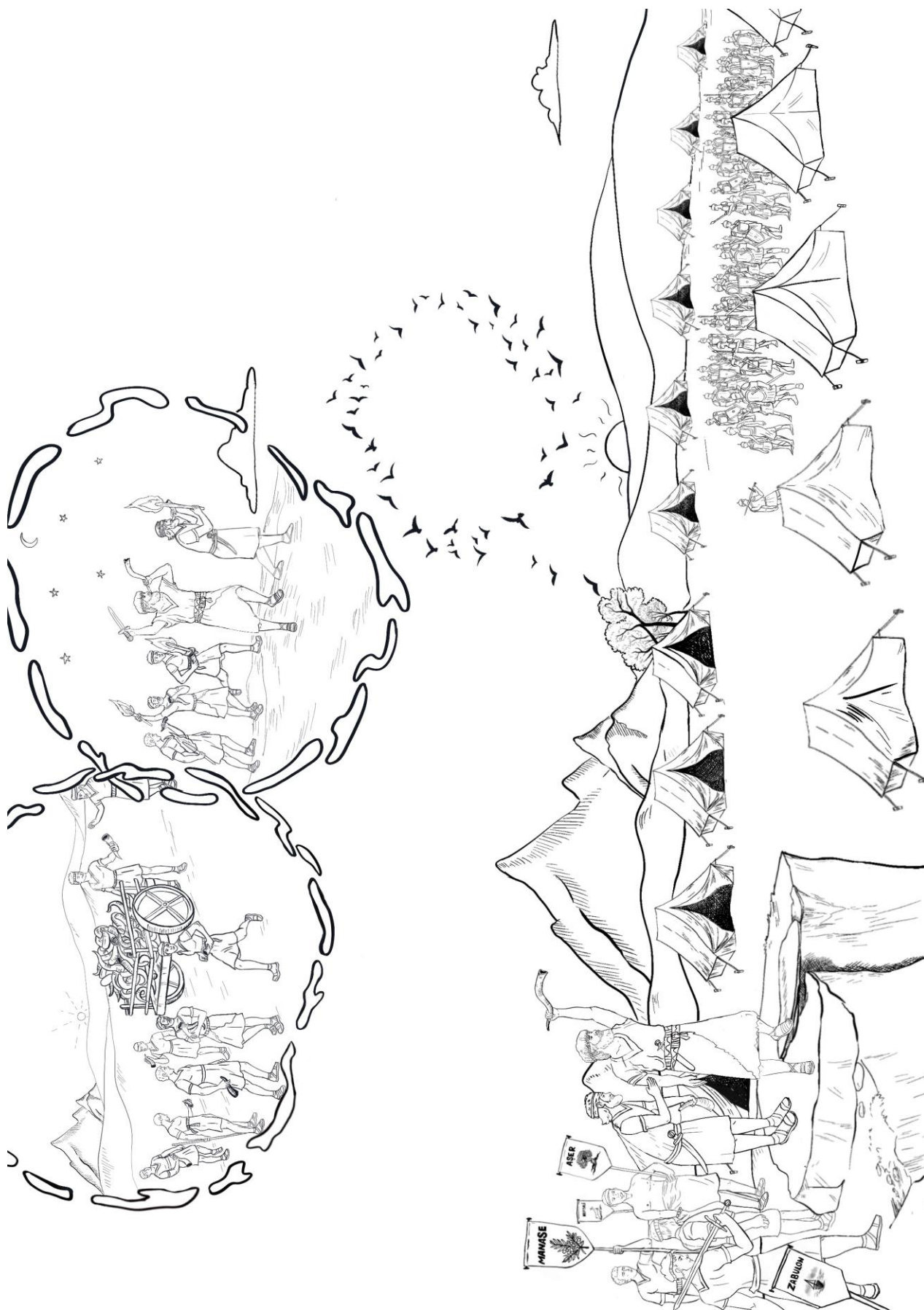

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

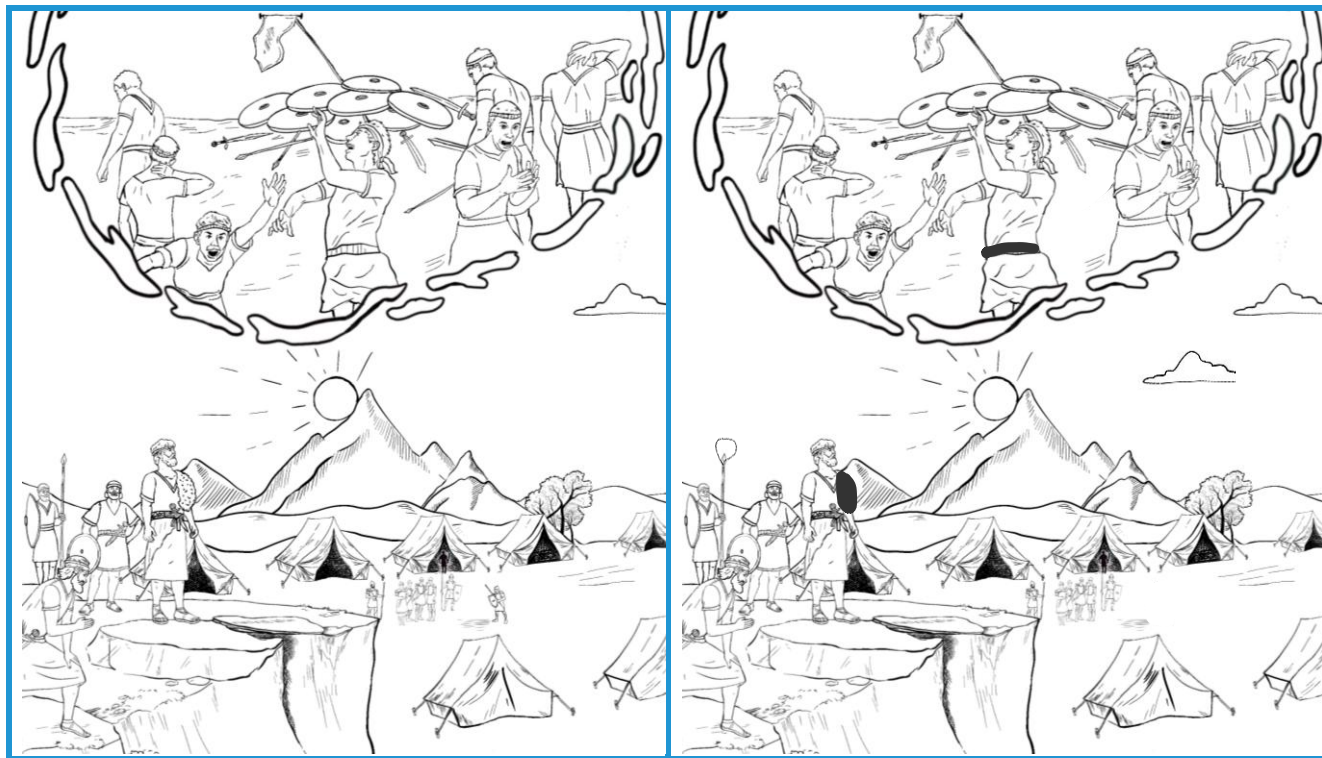

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

Găsește **7** diferențe între imaginile de mai jos.

Colorează litera „P” în careul de mai jos! Desenează forma! _____

E	F	T	H	J	O	M	Y	L	O
C	S	P	P	R	T	P	P	D	S
V	P	F	H	P	P	E	U	P	M
B	P	B	N	T	J	R	I	P	H
G	P	G	J	H	O	F	L	P	U
R	G	P	U	U	H	U	P	E	J
T	B	D	P	O	T	P	N	R	O
N	N	S	B	P	P	C	H	T	J
H	O	E	C	F	N	G	M	G	N
U	D	R	G	N	A	T	L	B	M

POVESTEA Lecției 7

Judecători 7:1-25

Povestea lecției este o schiță de idei care are rolul de a lega imaginile observate anterior de textul biblic asociat lecției, respectiv de versetul de memorat. *Obiectiv*, ea este legată de cartea și paragraful studiat, iar *subiectiv* de povestitor (părintele sau învățătorul de școală biblică) și ideile sale. Fiind inspirată de Cuvântul lui Dumnezeu ea este sub autoritatea acestuia, dar în același timp poartă și amprenta personală a povestitorului. Povestea lecției creează un context *dinamic*, *captivant* și *interactiv* între povestitor și copii, care în timpul povestirii pot colora imaginile.

Schița Lecției 7

LECTURA imaginilor

Lectura imaginilor lecției folosind cele 6 întrebări fundamentale ale observării: **Cine?, Ce?, Unde?, Când?, Cum?, De ce?**. Adaugă și alte întrebări cu scopul de a observa cât mai atent fiecare imagine. Lectura imaginilor trebuie să fie obiectivă, nu subiectivă, având drept scop observarea, nu interpretarea. **PUNE UN TITLU** împreună cu copiii imaginilor lecturate, iar apoi **DEZVOLTĂ TITLUL** împreună cu ei și astfel va rezulta ideea centrală a fiecărei imagini. Astfel, copiii vor deprinde rezumarea și detalierea mesajului unei imagini.

MEMORAREA versetului

Memorează versetul împreună cu copiii fiind creativ în metodele folosite.

POVESTEA lecției

Prezintă cât mai captivant posibil povestea asociată imaginilor lecturate și a versetului de memorat învățat.

Proverbe 1:5-6

**Încrede-te în Domnul din toată inima ta
și nu te bizui pe înțelepciunea ta!
Recunoaște-L în toate căile tale,
și El îți va netezi cărările.**

israeliți din semințiile lui Manase, Așer, Zabulon și Neftali, toate seminții care aveau teritorii în apropierea lacului numit mai târziu Marea Galileei. Pentru că ziua confruntării se apropia, „*Ierubaal, sau Ghedeon, și tot poporul care era cu el s-au sculat dis-de-diminează și au tăbărit la izvorul Harod. Tabăra lui Madian era la miazănoapte de Ghedeon, spre dealul More, în vale*” (Judecători 7:1). Astfel, armata lui Ghedeon era undeva sus pe un platou de unde putea vedea toate mișcările armatei madianite. Dar a sosit și momentul în care Dumnezeu a pus la încercare încrederea lui Ghedeon în El, așa că i-a spus: „*Poporul pe care-l ai cu tine este prea mult pentru ca să dau pe Madian în mâinile lui; el ar putea să se laude împotriva Mea și să zică: «Mâna mea m-a izbăvit.» Vesteste dar lucrul acesta în auzul poporului: «Cine este fricos și se teme, să se întoarcă și să se depărteze de Muntele Galaadului.» Douăzeci și două de mii de oameni din popor s-au întors și au mai rămas zece mii*” (Judecători 7:2-3). Probabil că reacția celor 22 000 l-a surprins într-un mod neplăcut pe Ghedeon. Să vii la luptă, iar apoi, cu prima ocazie care ți se oferă, să depui armele, să renunți și să pleci acasă, nu era deloc un lucru plăcut pentru un comandant. Să vezi grămada de scuturi, săbii și steaguri abandonate nu era o priveliște prea încurajatoare. Partea bună era că rămăseseră soldații hotărâți și curajoși. Probabil că această cerere a lui Dumnezeu este unică în toată istoria, pentru că nimeni nu cred că s-a gândit vreodată că o armată este prea numeroasă pentru a câștiga o luptă. Toți comandanții militari din trecut și din prezent își doresc o armată cât mai numeroasă, dar Dumnezeu gândește altfel – pentru El nu mărimea armatei contează, ci atitudinea din inima celor care luptă. (Iar acum o întrebare pentru copii isteți: cât de mare fusese armata lui Ghedeon, dacă după ce au plecat 22 000, au mai rămas 10 000 de soldați?) Ghedeon a ascultat cererea lui Dumnezeu, așa cum și Dumnezeu a ascultat cererea lui Ghedeon, așa că în armata israelită au rămas mult mai puțini soldați.

2

Dar lucrurile nu s-au oprit aici pentru că și Dumnezeu a avut o a doua cerere pentru Ghedeon și i-a spus: „*Poporul este încă prea mult. Coboară-i la apă și acolo ți-i voi alege; acela despre care îți voi spune: «Acesta să meargă cu tine» va merge cu tine, și acela despre care îți voi spune: «Acesta să nu meargă cu tine» nu va merge cu tine*” (Judecători 7:4). Criteriul după care i-a selectat Dumnezeu a fost destul de interesant: „*Pe toți cei ce vor lipăi apă cu limba, cum lipăie câinele, să-i desparți de toți cei ce vor bea apă din genunchi*” (Judecători 7:5). Ca urmare, Ghedeon i-a separat și rezultatul a fost că „*cei ce au lipăit apa, ducând-o la gură cu mâna, au fost în număr de trei sute de oameni; și tot poporul celălalt a îngenușat ca să bea*” (Judecători 7:6). Poate că Ghedeon a sperat să rămână cu cei care se puseseră în genunchi ca să bea, dar Dumnezeu i-a spulberat acest gând, spunându-i: „*Cu cei trei sute de oameni care au lipăit, vă voi mântui și voi da pe Madian în mâinile tale. Toți ceilalți din popor să se ducă fiecare acasă*” (Judecători 7:7). Nu știm ce a gândit Ghedeon, dar îl vedem că ascultă

de porunca lui Dumnezeu și-i trimite acasă pe toți cei care se puseseră în genunchi să bea apă și oprește doar „merindele poporului și trâmbițele lui” (Judecători 7:8). Înțeleg că aveau nevoie de provizii, pentru că nu știau cât va dura campania militară, dar ce aveau de gând să facă cu trâmbițele? Oricum, lângă Ghedeon au rămas acum doar 300 de oameni. Prin comparație, despre armata madianită ni se spune că: „Madian, Amalec și toți fiii Răsăritului erau răspândiți în vale, ca o mulțime de lăcuste, și cămilele lor erau fără număr, ca nisipul de pe marginea mării” (Judecători 7:12). Oare ce avea Dumnezeu de gând să facă? Cum avea să aducă eliberarea prin cei 300 de oameni care rămăseseră lângă Ghedeon? Oare ce era în inima și în mintea lui Ghedeon când compara mărimea armatei sale cu mărimea armatelor dușmanilor săi? (Câți soldați au plecat acasă de data aceasta?)

3 Cronicarul nu ne spune ce era în inima lui Ghedeon, dar Dumnezeu care știa ce era în inima lui i-a dat o nouă poruncă în mijlocul nopții: „Scoală-te și coboară-te în tabără, căci am dat-o în mâinile tale. Dacă ți-e frică să te cobori, coboară-te cu Pura, slujitorul tău. Să asculți ce vor zice și după aceea ți se vor întări mâinile: coboară-te dar în tabără” (Judecători 7:9-11). Ghedeon ascultă, îl ia cu sine pe slujitorul său, Pura, și coboară la marginea taberei madianite. Acolo Dumnezeu îl face să audă un dialog între doi soldați madianiți. Unul spunea: „«Am visat un vis și se făcea că o turtă de orz se rostogolea în tabăra lui Madian; a venit de s-a lovit până la cort, și cortul a căzut; l-a răsturnat cu susul în jos și cortul a fost dărâmat.» Tovarășul lui a răspuns și a zis: „Aceasta nu este altceva decât sabia lui Ghedeon, fiul lui loas, bărbatul lui Israel; Dumnezeu a dat în mâinile lui pe Madian și toată tabăra” (Judecători 7:13-14). Dumnezeu care știa toate lucrurile a avut grijă ca Ghedeon și slujitorul său să fie acolo exact atunci când s-a purtat acest dialog. Auzind discuția celor doi, Ghedeon s-a întors repede în tabăra israelită și a dat alarma: „Sculați-vă, căci Domnul a dat în mâinile voastre tabăra lui Madian!” (Judecători 7:15). Apoi a împărțit tuturor celor 300 de soldați câte o trâmbiță și câte un ulcior în care se afla o făclie. Ciudat echipament pentru luptă, nu-i așa? Apoi i-a mai și împărțit în trei cete și le-a spus: „Să vă uitați la mine și să faceți ca mine. Cum voi ajunge în tabără, să faceți ce voi face eu și când vom suna din trâmbiță eu și toți cei ce vor fi cu mine, să sunați și voi din trâmbiță de jur împrejurul taberei și să ziceți: «Sabia Domnului și a lui Ghedeon!»” (Judecători 7:17-18). Ciudată tactică de luptă! Dar toți l-au ascultat pe Ghedeon și s-au pregătit să facă întocmai, așa că atunci când s-au apropiat de tabăra madianită și „cele trei cete au sunat din trâmbiță și au spart urcioarele; au apucat făcliile cu mâna stângă și trâmbițele cu mâna dreaptă, ca să sune, și au strigat: «Sabia Domnului și a lui Ghedeon!»” A rămas fiecare la locul lui, în jurul taberei, și toată tabăra a început să alerge, să țipe și să fugă” (Judecători 7:20-21). Dar Dumnezeu încă nu-și terminase treaba, așa că „cei trei sute de oameni au sunat iarăși din trâmbiță și, în toată tabăra, Domnul i-a făcut să întoarcă sabia unii împotriva altora” (Judecători 7:22). Vă imaginați? Armata israelită nici măcar nu a trebuit să scoată săbiile și numeroasa armată madianită era înfrântă! Îți vine să spui că până și cei 300 de soldați rămași lângă Ghedeon erau prea mulți. Madianiții și aliații lor au început să fugă, dar le-au ieșit înaintea și au fost urmăriti de ceilalți israeliți, așa că foarte puțini au reușit să scape. Iar pentru ca șansele de scăpare să fie și mai mici, „Ghedeon a trimis soli în tot muntele lui Efraim ca să spună: «Coborâți-vă înaintea lui Madian și tăiați-le trecerea apelor până la Bet-Bara și Iordan.» Toți bărbații lui Efraim s-au strâns și au pus stăpânire pe trecerea apelor până la Bet-Bara și Iordan” (Judecători 7:24). Astfel, comandanții armatei madianite au fost prinși și uciși și toată armata aceea numeroasă s-a făcut praf și pulbere. În plus, tuturor le era clar că secretul biruinței nu a fost numărul mare de soldați, nici armele speciale pe care le-au avut și nici înțelepciunea tactică a lui Ghedeon, ci faptul că Ghedeon și oștenii lui s-au încrezut în Dumnezeu și El le-a netezit cărarea spre biruință.

APLICAȚIE

Ghedeon l-a pus la încercare pe Dumnezeu, dar și Dumnezeu a pus la încercare încrederea lui Ghedeon în El. Și nu doar a lui, ci și a celor 300 de soldați care au rămas. Să vezi o armată „ca o mulțime de lăcuste” și tu să pornești la luptă cu 300 de oameni, dovedește totuși o mare încredere în Dumnezeu. Nu degeaba Ghedeon este și el enumerat printre eroii credinței în Evrei 11:32! Ghedeon s-a încrezut în Dumnezeu din toată inima lui și nu s-a bizuit pe înțelepciunea lui, ci și-a recunoscut dependența de Dumnezeu în toate situațiile, în toate căile sale și Dumnezeu i-a netezit drumul spre biruință. Nimic nu-i produce mai multă bucurie lui Dumnezeu decât încrederea în El. Este adevărat, El s-ar putea să ne ceară ceva ce nouă să nu ni se pară logic, dar El știe mai bine. De exemplu, El îți cere să nu copiezi la test, chiar dacă toți ar copia. Să alegi să asculți de El când toți copiază este o dovadă a încrederii în El. Da, s-ar putea să iei o notă mai mică, dar este o notă cinstită și Dumnezeu apreciază ascultarea ta. Așa că alege să te încrezi în El, chiar și atunci când ți se pare că ai numai de pierdut! Încrede-te în El, căci El va ști să-ți netezească cărările vieții și să facă toate lucrurile să lucreze spre binele tău, chiar și cele mai puțin plăcute.

RECAPITULEAZĂ

Recapitulează versetul de memorat împreună cu toți copiii, fiind creativ în metodele folosite.

RUGĂCIUNEA poveștii

Rugați-vă aplicativ pe versetul de memorat (rugăciune de laudă, de mulțumire, de mărturisire, de mijlocire sau de cerere personală).

ACTIVITATE practică

Pregătește o activitate practică care să urmărească ideea centrală a lecției, fie pentru a fixa lucrurile la finalul întâlnirii.

LECȚIA 8

JUDECĂTORI 8:1-35

MEMOREAZĂ

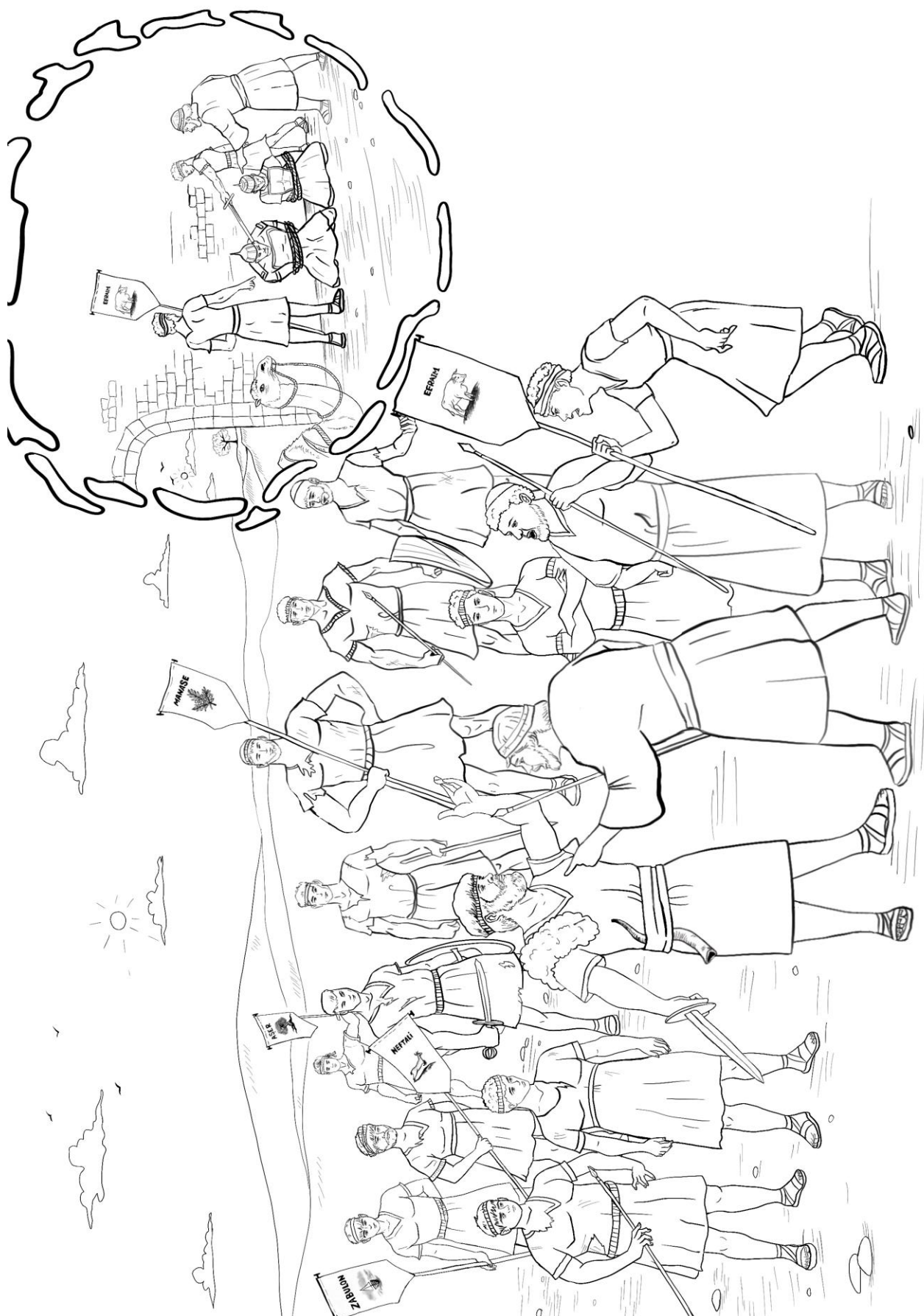
Judecători 8:23

Ghedeon le-a zis:

„Eu nu voi domni peste voi,
nici fiii mei nu vor domni
peste voi, ci Domnul va
domni peste voi.”

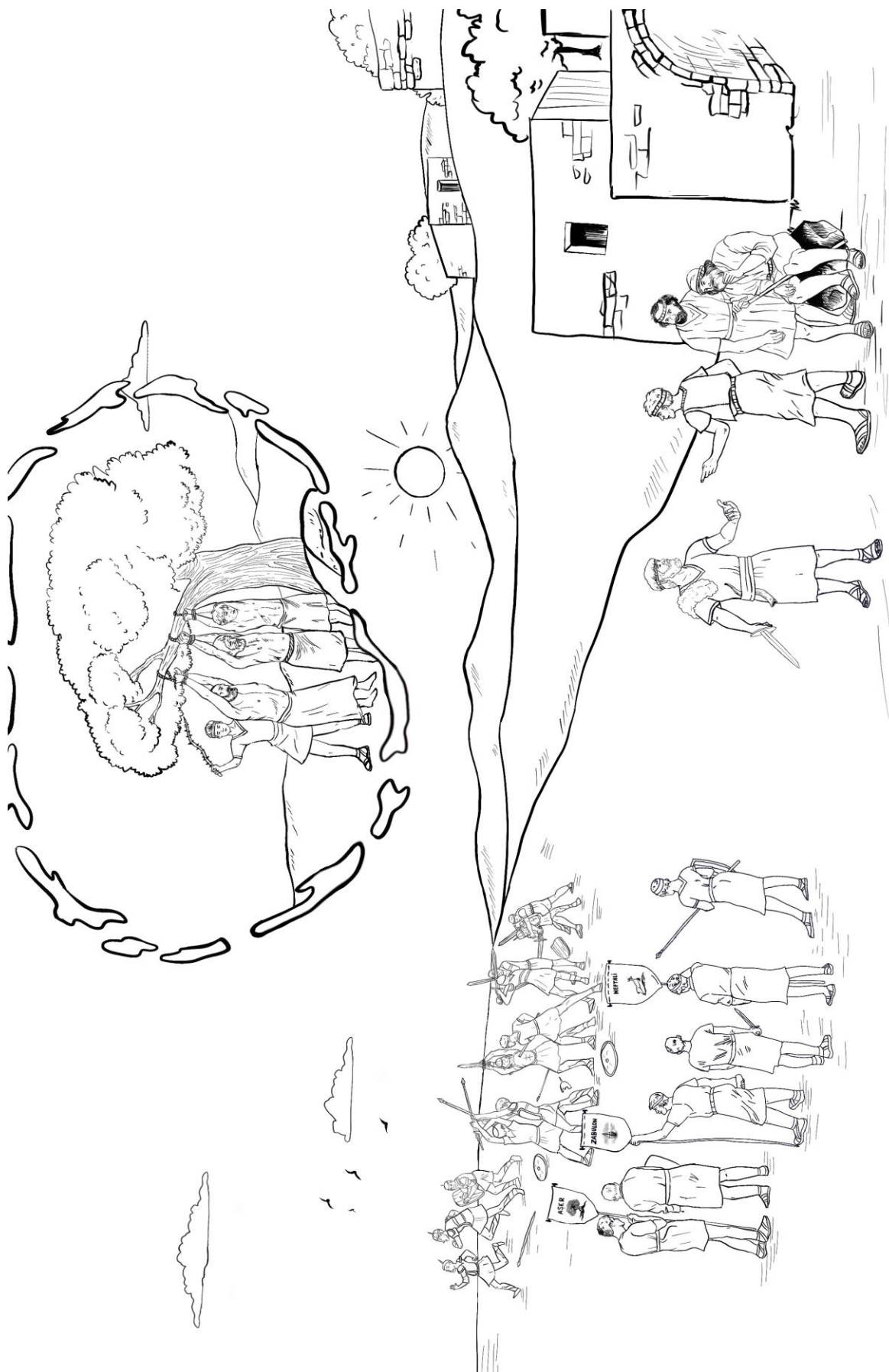

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

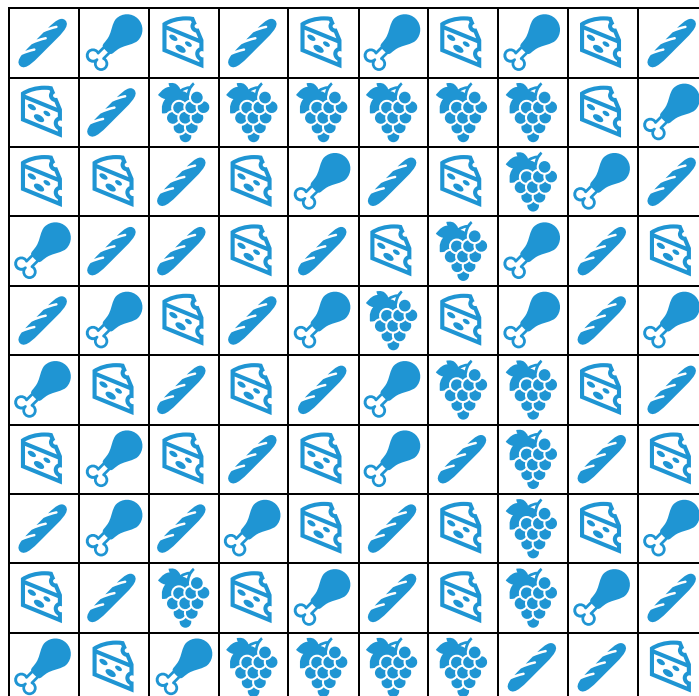

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

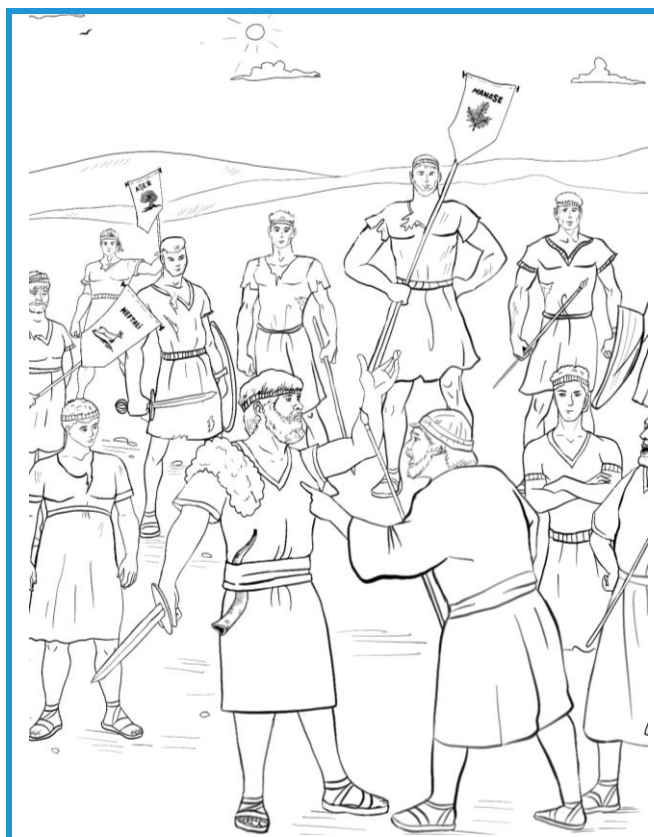

Colorează căsuțele care conțin un strugure! Ce cifră ai găsit? ____

Găsește **7** diferențe între imaginile de mai jos.

POVESTEA Lecției 8

Judecători 8:1-35

Povestea lecției este o schiță de idei care are rolul de a lega imaginile observate anterior de textul biblic asociat lecției, respectiv de versetul de memorat. *Obiectiv*, ea este legată de cartea și paragraful studiat, iar *subiectiv* de povestitor (părintele sau învățătorul de școală biblică) și ideile sale. Fiind inspirată de Cuvântul lui Dumnezeu ea este sub autoritatea acestuia, dar în același timp poartă și amprenta personală a povestitorului. Povestea lecției creează un context *dinamic*, *captivant* și *interactiv* între povestitor și copii, care în timpul povestirii pot colora imaginile.

Schița Lecției 8

LECTURA imaginilor

Lectura imaginilor lecției folosind cele 6 întrebări fundamentale ale observării: **Cine?, Ce?, Unde?, Când?, Cum?, De ce?**. Adaugă și alte întrebări cu scopul de a observa cât mai atent fiecare imagine. Lectura imaginilor trebuie să fie obiectivă, nu subiectivă, având drept scop observarea, nu interpretarea. **PUNE UN TITLU** împreună cu copiii imaginilor lecturate, iar apoi **DEZVOLTĂ TITLUL** împreună cu ei și astfel va rezulta ideea centrală a fiecărei imagini. Astfel, copiii vor deprinde rezumarea și detalierea mesajului unei imagini.

MEMORAREA versetului

Memorează versetul împreună cu copiii fiind creativ în metodele folosite.

POVESTEA lecției

Prezintă cât mai captivant posibil povestea asociată imaginilor lecturate și a versetului de memorat învățat.

Judecători 8:23

Ghedeon le-a zis: „Eu nu voi domni peste voi, nici fiii mei nu vor domni peste voi, ci Domnul va domni peste voi.”

Efraim prin care le cerea să ocupe drumul care duce spre malurile Iordanului și astfel să-i împiedice pe madianiți să fugă dincolo de Iordan. Efraimiții l-au ascultat și „au pus mâna pe două căpetenii ale lui Madian: Oreb și Zeeb” (Judecători 7:25) pe care i-au ucis și apoi s-au dus să-l întâlnească pe Ghedeon. Am fi putut crede că cei din seminția lui Efraim s-au dus să-i dea o mână de ajutor lui Ghedeon care pornise în urmărirea madianiților. Dar spre surprinderea noastră, ei l-au luat la rost pe Ghedeon, spunându-i: „«Ce înseamnă felul acesta de purtare față de noi? Pentru ce nu ne-ai chemat când ai plecat să te lupți împotriva lui Madian?»” Și au avut o mare ceartă cu el” (Judecători 8:1). Eu, în locul lui Ghedeon m-aș fi enervat. Era o zi de biruință și de bucurie, iar ei aveau chef de ceartă, pentru că nu fuseseră chemați la luptă! Asta fără să mai socotim faptul că și din cei chemați rămăseseră doar 300! Efraimiții s-au comportat ca și cum nimic nu trebuia să se întâmple fără ei. Câtă mândrie! Spre deosebire de mine, Ghedeon le-a răspuns înțelept, smerindu-se pe sine: „Ce-am făcut eu pe lângă voi? Oare nu face mai mult culesul ciorchinelor rămase în via lui Efraim decât culesul întregii vii a lui Abiezer?” (Judecători 8:2). Cu alte cuvinte, „nu sunt cei slabi din casa lui Efraim mai tari și mai buni decât cei puternici din casa lui Abiezer?” Și apoi a continuat subliniind realizările pe care ei le-au avut în luptă: „În mâinile voastre a dat Dumnezeu pe căpeteniile lui Madian: Oreb și Zeeb. Ce-am putut face eu deci pe lângă voi?” (Judecători 8:3). Și astfel, prin vorba lui smerită și blândă le-a potolit mânia și mândria. Foarte înțelept a reacționat Ghedeon! Am face bine să învățăm de la el!

2

După ce a rezolvat cearta cu frații săi efraimiți, Ghedeon și cei care mergeau după el au trecut Râul Iordan urmărind în continuare ceea ce rămăsese din numeroasa armată madianită. Dar oamenii săi erau obosiți și, pentru că proviziile le erau pe terminate, a cerut ajutor celor din cetatea Sucot. Cetatea Sucot aparținea seminției lui Gad (Iosua 13:27), deci era o cetate israelită. Dar răspunsul primit de la conducătorii cetății a fost dezamăgitor: „Este oare mâna lui Zebah și Talmuna în stăpânirea ta, ca să dăm pâine oștirii tale?” (Judecători 8:6). Spus altfel, „noi nu vrem să ne punem rău cu madianiții, treaba ta, descurcă-te cum poți, nu este lupta noastră”. Dureroase cuvinte! Mai ales că veneau din gura fraților săi din seminția lui Gad. Nu-i de mirare că Ghedeon îi amenință spunându-le: „ei bine, după ce Domnul va da în mâinile noastre pe Zebah și pe Talmuna, vă voi scărpinga carnea cu spini din pustie și cu măcăcini” (Judecători 8:7). Apoi Ghedeon și mica lui armată și-au continuat urmărirea și au ajuns în dreptul cetății Penuel, probabil și aceasta era tot o cetate israelită. Ghedeon „a făcut celor din Penuel aceeași rugămintă. Ei i-au răspuns cum îi răspunseseră cei din Sucot” (Judecători 8:8). Ce trist că tocmai cei pentru binele cărora luptau și care pe deasupra erau și frații săi, să refuze să ajute! Supărat, Ghedeon le-a spus celor din Penuel: „când mă voi întoarce în pace, voi dărâma turnul acesta” (Judecători 8:9). Nu știm de unde au reușit să facă rost de apă și de mâncare, dar cronicarul ne spune că Ghedeon nu s-a oprit din urmărirea madianiților. Și abia acum ne putem da seama mai bine de diferența uriașă dintre armata israelită și cea madianită.

Aflăm că cei doi conducători militari madianiți care supraviețuiseră, „Zebah și Talmuna erau la Carcor împreună cu oștirea lor de aproape cincisprezece mii de oameni; toți cei ce mai rămăseseră din toată oștirea fiilor Răsăritului, o sută douăzeci de mii de oameni care scoteau sabia, fuseseră uciși” (Judecători 8:10). Vă dați seama! Mai erau 15 000 de soldați madianiți și fuseseră uciși în luptă 120 000! Iar Dumnezeu îi ceruse lui Ghedeon să rămână cu doar 300 de soldați și cu aceștia să atace imensa armată madianită! Mare încredere a avut Ghedeon în Dumnezeu! Iar Dumnezeu a onorat această încredere până la capăt. Așa că „Ghedeon s-a suit pe drumul celor ce locuiesc în corturi la răsărit de Nobah și de logbeha și a bătut oștirea care se credea la adăpost. Zebah și Talmuna au luat fuga; Ghedeon i-a urmărit, a prins pe cei doi împărați ai Madianului, Zebah și Talmuna, și a pus pe fugă toată oștirea” (Judecători 8:11-12). După ce a nimicit și această ultimă rămășiță a armatei madianite, Ghedeon a apucat drumul spre casă, dar a avut grijă să facă întocmai cum spusese locuitorilor cetăților Penuel și Sucot, care refuzaseră să-l ajute. Nu știm dacă Ghedeon a făcut bine că s-a răzbunat, dar nici nu putem spune că locuitorii celor două cetăți au făcut bine când au refuzat cererea de ajutor a lui Ghedeon. Oricum, încrezându-se în Dumnezeu, Ghedeon a repurtat o victorie răsunătoare de care s-au bucurat toate semințiile lui Israel.

3 Așa că nu este de mirare că „bărbații lui Israel au zis lui Ghedeon: «Domnește peste noi, tu și fiul tău, și fiul fiului tău, căci ne-ai izbăvit din mâna lui Madian»” (Judecători 8:22). Uau, ce propunere tentantă! Și la drept vorbind, de ce nu? Ghedeon se dovedise a fi un bun conducător de armată. Ce va răspunde Ghedeon? Poate surprinzător pentru noi, el a refuzat, spunând: „eu nu voi domni peste voi, nici fiii mei nu vor domni peste voi, ci Domnul va domni peste voi” (Judecători 8:23). Lui Ghedeon îi era foarte clar că Împăratul lui Israel nu era și nu putea fi un om, ci era Dumnezeu Însuși. El știa că Dumnezeu fusese Cel care pusese pe fugă pe madianiți și de aceea el a refuzat să ocupe locul care i se cuvenea lui Dumnezeu. Iată din nou un răspuns plin de înțelepciune și de smerenie din partea lui Ghedeon! Totuși, răspunsul lui nu s-a oprit aici, ci a continuat cu o cerere interesantă: „«dați-mi fiecare verigile de nas pe care le-ați luat ca pradă.» (Vrăjmașii aveau verigi de aur, căci erau ismaeliți)” (Judecători 8:24). „«Ți le vom da cu plăcere.» Și au întins o manta, pe care a aruncat fiecare verigile pe care le prădase. Greutatea verigilor de aur pe care le-a cerut Ghedeon a fost de o mie șapte sute de sicli de aur, afară de lunișoare, de cerceii de aur și de hainele de purpură pe care le purtau împărații Madianului și afară de lăntișoarele de la gâtul cămilelor lor” (Judecători 8:25-26). Astfel s-a strâns o cantitate impresionantă de aur. Oare de ce avea nevoie Ghedeon de aceste inele? Ce voia să facă cu atâta aur? Această cerere s-a dovedit a fi una cu totul lipsită de înțelepciune, pentru că „Ghedeon a făcut din ele un efod și l-a pus în cetatea lui, la Ofra, unde a ajuns o pricină de curvie pentru tot Israelul și a fost o cursă pentru Ghedeon și pentru casa lui” (Judecători 8:27). Efodul este o haină pe care o îmbrăcau doar preoții în timpul ceremoniilor. Nu știm ce s-a gândit Ghedeon când a făcut acel efod din fir de aur, dar cum la Ofra, acolo unde locuia, Ghedeon făcuse și un altar, ne putem imagina că și-ar fi dorit să fie un fel de preot. Nu știm singur ce a fost în inima și în mintea lui, dar știm sigur că efodul pe care l-a făcut a ajuns să fie un obiect de închinare, un idol pentru toată familia lui Ghedeon și pentru tot Israelul. Ce lucru trist! După ce te-ai bucurat de o biruință răsunătoare și ai avut o viață în care te-ai încrezut în Dumnezeu, ai refuzat să fii împărat în locul lui Dumnezeu și i-ai ajutat și pe alții să se întoarcă la Dumnezeu și să se încreadă în El, la un moment dat, totuși, să-L abandonezi pe Dumnezeu și faptele tale să devină pentru tine, familia și poporul tău, o ispită și o ocazie de îndepărtare de Dumnezeu. Totuși, „Ghedeon, fiul lui loas, a murit după o bătrânețe fericită și a fost îngropat în mormântul tatălui său loas, la Ofra, care era a familiei lui Abiezer” (Judecători 8:32). Dar stricarea poporului începută încă din timpul vieții lui Ghedeon s-a accentuat și a devenit și mai evidentă după moartea lui, așa că „după moartea lui Ghedeon, copiii lui Israel au început iarăși să curvească cu baalii și au luat pe Baal-Berit ca dumnezeu al lor. Copiii lui Israel nu și-au adus aminte de Domnul Dumnezeu lor, care-i izbăvisese din mâna tuturor vrăjmașilor care-i înconjurau” (Judecători 8:33-34). Ce final trist în ciuda unei biruințe atât de mari!

APLICAȚIE

Așa cum ați putut vedea, Ghedeon a fost un om obișnuit, cu calități și defecte ca toți ceilalți oameni. Iar Biblia nu-i ascunde defectele, nu ni-l prezintă ca pe un erou perfect. Nu! Din contră, ea are grijă să ne vorbească atât despre deciziile lui bune, despre marea lui încredere în Dumnezeu cu ocazia luptei, cât și despre deciziile lui greșite care l-au dus pe el, familia lui și pe israeliți la păcat. El știa că tronul I se cuvenea doar lui Dumnezeu, dar parcă totuși și-a dorit puțină slavă și pentru sine. Și-a dorit ca poporul să-și aducă aminte că el nu a fost și nu este chiar oricine. Dumnezeu a dat biruința, dar totuși și el a avut rolul lui. În felul acesta, cred eu, că și-a făcut loc în inima lui Ghedeon puțină, nu multă, puțină mândrie! Iar această sămânță de mândrie a încolțit și a dat naștere păcatului, atât în viața lui Ghedeon, cât și în viața familiei sale. Așadar, atenție la mândrie! Dumnezeu este singurul care are dreptul să domnească în viața ta și mea. Doar de El trebuie să ascultăm. Lui i se cuvine toată închinarea, toată gloria și toată lauda. Lasă-l pe El să domnească în viața ta în fiecare zi, până la sfârșitul vieții tale!

RECAPITULEAZĂ

Recapitulează versetul de memorat împreună cu toți copiii, fiind creativ în metodele folosite.

RUGĂCIUNEA poveștii

Rugați-vă aplicativ pe versetul de memorat (rugăciune de laudă, de mulțumire, de mărturisire, de mijlocire sau de cerere personală).

ACTIVITATE practică

Pregătește o activitate practică care să urmărească ideea centrală a lecției, fie ca element introductiv, fie pentru a fixa lucrurile la finalul întâlnirii.

LECȚIA 9

JUDECĂTORI 9:1-57

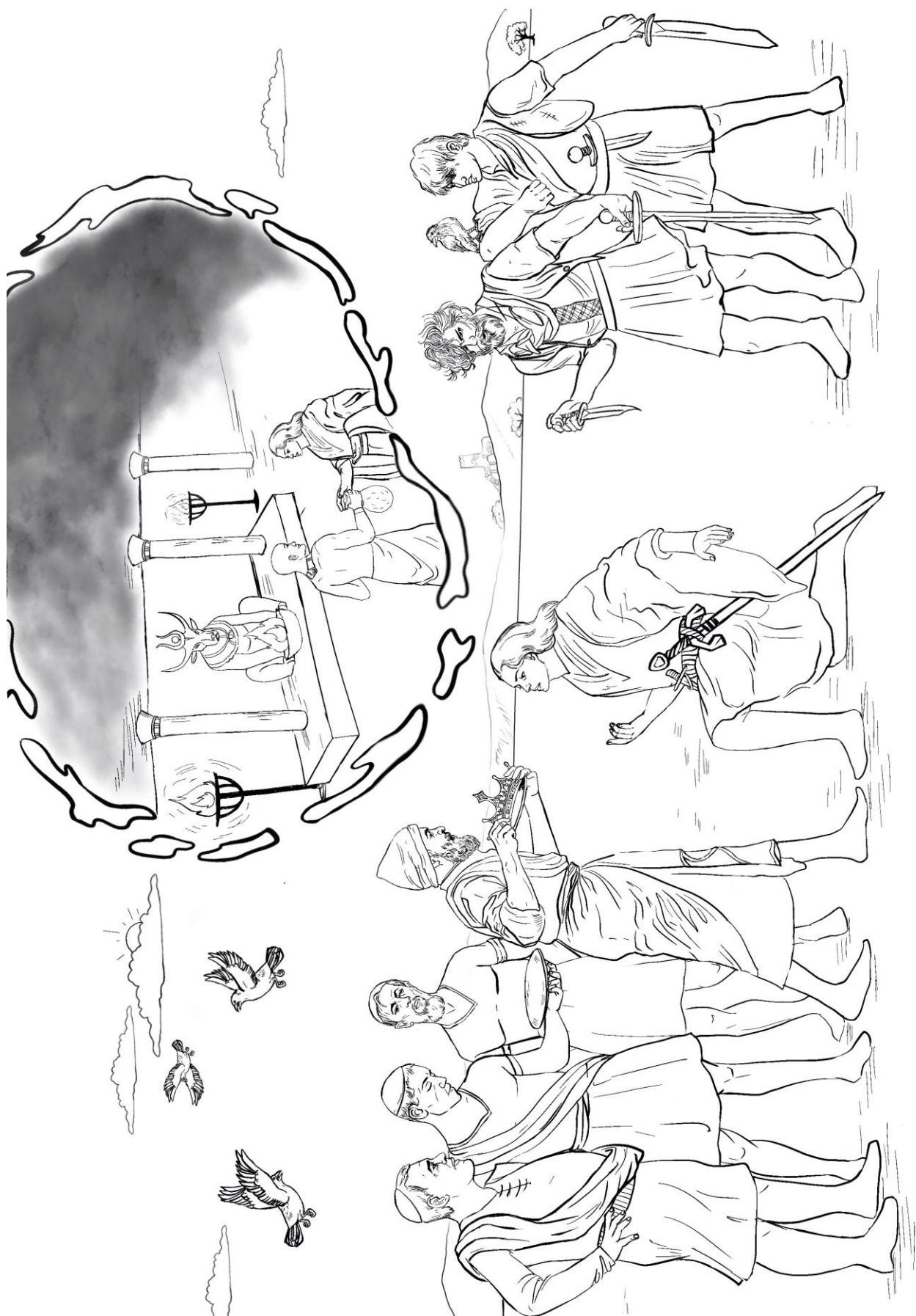
MEMOREAZĂ

Proverbe 5:22

Cel rău este prins în
înseși nelegiuirile lui și
este apucat de
legăturile păcatului lui.

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

Colorează căsuțele care conțin „↑”. Ce literă ai găsit? ____

↓	↓	↓	↑	↑	↑	↑	↑	↓	↓
↓	↓	↓	↑	↓	↓	↓	↓	↓	↓
↓	↓	↓	↑	↓	↓	↓	↓	↓	↓
↓	↓	↓	↑	↓	↓	↓	↓	↓	↓
↓	↓	↓	↑	↑	↑	↑	↑	↓	↓
↓	↓	↓	↑	↓	↓	↓	↓	↓	↓
↓	↓	↓	↑	↓	↓	↓	↓	↓	↓
↓	↓	↓	↑	↓	↓	↓	↓	↓	↓
↓	↓	↓	↑	↓	↓	↓	↓	↓	↓
↓	↓	↓	↑	↓	↓	↓	↓	↓	↓
↓	↓	↓	↑	↓	↓	↓	↓	↓	↓

Găsește **7** diferențe între imaginile de mai jos.

POVESTEA Lecției 9

Judecători 9:1-57

Povestea lecției este o schiță de idei care are rolul de a lega imaginile observate anterior de textul biblic asociat lecției, respectiv de versetul de memorat. *Obiectiv*, ea este legată de cartea și paragraful studiat, iar *subiectiv* de povestitor (părintele sau învățătorul de școală biblică) și ideile sale. Fiind inspirată de Cuvântul lui Dumnezeu ea este sub autoritatea acestuia, dar în același timp poartă și amprenta personală a povestitorului. Povestea lecției creează un context *dinamic*, *captivant* și *interactiv* între povestitor și copii, care în timpul povestirii pot colora imaginile.

Schița Lecției 9

LECTURA imaginilor

Lectura imaginilor lecției folosind cele 6 întrebări fundamentale ale observării: **Cine?, Ce?, Unde?, Când?, Cum?, De ce?**. Adăugă și alte întrebări cu scopul de a observa cât mai atent fiecare imagine. Lectura imaginilor trebuie să fie obiectivă, nu subiectivă, având drept scop observarea, nu interpretarea. **PUNE UN TITLU** împreună cu copiii imaginilor lecturate, iar apoi **DEZVOLTĂ TITLUL** împreună cu ei și astfel va rezulta ideea centrală a fiecărei imagini. Astfel, copiii vor deprinde rezumarea și detalierea mesajului unei imagini.

MEMORAREA versetului

Memorează versetul împreună cu copiii fiind creativ în metodele folosite.

POVESTEA lecției

Prezintă cât mai captivant posibil povestea asociată imaginilor lecturate și a versetului de memorat învățat.

Proverbe 5:22

Cel rău este prins în înșeși nelegiuirile lui și este apucat de legăturile păcatului lui.

1 Bine ați venit la o nouă povestire din viața zbuciumată a poporului Israel descrisă de Samuel în cartea Judecători. Data trecută, spre sfârșitul relatării despre Ghedeon, am aflat că el „a avut șaptezeci de fii ieșiți din el, căci a avut mai multe neveste”, iar cronicarul l-a menționat separat pe unul din fiii lui:

„Țiitoarea lui, care era la Sihem, i-a născut de asemenea un fiu, căruia i-au pus numele Abimelec” (Judecători 8:30-31). Tot la finalul capitoului trecut autorul ne-a spus că poporul s-a stricat și l-a uitat pe Dumnezeu, dar el mai adăugă un detaliu important pentru ceea ce urmează să ne povestească și anume că israeliții: „n-au ținut la casa lui Ierubaal, a lui Ghedeon, după tot binele pe care-l făcuse el lui Israel” (Judecători 8:35). Astfel, aflăm că Abimelec, fiul lui Ierubaal, probabil supărat că tatăl său refuzase să fie împărat peste Israel, s-a gândit că ar putea el să devină împărat. Așa că a vorbit celor din familia lui să-i înduplece pe locuitorii Sihemului să accepte să le fie împărat: „spuneți, vă rog, în auzul tuturor locuitorilor din Sihem: «Este mai bine pentru voi ca șaptezeci de oameni, toți fii ai lui Ierubaal, să stăpânească peste voi sau un singur om să stăpânească peste voi?» Și aduceți-vă aminte că eu sunt os din oasele voastre și carne din carnea voastră” (Judecători 9:2). Nu știm ce însemna că cei șaptezeci de fii ai lui Ghedeon stăpâneau peste locuitorii Sihemului, dar știm că celor din Sihem li s-a părut acceptabilă propunerea lui Abimelec. Dar mai întâi trebuia să scape de ceilalți fii ai lui Ierubaal, așa că locuitorii Sihemului „i-au dat șaptezeci de sicli de argint, pe care i-au ridicat din casa lui Baal-Berit” și „Abimelec a cumpărat cu ei pe niște oameni fără câpătâi și neastâmpărați, care au mers după el” (Judecători 9:4). Nu știm unde și cum i-a găsit Abimelec pe acești oameni de nimic, dar mă gândesc că „cine se aseamănă se adună”! Însoțit de aceștia, Abimelec „a venit în casa tatălui său la Ofra și a ucis pe frații săi, fiii lui Ierubaal, șaptezeci de oameni, pe aceeași piatră. N-a scăpat decât Iotam, cel mai tânăr fiu al lui Ierubaal, căci se ascunsese” (Judecători 9:5). Ce faptă îngrozitoare, să-ți ucizi frații! Cu siguranță că aceștia au fost luați prin surprindere, de nici nu s-au putut apăra. Apoi, cu prețul sângelui fraților săi, „toți locuitorii din Sihem și toată casa lui Milo s-au strâns laolaltă și au venit de au făcut împărat pe Abimelec, lângă stejarul sădit în Sihem” (Judecători 9:6). Probabil corbii au fost cei mai nevinovați participanți la încoronarea lui Abimelec ca împărat!

2 Abimelec era pe cale să ajungă împărat și lucrurile păreau să meargă așa cum își dorese. Aproape că și uitase de fratele său vitreg, Iotam, care reușise să scape. Dar cu ocazia încoronării, acesta și-a făcut apariția pe vârful Muntelui Garizim, așa încât să-l vadă și să-l audă toți cei prezenți. Dar ce putea face un singur om, împotriva unei mulțimi de oameni răi? El singur, prea puțin, dar Dumnezeu putea face mult mai mult. Așa că Iotam le-a spus locuitorilor Sihemului o pildă: „Ascultați-mă, locuitorii Sihemului, și Dumnezeu să vă asculte! Copacii au plecat să ungă un împărat și să-l pună în fruntea lor. Ei au zis măslinului: «Împărățește peste noi!» Dar măslinul le-a răspuns: «Să-mi părăsesc eu untdelemnul meu, care îmi aduce laude din partea lui Dumnezeu și a oamenilor, ca să mă duc să domnesc peste copaci?» Și copacii au zis smochinului: «Vino tu de împărățește peste noi!» Dar smochinul le-a răspuns: «Să-mi părăsesc eu dulceața mea și rodul meu cel minunat, ca să mă duc să domnesc peste copaci?» Și copacii au zis viței: «Vino tu și domnește peste noi!» Dar vița le-a răspuns: «Să-mi părăsesc eu vinul, care înveselește pe Dumnezeu și pe oameni, ca să mă duc să domnesc peste copaci?» Atunci,

toți copacii au zis spinului: «Vino tu și împărățește peste noi!» Și spinul a răspuns copacilor: «Dacă în adevăr vreți să mă ungeți ca împărat al vostru, veniți și adăpostiți-vă sub umbra mea; altfel, să iasă un foc din spin și să mistuie cedrii Libanului» (Judecători 9:7-15). Ideea pildei este că nici unul din copacii care produc ceva folositor (măslinul, smochinul și vița) nu a dorit să devină împărat peste copaci, ci doar spinul care este plin de țepi și care nu produce nimic folositor, nici măcar o umbră cumsecade, doar el a acceptat să devină împărat. Era evident din pilda lui Iotam că spinul era Abimelec! Dar pilda a fost urmată și de un fel de profeție, sau mai degrabă de o cerere adresată lui Dumnezeu de a se face dreptate. Iotam a continuat astfel: „*acum, oare cu adevărat și cu toată curăția ați lucrat voi, făcând împărat pe Abimelec? Ați arătat voi bunăvoință față de Ierubaal și de casa lui? V-ați purtat voi oare cu el potrivit cu slujba pe care v-a făcut-o? Căci tatăl meu s-a luptat pentru voi, și-a pus viața în primejdie și v-a izbăvit din mâna lui Madian, și voi v-ați ridicat împotriva casei tatălui meu, i-ați ucis fiii, șaptezeci de oameni, pe aceeași piatră și ați făcut împărat peste locuitorii din Sihem pe Abimelec, fiul roabei lui, pentru că este fratele vostru. Dacă în adevăr și cu toată curăția v-ați purtat voi astăzi față de Ierubaal și casa lui, bine! Abimelec să fie bucuria voastră și voi să fiți bucuria lui! Dacă nu, să iasă un foc din Abimelec și să mistuie pe locuitorii din Sihem și casa lui Milo; și un foc să iasă din locuitorii Sihemului și din casa lui Milo și să mistuie pe Abimelec!*” (Judecători 9:16-20). Imediat după ce a terminat de vorbit, Iotam s-a făcut nevăzut. Probabil că nici Abimelec și nici locuitorii Sihemului nu au fost prea fericiți ascultând acest discurs de încoronare, dar n-aveau ce face pentru că Iotam dispăruse.

3 Astfel, Iotam a cerut lui Dumnezeu să intervină și să-i pedepsească El pe toți cei vinovați de moartea fraților săi. E posibil ca Iotam să fi știut cuvintele lui Dumnezeu din Deuteronom 32:35: „*a Mea este răzbunarea și Eu voi răsplăti*”. Și într-adevăr, lucrurile nu au mers bine între Abimelec și locuitorii Sihemului. Nu trecuseră decât trei ani de când Abimelec devenise împărat și o parte din locuitorii Sihemului, care probabil erau canaaniti, au început să vorbească împotriva lui. S-a remarcat între ei Gaal, fiul lui Ebed, care zicea: „*Cine este Abimelec și cine este Sihem, ca să slujim lui Abimelec? Nu este el fiul lui Ierubaal și nu este Zebul îngrijitorul lui? Slujiți bărbaților lui Hamor, tatăl lui Sihem! De ce să slujim lui Abimelec? O, dacă aș fi eu stăpânul acestui popor, aș răsturna pe Abimelec.*» Și despre Abimelec zicea: „*Strânge-ți oștirea și ieși!*” (Judecători 9:28-29). Cu ajutorul lui Zebul, care era conducătorul cetății Sihem, Abimelec a aflat ce se întâmpla, și-a pregătit armata și i-a alungat din cetate pe cei care se răzvrătiseră împotriva lui. Dar nu s-a oprit, ci, a doua zi, „*Abimelec a bătut cetatea toată ziua, a luat-o și a ucis poporul care se afla în ea. Apoi a dărâmat cetatea până la temelie și a presărat sare peste ea*” (Judecători 9:45). Îngroziți, locuitorii Sihemului au fugit și s-au adăpostit în turnul unde era și templul zeului Baal-Berit. Aflând unde s-au ascuns, lui Abimelec i-a venit o idee teribilă: „*au tăiat fiecare câte o ramură și au mers după Abimelec; au așezat ramurile lângă cetățuie și i-au dat foc, ei și celor ce se aflau în ea. Așa au pierit toți oamenii din turnul Sihemului, în număr de aproape o mie, bărbați și femei*” (Judecători 9:49). Astfel s-au împlinit cuvintele lui Iotam, fiul lui Ghedeon, și anume că din spin va ieși un foc care va arde toți copacii pădurii. Însă mânia lui Abimelec nu avea nici margini și nici măsură, așa că a înconjurat și cetatea Tebețului. Locuitorii acestei cetăți s-au ascuns și ei în turnul care se afla în mijlocul cetății. În momentul în care Abimelec s-a apropiat de ușa turnului ca să-i dea foc, „*o femeie a aruncat o piatră de râșniță pe capul lui Abimelec*” (Judecători 9:53) și l-a rănit foarte grav. Dându-și seama că nu va scăpa cu viață, l-a rugat pe slujitorul său să-l ucidă, pentru ca nu cumva să se spună despre marele împărat Abimelec că „*l-a omorât o femeie*” (Judecători 9:54). Unde duce nebulina păcatului și ce pagube imense poate provoca nu doar în viața unui om, ci în viața întregii societăți! La sfârșitul acestei istorisirii, cronicarul mai are de adăugat doar un singur lucru: „*astfel a făcut Dumnezeu să cadă asupra lui Abimelec răul pe care-l făcuse tatălui său, ucigând pe cei șaptezeci de frați ai lui, și Dumnezeu a făcut să cadă asupra capului oamenilor din Sihem tot răul pe care-l făcuseră. Astfel s-a împlinit față de ei blestemul lui Iotam, fiul lui Ierubaal*” (Judecători 9:56-57). Lui Abimelec i s-a întâmplat exact ceea ce a spus Solomon mai târziu: „*cel rău este prins în înșeși nelegiuirile lui și este apucat de legăturile păcatului lui*” (Proverbe 5:22).

APLICAȚIE

Prin istorisirea aceasta, Samuel ne avertizează că, mai devreme sau mai târziu, răul pe care-l facem altora se va întoarce împotriva noastră. În altă parte Solomon spunea că „*cine sapă groapa altuia cade el în ea și piatra se întoarce peste cel ce o prăvălește*” (Proverbe 26:27). Păcatul are consecințe asupra celui ce îl face. Și Dumnezeu lasă ca lucrurile să se întâmple așa tocmai ca să conștientizăm cât de mult rău producem atunci când păcătuim. Atunci când îi minți pe alții, cu timpul aceștia nu vor mai avea încredere în tine. Dar minciuna mai are un efect din cale afară de păcătos asupra celui ce minte: mintea lui se strică atât de tare încât ajunge el însuși să creadă minciunile pe care le spune. Mândria îi rănește pe ceilalți, dar în același timp întuneacă mintea celui mândru și-l determină să ia decizii greșite a căror consecințe le va suporta tot cel mândru. Aceasta este natura păcatului: distruge tot în jurul lui. De aceea Biblia se spune să ne ferim de păcat pentru că noi înșine vom fi în primul rând prinși de legăturile păcatului nostru. Să ne ferim de păcat!

RECAPITULEAZĂ

Recapitulează versetul de memorat împreună cu toți copiii, fiind creativ în metodele folosite.

RUGĂCIUNEA poveștii

Rugați-vă aplicativ pe versetul de memorat (rugăciune de laudă, de mulțumire, de mărturisire, de mijlocire sau de cerere personală).

ACTIVITATE practică

Pregătește o activitate practică care să urmărească ideea centrală a lecției, fie ca element introductiv, fie pentru a fixa lucrurile la finalul întâlnirii.

LECȚIA 10

JUDECĂTORI 10:1-12:15

MEMOREAZĂ

Proverbe 20:25

Este o cursă pentru om
să facă în pripă o
făgăduință sfântă
și, abia după ce a făcut
juruința, să se gândească.

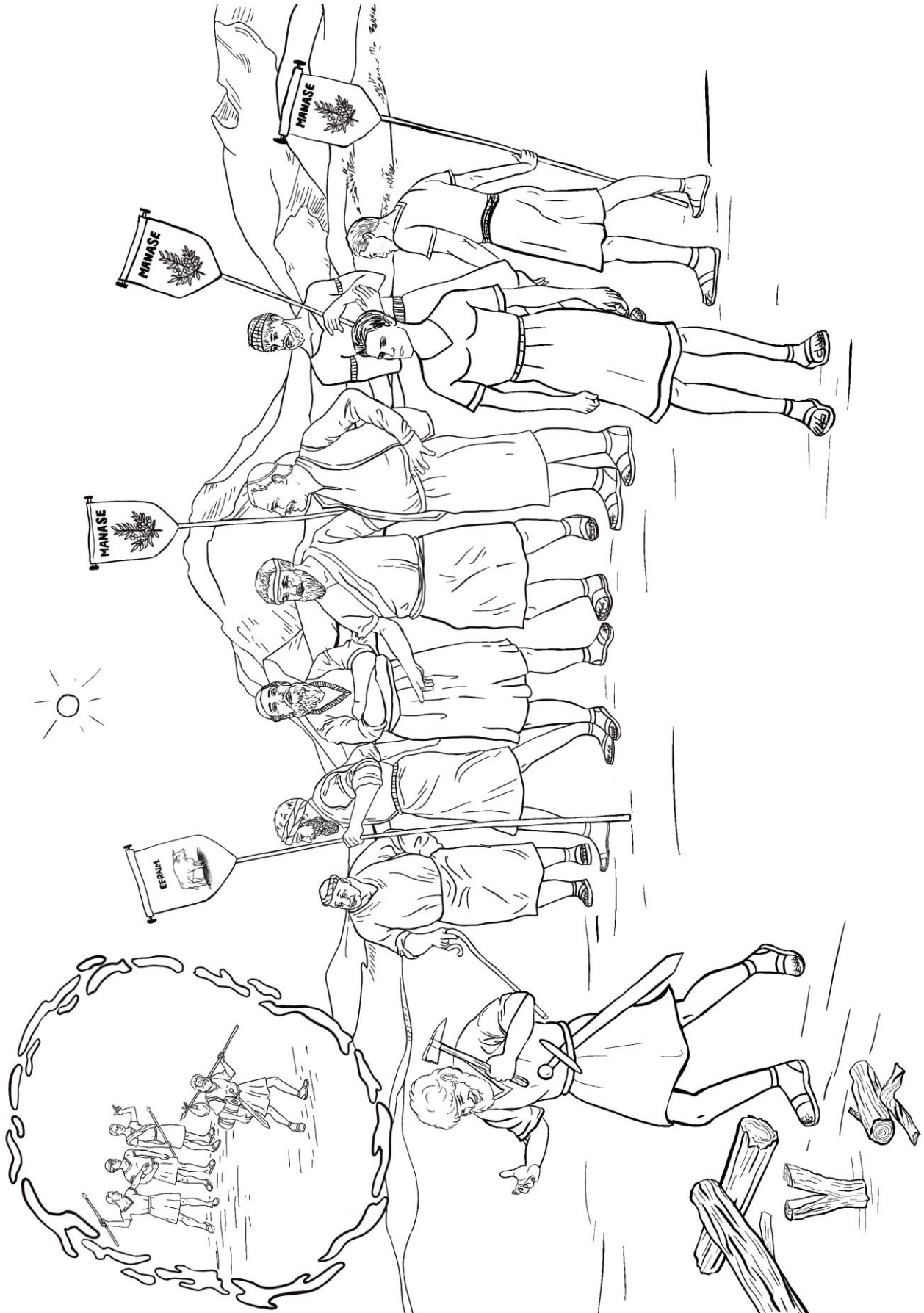

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ**!

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

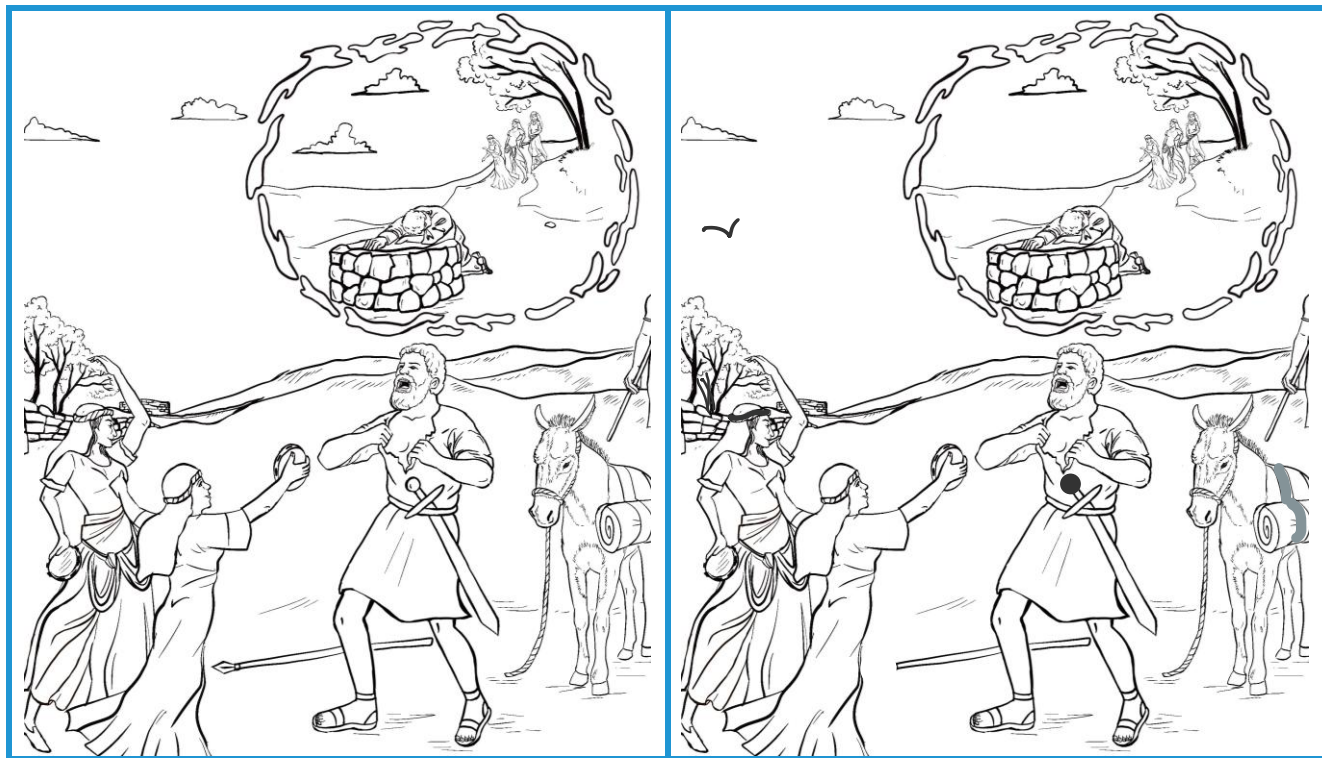

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

Găsește **10** diferențe între imaginile de mai jos.

Colorează căsuțele care conțin „"! Ce cifră ai găsit? _____

POVESTEA Lecției 10

Judecători 10:1-12:15

Povestea lecției este o schiță de idei care are rolul de a lega imaginile observate anterior de textul biblic asociat lecției, respectiv de versetul de memorat. *Obiectiv*, ea este legată de cartea și paragraful studiat, iar *subiectiv* de povestitor (părintele sau învățătorul de școală biblică) și ideile sale. Fiind inspirată de Cuvântul lui Dumnezeu ea este sub autoritatea acestuia, dar în același timp poartă și amprenta personală a povestitorului. Povestea lecției creează un context *dinamic*, *captivant* și *interactiv* între povestitor și copii, care în timpul povestirii pot colora imaginile.

Schița Lecției 10

LECTURA imaginilor

Lectura imaginilor lecției folosind cele 6 întrebări fundamentale ale observării: **Cine?, Ce?, Unde?, Când?, Cum?, De ce?**. Adaugă și alte întrebări cu scopul de a observa cât mai atent fiecare imagine. Lectura imaginilor trebuie să fie obiectivă, nu subiectivă, având drept scop observarea, nu interpretarea. **PUNE UN TITLU** împreună cu copiii imaginilor lecturate, iar apoi **DEZVOLTĂ TITLUL** împreună cu ei și astfel va rezulta ideea centrală a fiecărei imagini. Astfel, copiii vor deprinde rezumarea și detalierea mesajului unei imagini.

MEMORAREA versetului

Memorează versetul împreună cu copiii fiind creativ în metodele folosite.

POVESTEA lecției

Prezintă cât mai captivant posibil povestea asociată imaginilor lecturate și a versetului de memorat învățat.

Proverbe 20:25

Este o cursă pentru om să facă în pripă o făgăduință sfântă și, abia după ce a făcut juruînța, să se gândească.

zeilor cărora s-au închinat: „*au slujit baalilor și astarteelor, dumnezeilor Siriei, dumnezeilor Sidonului, dumnezeilor Moabului, dumnezeilor fiilor lui Amon și dumnezeilor filistenilor și au părăsit pe Domnul și nu l-au mai slujit*” (Judecători 10:6). Este ca și cum cronicarul ne-ar spune că nu a existat idol căruia israeliții să nu i se fi închinat. Nici nu ne mai mirăm că „*Domnul S-a aprins de mânie împotriva lui Israel și i-a vândut în mâinile filistenilor și în mâinile fiilor lui Amon*” (Judecători 10:7). Aproape tot teritoriul Israelului era sub ocupație, iar filistenii și amoniții trecuseră Iordanul și plănuiau să ocupe și teritoriile de la estul Iordanului: teritoriul seminției lui Ruben, Gad și al jumătății seminției lui Manase. Fiind la strâmtoare, copiii lui Israel și-au amintit din nou că în trecut au fost eliberați de atâtea ori de Dumnezeu, așa că „*au strigat către Domnul și au zis: «Am păcătuțit împotriva Ta, căci am părăsit pe Dumnezeul nostru și am slujit baalilor»*” (Judecători 10:10). Surprinzător și totuși nu chiar atât de surprinzător, răspunsul lui Dumnezeu este diferit: „*Nu v-am izbăvit Eu de egipteni, de amoriți, de fiii lui Amon și de filistenii? Și când v-au apăsă sidoniții, Amalec și Maon și ați strigat către Mine, nu v-am izbăvit Eu din mâinile lor? Dar voi M-ați părăsit și ați slujit altor dumnezei. De aceea nu vă voi mai izbăvi. Duceți-vă și chemați pe dumnezeii pe care i-ați ales; ei să vă izbăvească în vremea strâmtorării voastre!*” (Judecători 10:11-14). Nu se poate spune că Dumnezeu nu a fost corect în ceea ce le-a spus! Și pentru ei atunci, ca și pentru noi astăzi, Dumnezeu era un fel de manta de vreme rea: când le mergea bine, uitau de El, dar când le mergea rău, brusc își aminteau de El. Nu era normal ca Dumnezeu să le spună: „Descurcați-vă!”? Era foarte clar că nu mai aveau la cine să meargă pentru că, cel mai probabil, aduseseră jertfe idolilor lor și nu fuseseră scăpați, așa că Dumnezeul lor a ajuns să fie ultima speranță, în loc să fie singura lor opțiune. Așa că ei „*au zis Domnului: «Am păcătuțit, fă-ne ce-Ți va plăcea. Numai izbăvește-ne astăzi!»*” (Judecători 10:15). Dar nu doar au zis, ci au trecut și la fapte și „*au scos dumnezeii străini din mijlocul lor*”, i-au sfărâmat și „*au slujit Domnului. El S-a îndurat de suferințele lui Israel*” (Judecători 10:16). Dumnezeu este așa cum S-a prezentat lui Moise pe muntele Sinai: „*Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credinciosie, care își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat și pedepsește fărădelegea părinților în copii și în copiii copiilor lor până la al treilea și al patrulea neam!*” (Exod 34:6-7).

2

Dar israeliții continuau să aibă o problemă: „*cine este omul care va începe lupta împotriva fiilor lui Amon?*” (Judecători 10:18a). Nu era între ei nimeni suficient de curajos și de priceput la război să înceapă și să organizeze lupta. În acest context, ei și-au amintit de cineva pe care în trecut îl disprețuiseră și l-alungaseră.

El se numea Iefta, „*era un om viteaz*”, fiul unei prostituate, iar tatăl său era Galaad, fiul lui Manase (Judecători 11:1). Pentru că nu era fiu legitim, frații săi l-au alungat spunându-i: „*Tu nu vei avea moștenire în casa tatălui nostru, căci ești fiul unei alte femei*” (Judecători 11:2). În vremea aceea, să nu mai ai moștenire însemna să nu mai ai ce mânca și nici unde să stai. Cum am spune noi astăzi, frații lui l-au aruncat în drum, așa că Iefta a plecat undeva

departe „în țara Tob” și cronicarul ne spune că „niște oameni fără căpătâi s-au strâns la lefta și făceau plimbări cu el” (Judecători 11:3). Acum, Biblia nu ne spune ce fel de plimbări făcea lefta însoțit de acești oameni. Dar într-o zi, pe când lefta își vedea de treburile lui, a ajuns la el o delegație a israeliților din care făceau parte reprezentanți ai seminției lui Manase și ai lui Efraim. Lui lefta nu-i venea să-și creadă ochilor, iar când a și auzit cererea lor a izbucnit în râs, pentru că nu-i venea să-și creadă urechilor. Și cum ar fi putut crede astfel de cuvinte: „Vino de fii căpetenia noastră și să batem pe fiii lui Amon” (Judecători 11:6)? De altfel lefta nu i-a scutit și le-a răspuns: „Nu m-ați urât voi și nu m-ați izgonit voi din casa tatălui meu? Pentru ce veniți la mine acum, când sunteți în strâmtorare?” (Judecători 11:7). Îi luaseră moștenirea și acum veneau să-i ofere să fie stăpân peste toate ținuturile seminției lui Manase și Efraim?! Așa că lefta a mai întrebat odată, neîncrezător: „Dacă mă aduceți înapoi ca să bat pe fiii lui Amon și dacă Domnul îi va da înaintea mea, voi fi eu oare căpetenia voastră?” (Judecători 11:9). Dar cum lefta era cea mai bună variantă pe care o aveau în acel moment, conducătorii Galaadului i-au răspuns: „Domnul să ne audă și să judece dacă nu vom face ce spui” (Judecători 11:10). Așa că „lefta a pornit cu bătrânii Galaadului. Poporul l-a pus în fruntea lui și l-a așezat căpetenie, și lefta a spus din nou înaintea Domnului, la Mițpa, toate cuvintele pe care le rostise” (Judecători 11:11). În felul acesta Dumnezeu s-a îndurat nu doar de poporul său, ci și de lefta! Din cel mai disprețuit fiu al lui Galaad l-a făcut căpetenia seminției lui Manase și l-a făcut izbăvitorul și judecătorul lui Israel. Este plăcerea lui Dumnezeu să se folosească de oamenii disprețuiți de ceilalți, să-i ridice și să le ofere cinste.

3 lefta a încercat mai întâi să evite lupta cu împăratul amonit și să obțină pacea, dar acesta a refuzat cu încăpățănare argumentele aduse. În dialogul său cu împăratul amonit, lefta a dovedit că știa bine istoria și geografia lui Israel. Mesajul adresat împăratului amonit se încheia astfel: „Și tot ce ne-a dat în stăpânire Domnul Dumnezeuul nostru, înaintea noastră, noi să nu stăpânim? Ești tu mai bun decât Balac, fiul lui Țipor, împăratul Moabului? S-a certat el cu Israel sau a făcut el război împotriva lui? Iată că sunt trei sute de ani de când locuiește Israel la Hesbon și în satele din jurul lui, la Aroer și în satele din jurul lui și în toate cetățile care sunt pe malul Arnonului. Pentru ce nu i le-ai luat în tot timpul acesta? Eu nu te-am supărat deloc, și rău te-ai purtat cu mine, făcându-mi război. Domnul să judece lucrul acesta. El să fie astăzi judecător între fiii lui Israel și fiii lui Amon” (Judecători 11:24-27). Cuprins de elan și dornic să-L înduplece cumva pe Dumnezeu să-i dea biruință în ziua aceea, lefta a făcut lui Dumnezeu o promisiune pe care a regretat-o amarnic mai târziu: „Dacă vei da în mâinile mele pe fiii lui Amon, oricine va ieși pe porțile casei mele înaintea mea, la întoarcerea mea fericită de la fiii lui Amon, va fi închinat Domnului și-l voi aduce ca ardere-de-tot” (Judecători 11:30-31). Dumnezeu nu-i ceruse să facă o astfel de juruință, dar lefta, pentru că nu-L cunoștea prea bine pe Dumnezeu, s-a gândit că-n felul acesta îl poate îndupleca. Dumnezeu și-a arătat îndurarea față de poporul său și „lefta a pornit împotriva fiilor lui Amon și Domnul i-a dat în mâinile lui. Le-a pricinuit o foarte mare înfrângere, [...] Și fiii lui Amon au fost smeriți înaintea copiilor lui Israel” (Judecători 11:32-33). Nu știm ce s-a gândit lefta pe drumul de întoarcere spre casă, dar știm că atunci când a ajuns acasă, „fiică-sa i-a ieșit înainte cu timpane și jocuri. Ea era singurul lui copil; n-avea fii și nici altă fată” (Judecători 11:34). Lefta a fost peste măsură de tulburat, „și-a rupt hainele și a zis: «Ah, fata mea, adânc mă lovești și mă tulburi! Am făcut o juruință Domnului și n-o pot întoarce»” (Judecători 11:35). El se pusese singur într-o situație fără ieșire: făcuse o juruință pe care nu putea să n-o împlinească, dar în același timp se vedea nevoit să renunțe la tot ce îi era mai drag. Singura lui mângâiere au fost cuvintele fiicei lui: „Tată, ai făcut o juruință Domnului, fă-mi potrivit cu ceea ce ți-a ieșit din gură, acum, când Domnul te-a răzrunat pe vrăjmașii tăi, pe fiii lui Amon.» [...] «Atât îngăduie-mi: lasă-mă slobodă două luni, ca să mă duc să mă cobor în munți și să-mi plâng fecioria cu tovarășele mele»” (Judecători 11:36-37). Ea a plecat în munți timp de două luni, după care „s-a întors la tatăl ei și el a împlinit cu ea juruința pe care o făcuse” (Judecători 11:39). Atitudinea supusă a fiicei lui lefta față de un tată care făcuse o juruință pripită înaintea lui Dumnezeu a fost cinstită de fetele lui Israel printr-o sărbătoare anuală, ne spune cronicarul.

APLICAȚIE

Poate gândindu-se și la exemplul lui lefta, Solomon avea să spună mai târziu că „este o cursă pentru om să facă în pripă o făgăduință sfântă și, abia după ce a făcut juruința, să se gândească” (Proverbe 20:25). Adeseori avem impresia că dacă îi promitem lui Dumnezeu tot felul de lucruri, îl putem îndupleca să facă sau să ne dea ceea ce vrem noi. Sau poate și voi ați făcut așa în relație cu părinții voștri. Le-ați promis că veți face cutare sau cutare lucru dacă ei vă lasă să faceți ce doriți. Iar după ce părinții v-au ascultat, voi v-ați făcut că uitați pentru că v-ați dat seama că nu chiar vreți să faceți ceea ce le-ați promis. Nu o dată am auzit despre oameni care, bolnavi fiind, i-au promis lui Dumnezeu că dacă-i vindecă, ei se vor pocăi. El le-a dat sănătate, dar ei nu s-au pocăit, ci s-au făcut că uită. Să nu ne jucăm cu Dumnezeu! Decât să-I promitem ceva și să nu facem, mai bine să nu-i promitem nimic. Dar dacă l-am promis ceva, să ne ținem de promisiune și să nu credem că-L putem păcăli. „Dumnezeu nu se lasă batjocorit. Ce seamănă omul aceea va și secera” (Galateni 6:7).

RECAPITULEAZĂ

Recapitulează versetul de memorat împreună cu toți copiii, fiind creativ în metodele folosite.

RUGĂCIUNEA poveștii

Rugați-vă aplicativ pe versetul de memorat (rugăciune de laudă, de mulțumire, de mărturisire, de mijlocire sau de cerere personală).

ACTIVITATE practică

Pregătește o activitate practică care să urmărească ideea centrală a lecției, fie ca element introductiv, fie pentru a fixa lucrurile la finalul întâlnirii.

LECȚIA 11

JUDECĂTORI 13:1-25

MEMOREAZĂ¹

Psalm 139:16-17

Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau și în cartea Ta erau scrise toate zilele care-mi erau rânduite, mai înainte de a fi fost vreuna din ele. Cât de nepătrunse mi se par gândurile Tale, Dumnezeule, și cât de mare este numărul lor!

¹ Există cântec adaptat după acest text, <https://www.youtube.com/watch?v=C1fBEod-8jA>.

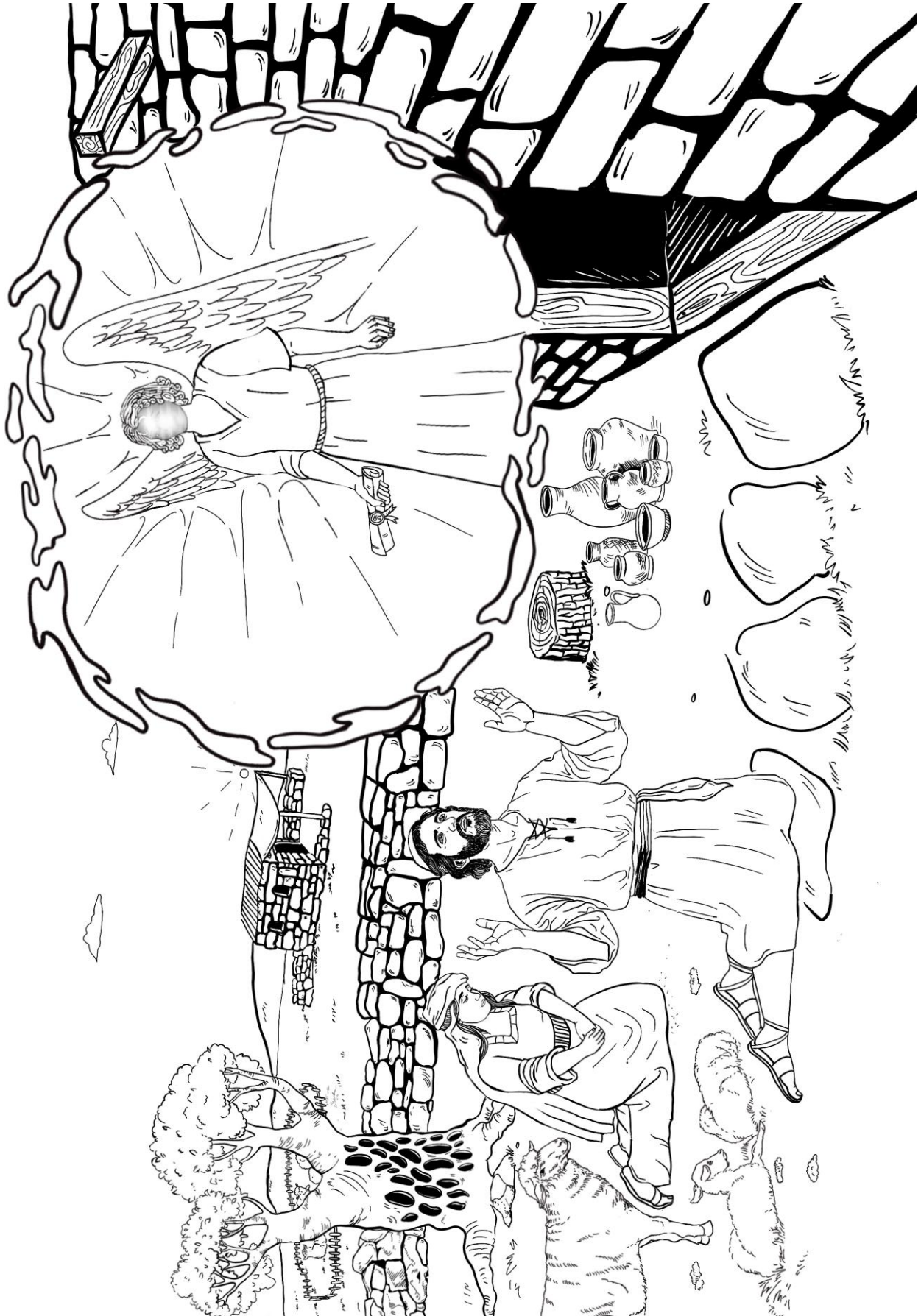

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

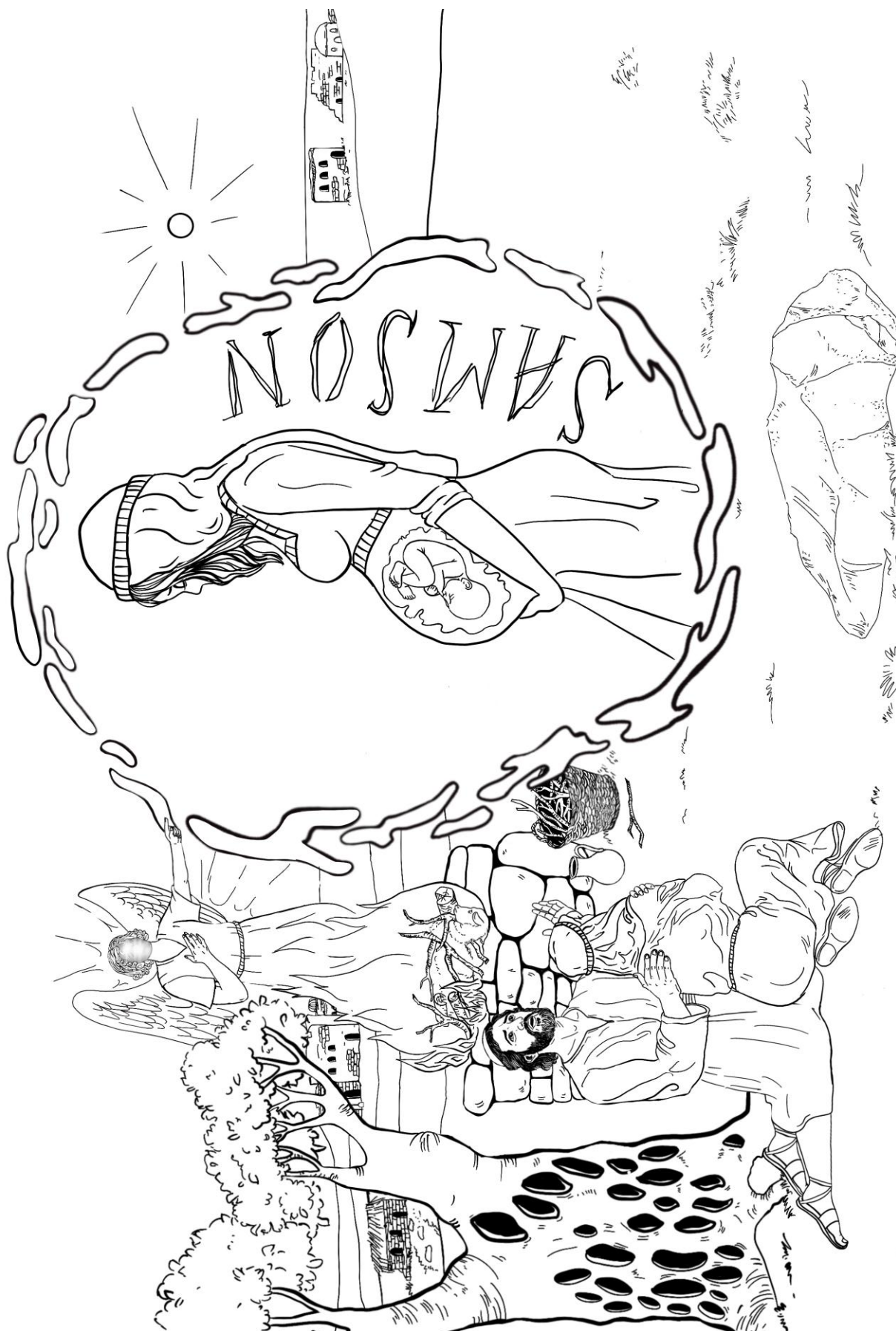

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

POVESTEA Lecției 11

Judecători 13:1-25

Povestea lecției este o schiță de idei care are rolul de a lega imaginile observate anterior de textul biblic asociat lecției, respectiv de versetul de memorat. *Obiectiv*, ea este legată de cartea și paragraful studiat, iar *subiectiv* de povestitor (părintele sau învățătorul de școală biblică) și ideile sale. Fiind inspirată de Cuvântul lui Dumnezeu ea este sub autoritatea acestuia, dar în același timp poartă și amprenta personală a povestitorului. Povestea lecției creează un context *dinamic, captivant și interactiv* între povestitor și copii, care în timpul povestirii pot colora imaginile.

Schița Lecției 11

LECTURA imaginilor

Lectura imaginilor lecției folosind cele 6 întrebări fundamentale ale observării: **Cine?, Ce?, Unde?, Când?, Cum?, De ce?**. Adaugă și alte întrebări cu scopul de a observa cât mai atent fiecare imagine. Lectura imaginilor trebuie să fie obiectivă, nu subiectivă, având drept scop observarea, nu interpretarea. **PUNE UN TITLU** împreună cu copiii imaginilor lecturate, iar apoi **DEZVOLTĂ TITLUL** împreună cu ei și astfel va rezulta ideea centrală a fiecărei imagini. Astfel, copiii vor deprinde rezumarea și detalierea mesajului unei imagini.

MEMORAREA versetului

Memorează versetul împreună cu copiii fiind creativ în metodele folosite.

POVESTEA lecției

Prezintă cât mai captivant posibil povestea asociată imaginilor lecturate și a versetului de memorat învățat.

Psalm 139:16-17

Când nu eram decât un plod fără chip,
ochii Tăi mă vedeau și în cartea Ta erau
scrise toate zilele care-mi erau rânduite,
mai înainte de a fi fost vreuna din ele.
Cât de nepătrunse mi se par gândurile
Tale, Dumnezeule, și cât de mare este
numărul lor!

1

Cu siguranță ați observat că istoria poporului Israel din cartea Judecători se tot repetă: poporul a făcut ce nu plăcea Domnului, Domnul i-a dat în mână unor popoare străine care i-au supus și i-au asuprit, apoi din mijlocul necazului ei au strigat la Domnul după ajutor, Domnul în bunătatea lui le-a dat un eliberator, după care a urmat o perioadă de pace și prosperitate, la sfârșitul căreia aflăm că poporul a făcut din nou ce nu plăcea Domnului. Și astfel, generație după generație, au repetat aceeași istorie. Și istorisirea de astăzi începe la fel ca celelalte: „*copiii lui Israel au făcut iarăși ce nu plăcea Domnului,*

și Domnul i-a dat în mâinile filistenilor timp de patruzeci de ani” (Judecători 13:1). Uau! Patruzeci de ani? Până acum cea mai lungă perioadă în care au fost asupriți a fost de douăzeci de ani. Iar acum erau asupriți de patruzeci de ani de ani! Ce v-ați aștepta să urmeze după o perioadă atât de lungă de asuprire? Strigătul poporului către Dumnezeu pentru eliberare, nu? Ei bine, de data aceasta el lipsește. Nu știm de ce lipsește pentru că autorul nu ne spune. Dar poate că se obișnuiseră să fie robi și își pierduseră orice speranță de eliberare. Sau poate credeau că Dumnezeu nu-i va mai asculta, pentru că de prea multe ori îl părăsiseră și se închinaseră altor dumnezei. Însă de data aceasta Dumnezeu nu mai așteaptă ca poporul să-i ceară un eliberator, ci El alege să ridice pe cineva care să aducă eliberarea. Dar oare pe cine? Și cum o va face de data aceasta? Eu sunt curios să aflu pentru că am văzut datele trecute că de fiecare dată când Dumnezeu a dat poporului său un eliberator, El a făcut-o altfel. De data aceasta Dumnezeu s-a oprit în dreptul seminției lui Dan, într-o cetate numită Țorea, la un israelit care se numea Manoah și a cărei soție nu putea avea copii. Probabil că femeia era la câmp, își lăsase furca, ulciorul și traista la o parte și se odihnea cu capul pe un snop. Atunci „*Îngerul Domnului S-a arătat femeii și i-a zis: «Iată că tu ești stearpă și n-ai copii, dar vei rămâne însărcinată și vei naște un fiu. Acum, ia bine seama să nu bei nici vin, nici băutură tare și să nu mănânci nimic necurat. Căci vei rămâne însărcinată și vei naște un fiu. Briciul nu va trece peste capul lui, pentru că acest copil va fi închinat lui Dumnezeu din pântecul mamei lui și el va începe să izbăvească pe Israel din mâna filistenilor»*” (Judecători 13:3-5). Iată o experiență care cu siguranță a surprins-o pe soția lui Manoah. Și ce veste minunată primise! Ea care nu putea avea copii urma să aibă un băiat! Și încă unul deosebit, ales de Dumnezeu încă înainte de a se naște ca să înceapă să elibereze poporul Său de sub asuprirea filistenilor. Așa că s-a dus și a spus soțului ei vestea cea mare. Poate vi se par ciudate poruncile primite de la înger. Dar să știți că în trecut, în Israel, un om care dorea să petreacă o perioadă în care să se dedice lui Dumnezeu cu totul, trebuia să facă o „*juruință de nazireat*”. În această perioadă el nu avea voie să bea vin, nici altă băutură stoarsă din struguri, nu avea voie să mănânce nici struguri proaspeți, nici uscați și nici chiar sâmburi de struguri. În plus, el nu avea voie să se tundă – părul netuns fiind semnul exterior al faptului că, pentru o perioadă, acel om se închinase pe sine lui Dumnezeu. El nu putea nici să participe la vreo înmormântare, ci „*în tot timpul nazireatului să fie închinat Domnului*” (Deuteronom 6:2-8).

2 Dar să ne întoarcem la familia lui Manoah. Auzind cuvintele soției sale, Manoah a rămas destul de nedumerit, așa că „a făcut Domnului următoarea rugăciune: «Doamne, Te rog, să mai vină o dată la noi omul lui Dumnezeu pe care L-ai trimis și să ne învețe ce să facem pentru copilul care se va naște!»” (Judecători 13:8). Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea și Îngerul Domnului s-a arătat din nou soției lui într-o altă zi când aceasta era la câmp. Ea l-a chemat repede pe Manoah și, după ce a ajuns, el s-a asigurat că vorbește cu exact aceeași persoană care-i dăduse inițial vestea cea mare soției sale și i-a spus: „acum, dacă se va împlini cuvântul Tău, ce va trebui să păzim cu privire la copil și ce va fi de făcut?” (Judecători 13:12) Nu știm ce fel de răspuns aștepta Manoah, dar Îngerul Domnului i-a spus și lui exact ce îi spusese și soției lui cu câteva zile în urmă: „Femeia să se ferească de tot ce i-am spus. Să nu guste niciun rod din viță, să nu bea nici vin, nici băutură tare și să nu mănânce nimic necurat; să păzească tot ce i-am poruncit” (Judecători 13:13-14). Încercând să-și trateze bine oaspetele, Manoah l-a rugat să-i dea voie să-i pregătească o masă, dar îngerul a refuzat spunând: „«Chiar dacă M-ai opri, n-ai mânca din bucatele tale; dar dacă vrei să aduci o ardere-de-tot, s-o aduci Domnului.» Manoah nu știa că este Îngerul Domnului” (Judecători 13:16). Apoi acesta îi pune o întrebare îngerului din care înțelegem cât de înrădăcinată era idolatria în inima oamenilor din Israel: „Care-ți este numele, ca să-ți aducem slavă, când se va împlini cuvântul Tău?” (Judecători 13:17). Îngerul a refuzat „elegant” să-și spună numele spunând: „Pentru ce îmi ceri Numele? El este Minunat” (Judecători 18:18).

3 Apoi Manoah și soția lui au adus o jertfă lui Dumnezeu așa cum îi sfătuisese mesagerul și în acel moment s-a întâmplat ceva neașteptat: „pe când flacăra se suia de pe altar spre cer, Îngerul Domnului S-a suit în flacăra altarului. Văzând lucrul acesta, Manoah și nevastă-sa au căzut cu fața la pământ. Îngerul Domnului nu S-a mai arătat lui Manoah și nevastei lui. Atunci, Manoah a înțeles că este Îngerul Domnului” (Judecători 13:20-21). Speriat, acesta i-a spus soției lui: „Vom muri, căci am văzut pe Dumnezeu” (Judecători 23:22). Dar soția sa, ceva mai rațională, l-a liniștit spunându-i: „Dacă ar fi vrut Domnul să ne omoare, n-ar fi primit din mâinile noastre arderea-de-tot și darul de mâncare, nu ne-ar fi arătat toate acestea și nu ne-ar fi făcut să auzim acum asemenea lucruri” (Judecători 13:23). Manoah a trebuit să admită că soția lui avea dreptate așa că s-a liniștit. Acum amândoi așteptau cu emoție să vadă dacă se va împlini mesajul pe care-l primiseră prin Îngerul Domnului. Și într-adevăr, „femeia a născut un fiu și i-a pus numele Samson. Copilul a crescut și Domnul l-a binecuvântat” (Judecători 13:24). Dar Dumnezeu nu doar că l-a binecuvântat pe Samson, ci a făcut mult mai mult: i-a dat Duhul Său care „a început să-l miște la Mahane-Dan, între Țorea și Eștaol” (Judecători 13:25).

Oare voi mai știți situații în care un înger a vestit nașterea unui copil special? Vi-l amintiți pe Isaac? Nici Sara, mama lui și soția lui Avraam, nu putea avea copii și totuși Dumnezeu le-a dăruit un băiat, pe Isaac, și nașterea lui a fost vestită cu aproximativ un an înainte de Îngerul Domnului (Geneza 18:1-15). Dar mai este unul și mai important decât Isaac: Domnul Isus Hristos! Și nașterea lui i-a fost vestită Mariei printr-un înger. Îngerul se numea Gabriel și la fel ca în cazul lui Samson, el i-a spus Mariei și scopul nașterii Sale: „Nu te teme, Marie; căci ai căpătat îndurare înaintea lui Dumnezeu. Și iată că vei rămâne însărcinată și vei naște un Fiu, căruia îi vei pune numele Isus. El va fi mare și va fi chemat Fiul Celui Preaînalt; și Domnul Dumnezeu îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David. Va împărăți peste casa lui Iacov în veci, și împărăția Lui nu va avea sfârșit” (Luca 1:30-33). Putem observa că, din când în când, Dumnezeu intervine în istorie, alege câte un copil încă înainte de a se naște și-i oferă un scop absolut special în planurile Sale. Domnul Isus Hristos este Cel prin care Dumnezeu a oferit și oferă lumii întregi eliberare de păcat.

APLICAȚIE

Samson a fost un copil special pe care Dumnezeu l-a ales încă înainte de a se naște pentru a fi eliberatorul poporului Israel. Dumnezeu, în suveranitatea Lui, i-a fixat un scop special în viață. Când a fixat acest scop Dumnezeu nu l-a întrebat nici pe el și nici pe părinții lui. Încă de când era în burtica mamei lui, ochii lui Dumnezeu l-au văzut și mâna Lui îi scrisese toate zilele care-i fuseseră rânduite.

Ei bine, să știți că lucrul acesta este adevărat și pentru voi. Dumnezeu v-a cunoscut pe fiecare din voi încă înainte să vă nașteți. Ochii lui v-au văzut încă de când erați ascunși în burtica mamicilor voastre și mâna lui Dumnezeu a notat toate zilele pe care le veți avea pe acest pământ. Voi, fiecare dintre voi, sunteți speciali în ochii lui Dumnezeu și sunteți valoroși! El v-a dat viață, El v-a dat trupul pe care-l aveți și tot El, cred eu, v-a dat fiecăruia din voi un rol deosebit în planurile Lui. Poate că rolul vostru nu va fi la fel de spectaculos precum cel al lui Samson, dar indiferent de cât de *nespectaculos* ar fi el, este important să știți că Dumnezeu vi l-a dat și astfel să vă bucurați împlinindu-l. Nu vă comparați între voi! Dumnezeu nu vă compară și v-a pregătit fiecăruia din voi un loc și un rol în Împărăția Lui.

RECAPITULEAZĂ

Recapitulează versetul de memorat împreună cu toți copiii, fiind creativ în metodele folosite.

RUGĂCIUNEA poveștii

Rugați-vă aplicativ pe versetul de memorat (rugăciune de laudă, de mulțumire, de mărturisire, de mijlocire sau de cerere personală).

ACTIVITATE practică

Pregătește o activitate practică care să urmărească ideea centrală a lecției, fie ca element introductiv, fie pentru a fixa lucrurile la finalul întâlnirii.

LECȚIA 12

JUDECĂTORI 14:1-20

MEMOREAZĂ¹

Proverbe 16:32

Cel încet la mânie
prețuiește mai mult decât
un viteaz și cine este stăpân
pe sine prețuiește mai mult
decât cine cucerește cetăți.

¹ Pentru linia melodică a versetului de memorat, vezi **Partitura 4** din ANEXA MUZICĂ de la sfârșitul materialului.

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

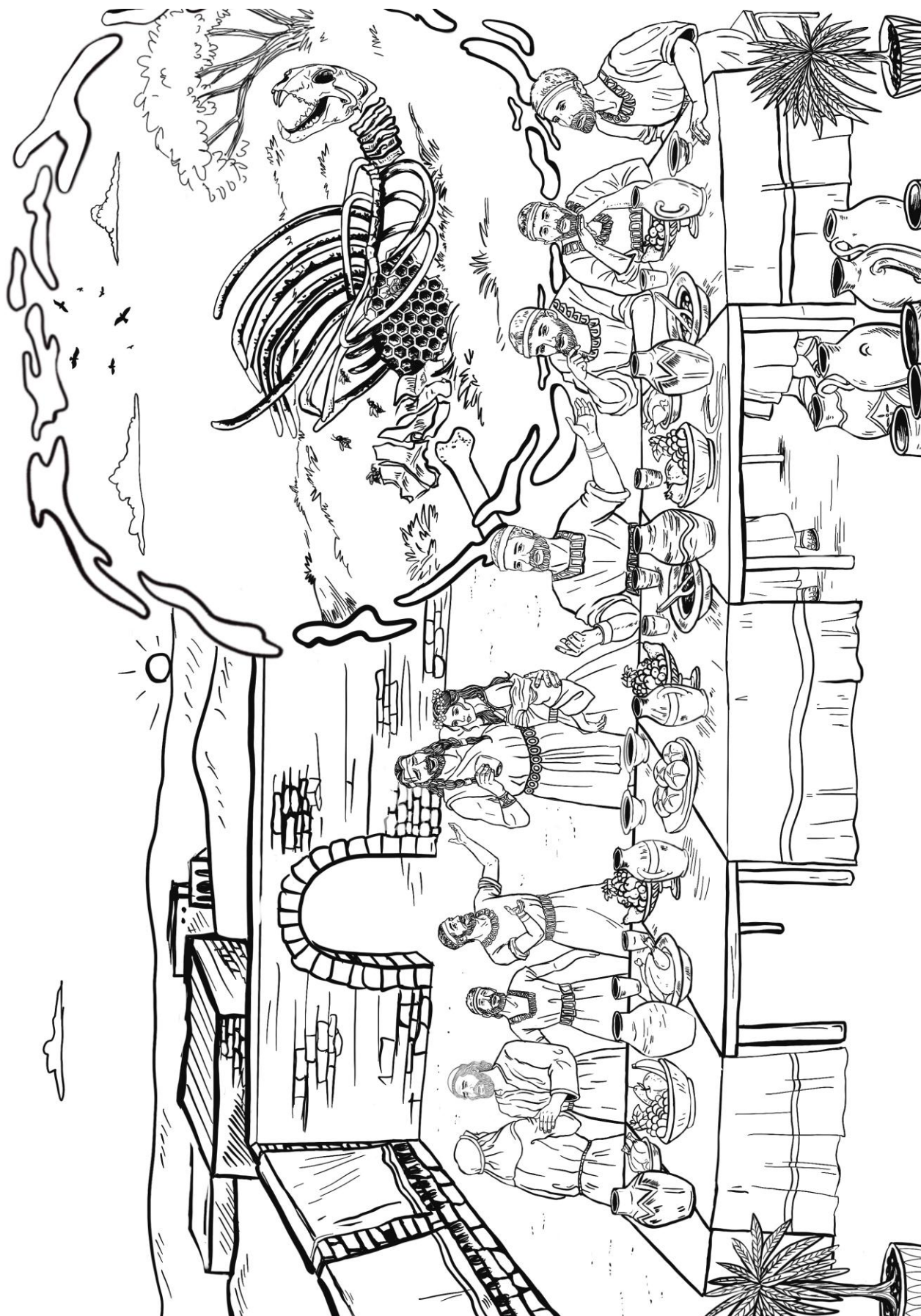

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

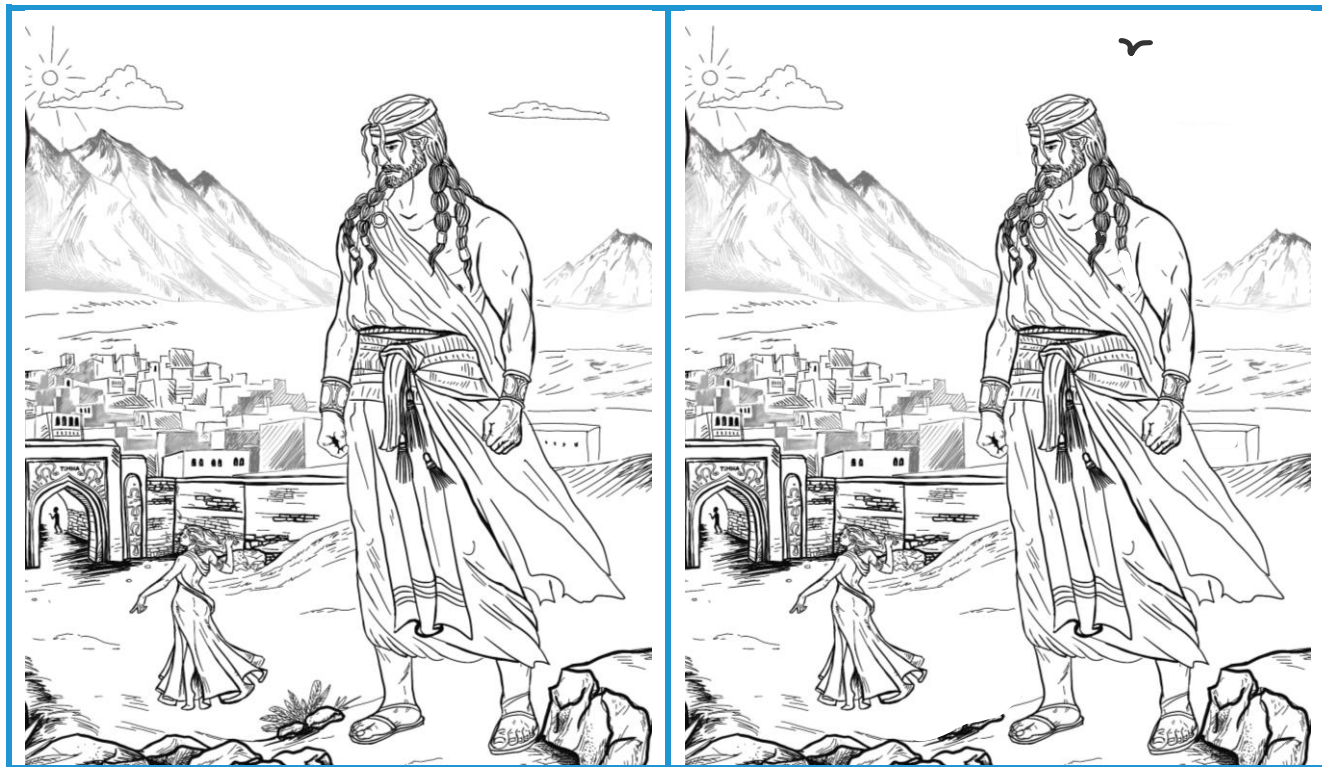

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

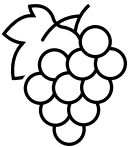
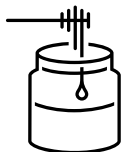

Găsește **8** diferențe între imaginile de mai jos.

Termină acest sudoku știind că obiectele pot să apară o singură dată pe fiecare rând, coloană, și în fiecare pătrat colorat.

POVESTEA Lecției 12

Judecători 14:1-20

Povestea lecției este o schiță de idei care are rolul de a lega imaginile observate anterior de textul biblic asociat lecției, respectiv de versetul de memorat. *Obiectiv*, ea este legată de cartea și paragraful studiat, iar *subiectiv* de povestitor (părintele sau învățătorul de școală biblică) și ideile sale. Fiind inspirată de Cuvântul lui Dumnezeu ea este sub autoritatea acestuia, dar în același timp poartă și amprenta personală a povestitorului. Povestea lecției creează un context *dinamic, captivant și interactiv* între povestitor și copii, care în timpul povestirii pot colora imaginile.

Schița Lecției 12

LECTURA imaginilor

Lectura imaginilor lecției folosind cele 6 întrebări fundamentale ale observării: **Cine?, Ce?, Unde?, Când?, Cum?, De ce?**. Adaugă și alte întrebări cu scopul de a observa cât mai atent fiecare imagine. Lectura imaginilor trebuie să fie obiectivă, nu subiectivă, având drept scop observarea, nu interpretarea. **PUNE UN TITLU** împreună cu copiii imaginilor lecturate, iar apoi **DEZVOLTĂ TITLUL** împreună cu ei și astfel va rezulta ideea centrală a fiecărei imagini. Astfel, copiii vor deprinde rezumarea și detalierea mesajului unei imagini.

MEMORAREA versetului

Memorează versetul împreună cu copiii fiind creativ în metodele folosite.

Proverbe 16:32

Cel încet la mânie prețuiește mai mult decât un viteaz și cine este stăpân pe sine prețuiește mai mult decât cine cucerește cetăți.

POVESTEA lecției

Prezintă cât mai captivant posibil povestea asociată imaginilor lecturate și a versetului de memorat învățat.

1

Am aflat data trecută că Dumnezeu a hotărât să ridice un eliberator pentru poporul Său, Israel, înainte ca el să strige după ajutor. A făcut lucrul acesta într-un fel nou, arătându-se unei familii din seminția lui Dan și anunțându-i că, în ciuda faptului că femeia nu putea avea copii, ea totuși va rămâne însărcinată și va naște un copil pe care Dumnezeu îl alesese să îndeplinească misiunea de a elibera poporul de sub asuprirea

filistenilor. Cuvântul lui Dumnezeu s-a împlinit, copilășul s-a născut și părinții lui i-au pus numele Samson. Despre el Îngerul Domnului spusese că „*briciul nu va trece peste capul lui, pentru că acest copil va fi închinat lui Dumnezeu din pânțele mamei lui*” (Judecători 13:5). Semnul exterior al faptului că cineva era închinat Domnului era acela că nu avea voie să-și tundă părul. Dar când cineva era închinat Domnului însemna și că el nu doar avea o misiune specială primită din partea lui Dumnezeu, ci și că trebuia să aibă un comportament diferit de al celorlalți oameni, o purtare care să dovedească faptul că era dedicat Domnului. Oare va avea Samson un altfel de comportament? Va fi purtarea lui demnă de misiunea pe care a primit-o? Ei bine, primul lucru pe care-l aflăm despre Samson, care între timp devenise adult, este că „*s-a coborât la Timna și a văzut acolo o femeie din fetele filistenilor. Când s-a suit înapoi, a spus lucrul acesta tatălui său și mamei sale și a zis: «Am văzut la Timna o femeie din fetele filistenilor; luați-mi-o acum de nevastă»*” (Judecători 14:1-2). Părinții săi n-au fost foarte încântați, probabil pentru că filistenii erau dușmanii israeliților, dar și pentru că erau o națiune idolatră și Dumnezeu îi avertizase cu privire la pericolul ca prin căsătorii să ajungă și ei să se închine idolilor popoarelor canaanite. Este foarte posibil ca discuția lor să fi fost destul de aprinsă, dar Samson a insistat: „*la-mi-o, căci îmi place*” (Judecători 14:3), așa că părinții lui au cedat. Cronicarul face apoi o precizare interesantă: „*tatăl său și mama sa nu știau că lucrul acesta venea de la Domnul, căci Samson căuta un prilej de ceartă din partea filistenilor*” (Judecători 14:4). Dacă lucrul acesta era adevărat, atunci înseamnă că lui Samson nu chiar i-a plăcut de fata respectivă, ci totul era doar o păcăleală menită să stârnească un conflict deschis cu filistenii.

2

Așa cum se obișnuia în vremea aceea, „*Samson s-a coborât împreună cu tatăl său și cu mama sa la Timna*” (Judecători 14:5) pentru a discuta cu familia fetei și pentru a o cere de soție pentru fiul lor. Nu știm cum au decurs discuțiile și dacă Samson a făcut o impresie bună viitoarei soții și părinților acesteia, dar aflăm că Samson a avut parte pe drum de o întâmplare interesantă. „*Când au ajuns la viile din Timna, iată că i-a ieșit înaintea un leu tânăr mugind. Duhul Domnului a venit peste Samson și, fără să aibă ceva în mână, Samson a sfâșiat pe leu cum se sfâșie un ied. N-a spus tatălui său și mamei sale ce făcuse*” (Judecători 14:5-6). De obicei când un leu agresiv întâlnește un om, omul este sfâșiat de leu. Dar despre Samson ni se spune că el a sfâșiat leul de parcă ar fi fost un ied. Uau! Ce puternic era Samson! Da, cel mai probabil, Samson era un om puternic, cu mușchii bine antrenați, un luptător curajos și abil. Dar autorul are grijă să ne ajute să înțelegem că secretul puterii lui nu stătea în mușchii bine antrenați, ci în faptul că „*Duhul Domnului a venit peste Samson*”. Așadar puterea lui se datora prezenței Duhului lui Dumnezeu care era prezent peste el, deoarece el era închinat Domnului. Așa cum fac tinerii înainte de căsătorie, Samson a continuat să se întâlnească cu fata filistină de care-i plăcea și să-i viziteze familia.

După o vreme, într-una din călătoriile lui, s-a gândit să treacă prin vile din Timna ca să vadă hoitul leului și a avut parte de o surpriză: „*iată că în trupul leului era un roi de albine și miere*” (Judecători 14:8). După ce albinele roiesc – adică pleacă din stup să formeze o nouă familie de albine – ele își caută un loc unde să stea, o casă nouă pentru noua familie. De cele mai multe ori ele intră în vreo scorbură de copac, dar se pare că de data aceasta roiul de albine și-a găsit o casă mai specială: hoitul unui leu. Așa că Samson a văzut ceva ce foarte rar se întâmplă și, în plus, a găsit acolo și miere. Așa că el „*a luat mierea în mână și a mâncat-o pe drum și, când a ajuns la tatăl său și la mama sa, le-a dat și au mâncat și ei din ea. Dar nu le-a spus că luase mierea aceasta din trupul leului*” (Judecători 14:9). Dacă aș fi fost în locul lui Samson, nici eu nu le-aș fi spus părinților mei de unde am luat mierea 😊. Dacă le-ar fi spus probabil că nici nu s-ar fi atins de ea!

3 Dar a sosit și vremea nunții, așa că „*tatăl lui Samson s-a coborât la femeia aceea. Și acolo Samson a făcut un ospăț, căci așa făceau tinerii. Cum l-au văzut, au poftit treizeci de tovarăși, care au stat împreună cu el*” (Judecători 14:10-11). Și atunci ca și acum, nunta era un eveniment important la care luau parte pe lângă familiile celor doi și oameni apropiați celor două familii. Iar cum atunci nu erau săli de nunți ca și astăzi, nunta se făcea în casa uneia dintre familii, iar dacă nunta avea mai mulți invitați mesele se puneau în curtea casei. Oricum, se pare că, cel puțin deocamdată, Samson avea destul de mulți prieteni printre filistenii din cetate. Dar în curând urma să și-i facă dușmani pentru că s-a gândit să facă cu ei un fel de pariu, spunându-le: „*am să vă spun o ghicitoare. Dacă mi-o veți ghici în cele șapte zile ale ospățului și dacă o veți dezlega, vă voi da treizeci de cămăși și treizeci de haine de schimb. Dar, dacă n-o veți ghici, să-mi dați voi treizeci de cămăși și treizeci de haine de schimb*” (Judecători 14:12-13). Fiind puțin amețiți de vin, ei au intrat în jocul lui Samson și i-au răspuns: „*spune-ne ghicitoarea ta s-o auzim*”. Iar Samson le-a spus o ghicitoare la care se puteau gândi toată viața și tot n-ar fi ghicit: „*din cel ce mănâncă a ieșit ce se mănâncă, și din cel tare a ieșit dulceată*” (Judecători 14:14). Desigur, voi știți răspunsul pentru că autorul ne-a povestit întâmplarea cu leul, dar cei treizeci de participanți la nuntă n-o știau, așa că „*trei zile, n-au putut dezlega ghicitoarea*” (Judecători 14:15a). Dându-și seama că nu au nici o șansă să o dezlege, au zis soției lui Samson: „*înduplecă pe bărbatul tău să ne dezlege ghicitoarea, altfel te vom arde, pe tine și casa tatălui tău. Ne-ai adunat aici ca să ne jefuiți, nu-i așa?*” (Judecători 14:15b). Ce au făcut ei nu era corect, dar a avut efect asupra soției lui Samson care „*plângea lângă el și zicea: «Tu n-ai decât ură pentru mine și nu mă iubești; ai spus o ghicitoare copiilor poporului meu și nu mi-ai dezlegat-o!»*” (Judecători 15:16a). O vreme el a refuzat să-i spună înțelesul ghicitorii, spunându-i: „*n-am dezlegat-o nici tatălui meu, nici mamei mele, să ți-o dezleg ție?*” (Judecători 14:16b). Dar cum ea a continuat să plângă „*lângă el tot timpul celor șapte zile cât a ținut ospățul, în ziua a șaptea, i-a dezlegat-o, căci îl necăjea. Și ea a dat copiilor poporului ei dezlegarea ghicitorii*” (Judecători 15:17). În ultima zi a nunții, înainte de apusul soarelui, nuntașii din cetate au venit și i-au dat lui Samson răspunsul la ghicitoarea lui: „*ce este mai dulce decât mierea și ce este mai tare decât leul?*” (Judecători 14:18). Evident trișaseră, dar ghicitoarea lui Samson fusese dezlegată, iar el trebuia să onoreze înțelegerea și să le dea treizeci de haine de schimb. Apoi cronicarul ne spune că în urma faptului că „*Duhul Domnului a venit peste el*” – așa cum se întâmplase și în cazul luptei cu leul – Samson s-a dus într-o altă cetate filistină, Ascalon, unde a ucis treizeci de oameni pentru a-și plăti datoria. Evident lucrurile nu par să fii ieșit așa cum își dorise Samson, soția îl trădase, așa că „*era aprins de mânie și s-a suit la casa tatălui său*” (Judecători 14:19). Ca și cum abia așteptaseră să scape de el, „*nevastă-sa a fost dată unuia din tovarășii lui, cu care era prieten el*” (Judecători 14:20). Totuși vedem că, deși multe din deciziile lui Samson sunt cel puțin îndoielnice, dacă nu greșite de-a dreptul, totuși Dumnezeu continuă să se folosească de el și nu-L părăsește, fiind credincios hotărârii Lui de a-L folosi pentru eliberarea poporului.

APLICAȚIE

Samson a fost un om special, pentru că Dumnezeu l-a ales să-L fie închinat Lui încă dinainte de a se naște. Însemna aceasta că putea să calce poruncile lui Dumnezeu fără să sufere consecințele neascultării lui? Cu siguranță, nu! După ce a decis să facă **ceea ce i-a plăcut** și s-a căsătorit cu o fată filistină, Samson a avut discuții cu părinții, a fost manipulat și trădat de soție, a fost înșelat de prieteni și apoi soția lui a fost dată altcuiva. În ciuda acestei decizii greșite, Dumnezeu nu-L părăsește, ci rămâne credincios deciziei Lui de a-L folosi pentru a „*începe să izbăvească pe Israel din mâna filistenilor*” (Judecători 13:5). Faptul că Dumnezeu ne cunoaște pe fiecare pe nume, faptul că ne iubește și că ne-a pregătit un rol în planurile Lui, n-ar trebui să ne facă să ne mândrim și să credem că noi putem face **ceea ce ne place**, putem să călcăm în picioare poruncile Lui și să nu-L ascultăm fără să suferim consecințele. Nu! Lucrurile nu stau deloc așa! Ție îți este mai ușor să faci ce îți place sau să faci ce este bine? Uneori a face binele și a face ceea ce ne place sunt lucruri complet diferite. A face binele atunci când nu îți place înseamnă să te înfrânezi, să te stăpânești pe tine însuși și aceasta este spre binele tău. Care sunt acele situații în care preferi să faci ce îți place în loc să ascuți de părinți?

RECAPITULEAZĂ

Recapitulează versetul de memorat împreună cu toți copiii, fiind creativ în metodele folosite.

RUGĂCIUNEA poveștii

Rugați-vă aplicativ pe versetul de memorat (rugăciune de laudă, de mulțumire, de mărturisire, de mijlocire sau de cerere personală).

ACTIVITATE practică

Pregătește o activitate practică care să urmărească ideea centrală a lecției, fie ca element introductiv, fie pentru a fixa lucrurile la finalul întâlnirii.

LECȚIA 13

JUDECĂTORI 15:1-20

MEMOREAZĂ

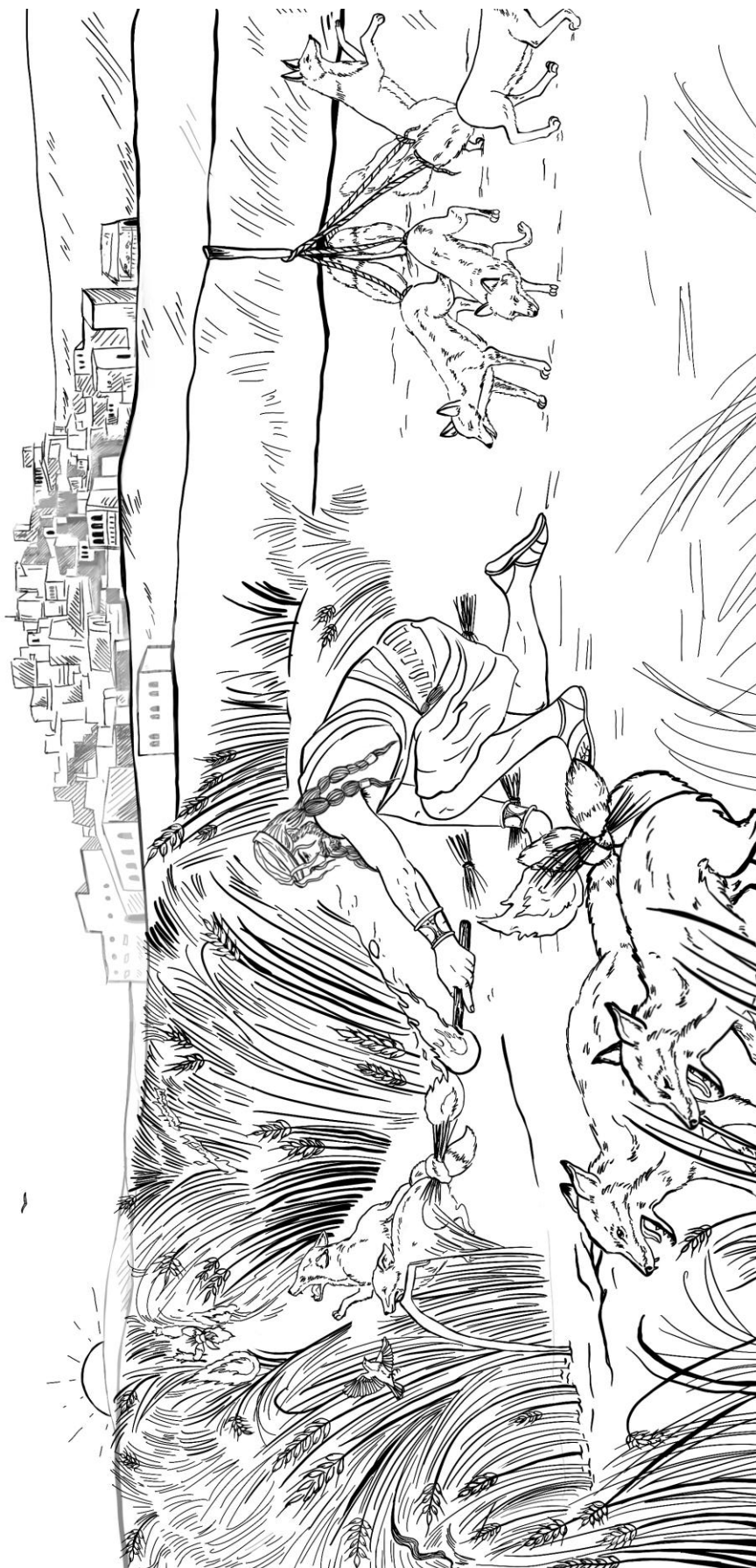
1 Samuel 17:47b

[...] Domnul nu mântuiește
nici prin sabie,
nici prin suliță.

Căci biruința este a
Domnului.

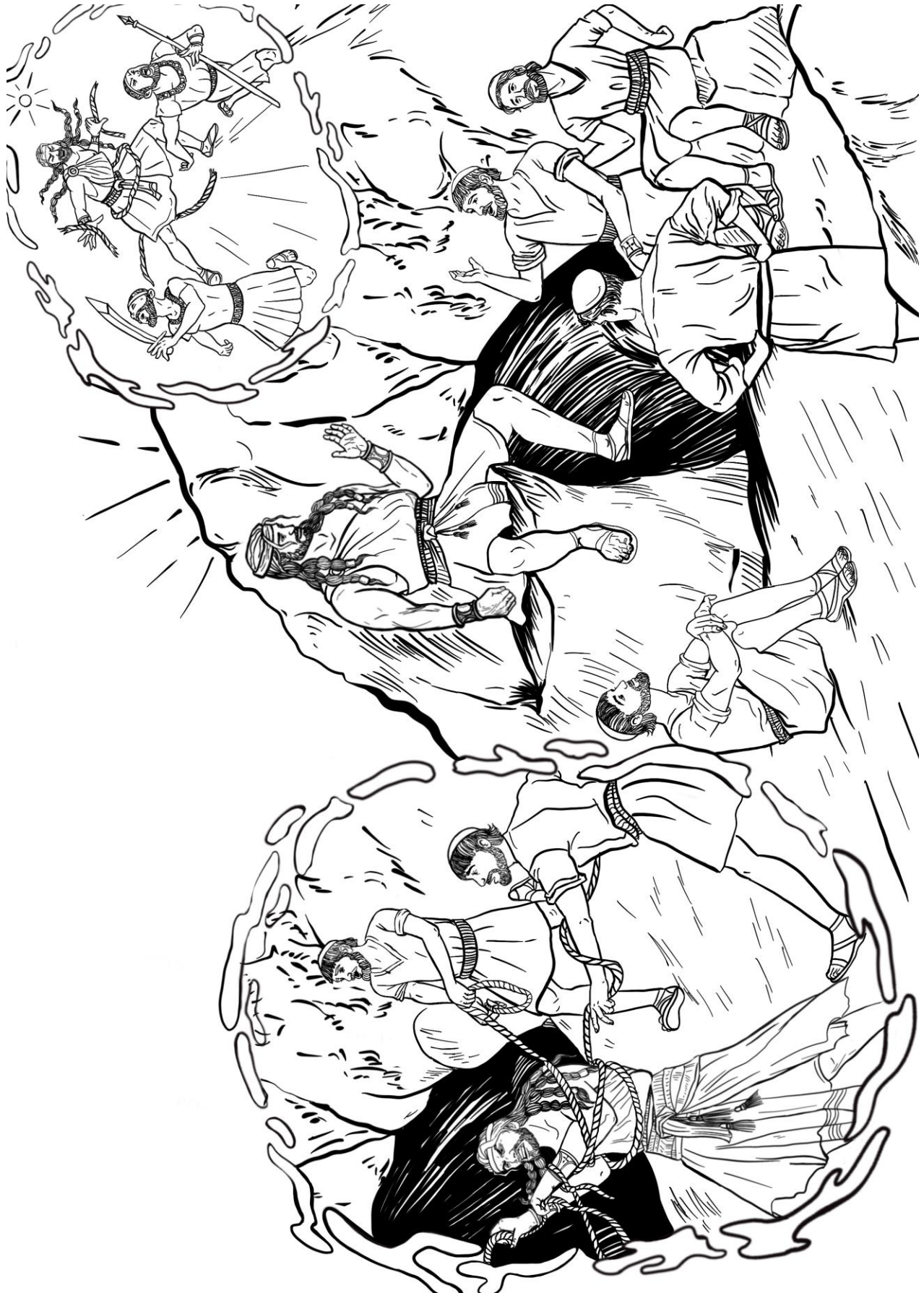

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

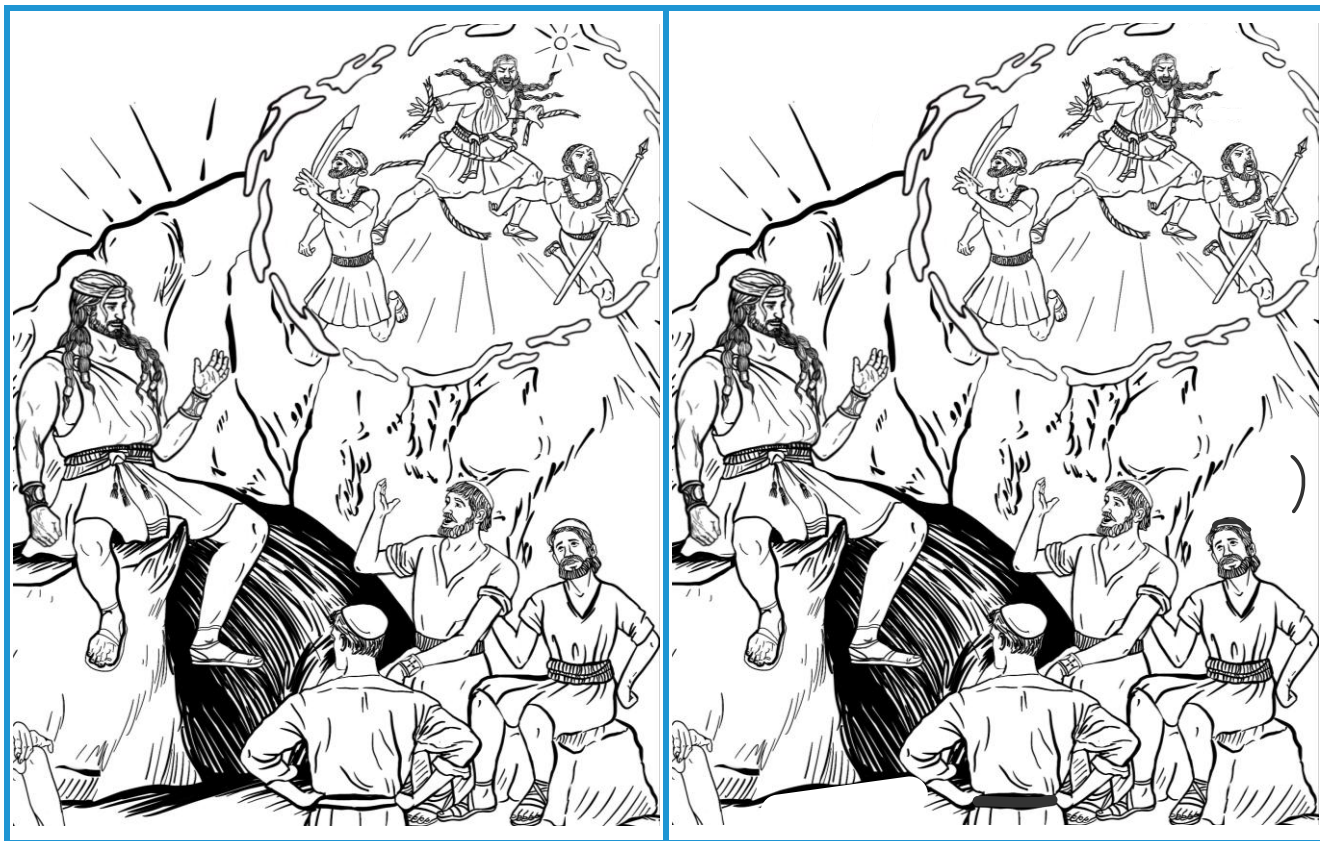

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

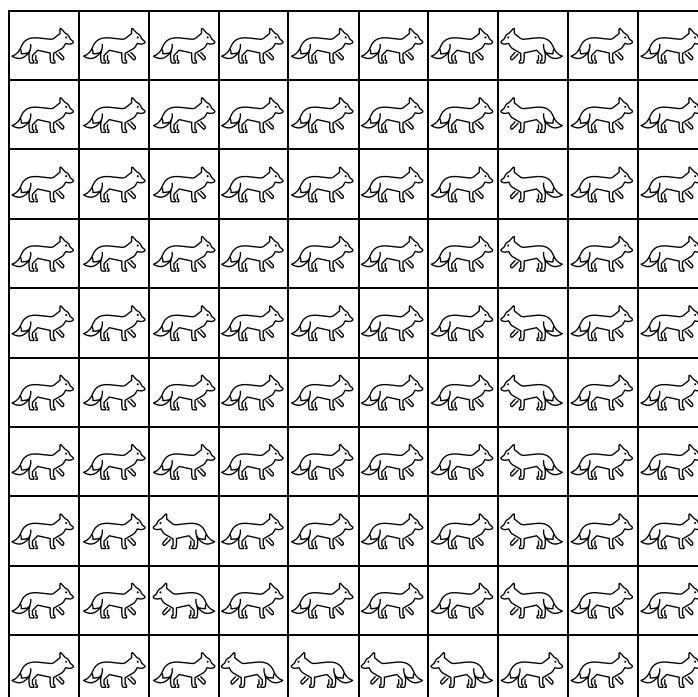

Găsește **7** diferențe între imaginile de mai jos.

Colorează căsuțele care conțin „”! Ce literă ai găsit? _____

POVESTEA Lecției 13

Judecători 15:1-20

Povestea lecției este o schiță de idei care are rolul de a lega imaginile observate anterior de textul biblic asociat lecției, respectiv de versetul de memorat. *Obiectiv*, ea este legată de cartea și paragraful studiat, iar *subiectiv* de povestitor (părintele sau învățătorul de școală biblică) și ideile sale. Fiind inspirată de Cuvântul lui Dumnezeu ea este sub autoritatea acestuia, dar în același timp poartă și amprenta personală a povestitorului. Povestea lecției creează un context *dinamic*, *captivant* și *interactiv* între povestitor și copii, care în timpul povestirii pot colora imaginile.

Schița Lecției 13

LECTURA imaginilor

Lectura imaginilor lecției folosind cele 6 întrebări fundamentale ale observării: **Cine?, Ce?, Unde?, Când?, Cum?, De ce?**. Adaugă și alte întrebări cu scopul de a observa cât mai atent fiecare imagine. Lectura imaginilor trebuie să fie obiectivă, nu subiectivă, având drept scop observarea, nu interpretarea. **PUNE UN TITLU** împreună cu copiii imaginilor lecturate, iar apoi **DEZVOLTĂ TITLUL** împreună cu ei și astfel va rezulta ideea centrală a fiecărei imagini. Astfel, copiii vor deprinde rezumarea și detalierea mesajului unei imagini.

MEMORAREA versetului

Memorează versetul împreună cu copiii fiind creativ în metodele folosite.

1 Samuel 17:47

[...] Domnul nu mântuiește nici prin sabie,
nici prin sulită.
Căci biruința este a Domnului.

POVESTEA lecției

Prezintă cât mai captivant posibil povestea asociată imaginilor lecturate și a versetului de memorat învățat.

1

Povestea lui Samson continuă și astăzi cu un alt episod. De fapt este povestea conflictului dintre el și filistenii, conflict care a început în timpul nunții lui cu fata din familia filistină. Știm că după ce soția lui a dezlegat filistenilor ghicitoarea lui Samson, acesta a plecat acasă la părinții săi plin de mânie, simțindu-se trădat. După o vreme i-a trecut supărarea

și „s-a dus să-și vadă nevasta și i-a dus un ied. El a zis: «Vreau să intru la nevastă-mea în odaia ei»” (Judecători 15:1). Faptul că a dus și un ied ne spune că ar fi dorit să se împace cu soția sa. Însă el nu știa că, după plecarea lui, tatăl fetei, crezând că Samson nu se mai întoarce, o dăduse de soție prietenului său cel mai bun. Probabil surprins și panicat de sosirea și de cererea lui Samson, acesta i-a răspuns încercând să găsească o ieșire din situația complicată în care ajunsese: „«Am crezut că o urăști», a zis el, «și am dat-o tovarășului tău. Nu este soră-sa cea tânără mai frumoasă ca ea? Ia-o dar în locul ei»” (Judecători 15:2). Auzind răspunsul, a înțeles ce se întâmplase și, plin de mânie, și-a zis: „de data aceasta nu voi fi vinovat față de filistenii dacă le voi face rău” (Judecători 15:3). Așa că a plecat și le-a pregătit filistenilor una dintre cele mai neplăcute surprize: „a prins trei sute de vulpi și a luat niște făclii, apoi a legat vulpile coadă de coadă și a pus câte o făclie între cele două cozi, la mijloc. A aprins făclile, a dat drumul vulpilor în grânele filistenilor și a aprins astfel atât stogurile de snopi, cât și grâul care era în picioare, ba încă și grădinile de măslini” (Judecători 15:4-5). Nu știm cum a reușit Samson să prindă cele trei sute de vulpi, dar știm că acțiunea lui a produs filistenilor pagube foarte, foarte mari. Imaginați-vă câmpuri întinse pline cu grâne gata de secerat și grămezi de snopi cuprinse de flăcări și făcute scrum! De toată recolta filistenilor se alesese literalmente praful! Supărați din cauza acestei pagube imense, filistenii s-au întrebat cine le făcuse pocinogul și au aflat că Samson îi băgase în această belea. Au mai aflat că totul se datora faptului că soția lui fusese dată altcuiva, așa că „s-au suit și au ars-o pe ea și pe tatăl ei” (Judecători 15:6). Poate că filistenii au crezut că făcând așa îl vor îmbuna pe Samson, dar au reușit să-l supere și mai tare, așa că el și-a zis: „Așa faceți? Nu voi înceta decât după ce mă voi răzbuna pe voi” (Judecători 15:7), așa că le-a mai dat o mamă de bătaie, după care „s-a coborât și a locuit în crăpătura stâncii Etam” (Judecători 15:8).

2

Dar filistenii nu puteau să stea cu mâinile în sân, aproape că nu le venea să creadă că un singur om le-a putut pricinui atâtea necazuri, așa că „au pornit, au tăbărit în Iuda și s-au întins până la Lehi” (Judecători 15:9). Speriați, cei din seminția lui Iuda au încercat să evite lupta și să negocieze cu filistenii care le-au răspuns că au venit ca să lege pe Samson și să-i facă cum le-a făcut și el lor. Drept urmare, „trei mii de bărbați din Iuda s-au coborât la crăpătura stâncii Etam și au zis lui Samson: «Nu știi că filistenii stăpânesc peste noi? Ce ne-ai făcut deci?»” (Judecători 15:11) Interesant lucru, cei din seminția lui Iuda nu sunt deloc interesați să scape de sub stăpânirea filistenilor. În loc să se ridice la luptă, ei îi spun lui Samson: „Noi ne-am coborât să te legăm, ca să te dăm în mâinile filistenilor” (Judecători 15:12a). De necrezut! Ei vor să-l predea filistenilor pe singurul care îi putea elibera. Surprinzător, Samson are doar o singură cerere, care dovedea cam câtă încredere avea în frații săi: „Jurați-mi că nu mă veți omorî” (Judecători 15:12b). Ei acceptă, spunând: „«nu, vrem numai să te legăm și să te dăm în mâinile lor, dar nu te vom omorî.»” și l-au legat cu două funii noi și l-au scos din stâncă” (Judecători 15:13). La

aparitia lui, „*filistenii au început să strige de bucurie înaintea lui*” (Judecători 15:14a). Trebuie să erau foarte supărați pe Samson dacă au fost atât de fericiți când l-au văzut legat! Însă, în acel moment, s-a întâmplat ceva cu totul neașteptat, așa încât bucuria lor s-a transformat cât ai clipi într-o frică de nedescris: „*funiile pe care le avea la brațe s-au făcut ca niște fire de in ars în foc și legăturile i-au căzut de pe mâini*” (Judecători 15:14b). Dacă cronicarul nu ar fi fost atent, am fi putut crede că ușurința cu care au fost rupte funiile se datorează forței lui Samson, dar el este foarte atent și ne spune că lucrul acesta s-a întâmplat doar când „*Duhul Domnului a venit peste el*”. Secretul puterii lui Samson, nu erau șuvițele lui, ci prezența Duhului lui Dumnezeu peste el.

3 Samson avea acum mâinile libere, dar nu avea nici o armă la el și, în plus, era în mijlocul unei mulțimi de filistenii înarmați! Oare ce va face? Oare frații săi iudei îi vor veni în ajutor? Ei bine, Samson „*a găsit o falcă de măgar neuscă încă, a întins mâna și a luat-o și a ucis cu ea o mie de oameni*” (Judecători 15:15). Aceasta este toată descrierea pe care o face cronicarul unei lupte care trebuie să fii durat câteva ore bune. Așa o descrie de parcă Samson ar fi omorât o mie de muște. El este mai interesat de zicerea lui Samson: „*cu o falcă de măgar, o grămadă, două grămezi; cu o falcă de măgar, am ucis o mie de oameni*” (Judecători 15:16). Cred că de puține ori au fost umiliți filistenii mai tare decât fuseseră umiliți de Samson în acea luptă! În urma acelei lupte nu se mai putea spune că filistenii stăpâneau peste israeliți, ci că Samson stăpânea peste filistenii. Tocmai de aceea lupta a rămas memorabilă pentru israeliți care au numit locul acela Ramat-Lehi, adică *Aruncarea Falcii*. Dar o astfel de luptă trebuie că a fost istovitoare până și pentru un om ca Samson, așa că nu este de mirare că „*fiindu-i foarte sete, a strigat către Domnul și a zis: «Tu ai îngăduit, prin mâna robului Tău, această mare izbăvire și acum să mor de sete și să cad în mâinile celor netăiați împrejur?»*” (Judecători 15:18). Câtă îndrăzneală pe Samson să-i ceară lui Dumnezeu așa ceva! Dumnezeu a onorat această îndrăzneală a lui Samson și „*a despiciat crăpătura stâncii din Lehi și a ieșit apă din ea. Samson a băut, duhul i s-a întremat și s-a înviorat. De aceea s-a numit izvorul acela En-Hacore (Izvorul celui ce strigă); el este și astăzi la Lehi*” (Judecători 15:19). Uau! Vă mai amintiți când s-a mai întâmplat așa ceva? Exact, când poporul era pe drumul din Egipt spre Canaan. Obosiți și supărați că trebuie să sufere de sete, israeliții s-au certat cu Moise și cu Aaron. Dar Dumnezeu a intervenit de fiecare dată, a despiciat stânca și din ea a țâșnit apă pentru tot poporul (Exod 17:1-7, Numeri 20:1-13). La cererea lui Samson, Dumnezeu face o minune așa cum făcuse cu multă vreme în urmă în pustie. Nu este de mirare că și Samson este inclus în lista eroilor credinței din Evrei 11:29. Miracolul acesta ar fi trebuit să-l facă pe Samson să prețuiască și mai mult prezența Duhului lui Dumnezeu peste el și, în același timp, să-i facă pe israeliți să-i recunoască autoritatea ca judecător al poporului. Astfel Samson a ajuns judecător și „*a fost douăzeci de ani judecător în Israel pe vremea filistenilor*” (Judecători 15:20).

APLICAȚIE

Acest capitol este punctul cel mai înalt al vieții lui Samson, al umblării lui cu Dumnezeu. Este momentul în care el a împlinit planul lui Dumnezeu cu privire la el și a început să elibereze poporul de sub stăpânirea filistenilor. Am fi tentați să admirăm puterea lui fizică absolut excepțională, curajul și faptele lui de vitejie, dar ar fi greșit pentru că toate realizările lui Samson se datorează prezenței Duhului lui Dumnezeu peste el. El a avut putere atunci când Duhul lui Dumnezeu a fost prezent. Duhul Domnului a început să-l miște, Duhul Domnului i-a dat putere în lupta cu puiul de leul, Duhul Domnului fost cu el când a ucis treizeci de filistenii la Ascalon, Duhul Domnului a fost cu el când a trebuit să lupte împotriva unei întregi armate, având ca armă un craniu de măgar. Dumnezeu a ascultat rugăciunea lui Samson și a făcut să curgă apă din stâncă. Și Samson ar fi putut spune cuvintele pe care David le-a spus mai târziu, în fața uriașului filistean, Goliat: „*Domnul nu mântuiește nici prin sabie, nici prin sulită. Căci biruința este a Domnului*” (1 Samuel 17:47). De aceea este important să învățăm și să ținem minte că succesele noastre, tot ceea ce reușim să facem bine și frumos se datorează lui Dumnezeu. De la El am primit înțelepciune, tot El ne-a dat putere, El ne-a dat diferite talente, El a pus lângă noi oameni de la care să putem învăța, El a avut grijă ca situațiile să ne fie favorabile. Așa că tot ce avem am primit de la Dumnezeu și tot ce suntem i se datorează doar Lui. De la Dumnezeu primim „*orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, coborându-se de la Tatăl luminilor*” (Iacov 1:17). El merită să-i dăm toată lauda și gloria și Lui se cuvine să-I mulțumim pentru toate lucrurile.

RECAPITULEAZĂ

Recapitulează versetul de memorat împreună cu toți copiii, fiind creativ în metodele folosite.

RUGĂCIUNEA poveștii

Rugați-vă aplicativ pe versetul de memorat (rugăciune de laudă, de mulțumire, de mărturisire, de mijlocire sau de cerere personală).

ACTIVITATE practică

Pregătește o activitate practică care să urmărească ideea centrală a lecției, fie ca element introductiv, fie pentru a fixa lucrurile la finalul întâlnirii.

LECȚIA 14

JUDECĂTORI 16:1-31

MEMOREAZĂ¹

Psalm 145:17-18

Domnul este drept în toate
căile Lui și milostiv în toate
faptele Lui. Domnul este
lângă toți cei ce-L cheamă,
lângă cei ce-L cheamă cu
toată inima.

¹ Pentru linia melodică a versetului de memorat, vezi **Partitura 5** din ANEXA MUZICĂ de la sfârșitul materialului.

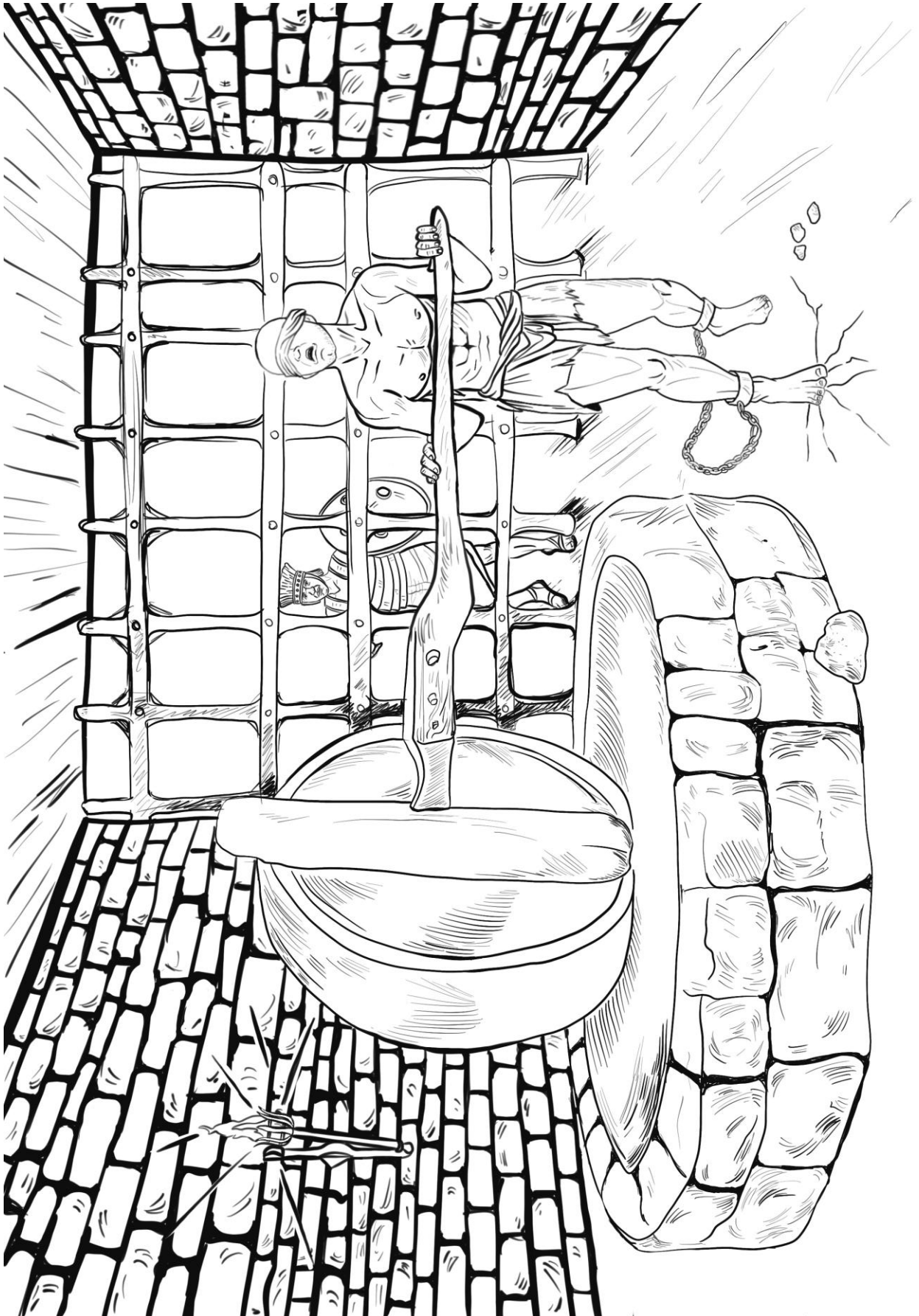

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

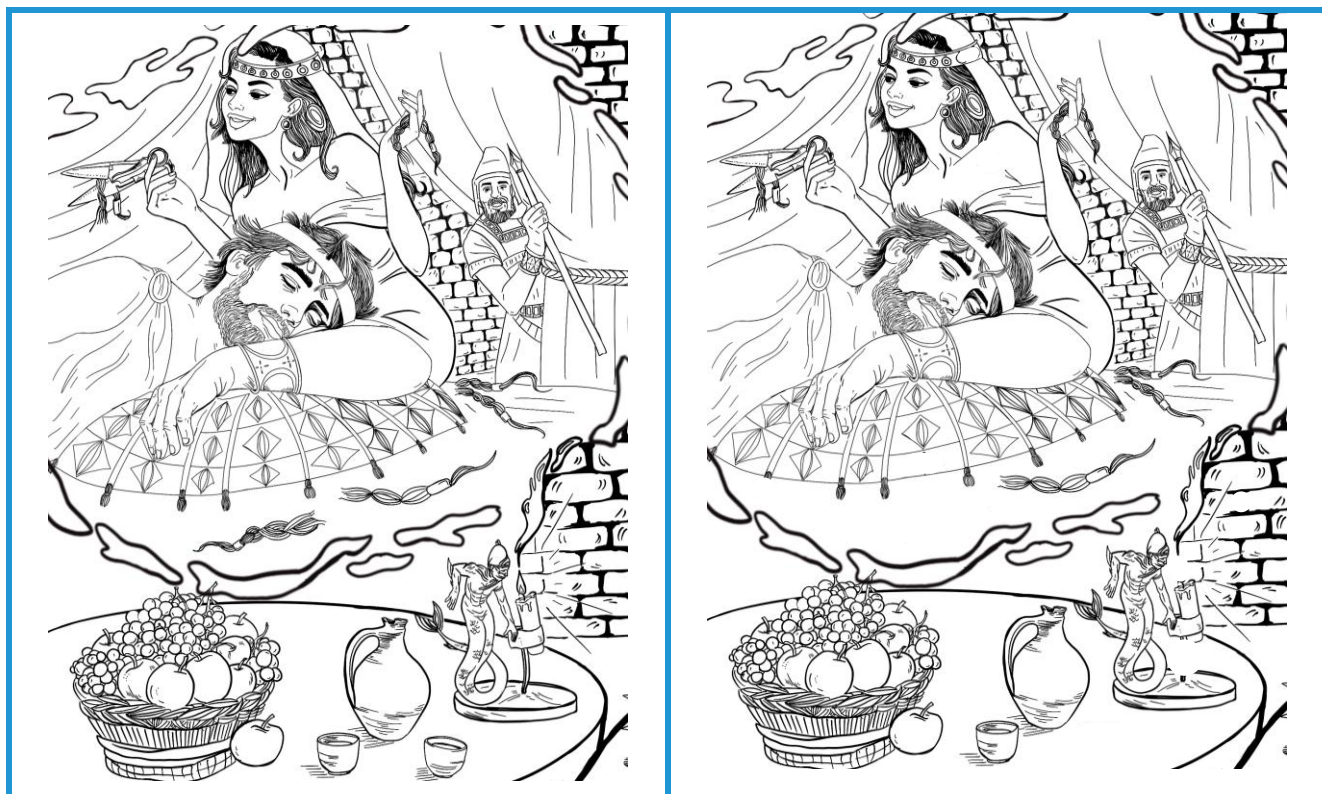

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

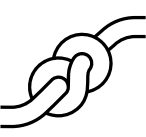
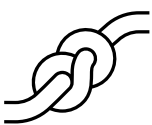
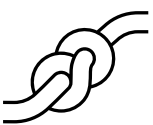

Găsește **9** diferențe între imaginile de mai jos.

Termină acest sudoku știind că obiectele pot să apară o singură dată pe fiecare rând, coloană, și în fiecare pătrat colorat.

POVESTEA Lecției 14

Judecători 16:1-31

Povestea lecției este o schiță de idei care are rolul de a lega imaginile observate anterior de textul biblic asociat lecției, respectiv de versetul de memorat. *Obiectiv*, ea este legată de cartea și paragraful studiat, iar *subiectiv* de povestitor (părintele sau învățătorul de școală biblică) și ideile sale. Fiind inspirată de Cuvântul lui Dumnezeu ea este sub autoritatea acestuia, dar în același timp poartă și amprenta personală a povestitorului. Povestea lecției creează un context *dinamic, captivant și interactiv* între povestitor și copii, care în timpul povestirii pot colora imaginile.

Schița Lecției 14

LECTURA imaginilor

Lectura imaginilor lecției folosind cele 6 întrebări fundamentale ale observării: **Cine?, Ce?, Unde?, Când?, Cum?, De ce?**. Adaugă și alte întrebări cu scopul de a observa cât mai atent fiecare imagine. Lectura imaginilor trebuie să fie obiectivă, nu subiectivă, având drept scop observarea, nu interpretarea. **PUNE UN TITLU** împreună cu copiii imaginilor lecturate, iar apoi **DEZVOLTĂ TITLUL** împreună cu ei și astfel va rezulta ideea centrală a fiecărei imagini. Astfel, copiii vor deprinde rezumarea și detalierea mesajului unei imagini.

MEMORAREA versetului

Memorează versetul împreună cu copiii fiind creativ în metodele folosite.

POVESTEA lecției

Prezintă cât mai captivant posibil povestea asociată imaginilor lecturate și a versetului de memorat învățat.

Psalm 145:17-18

Domnul este drept în toate căile Lui și milostiv în toate faptele Lui. Domnul este lângă toți cei ce-L cheamă, lângă cei ce-L cheamă cu toată inima.

ne vorbească despre un alt judecător. Dar, surprinzător, el continuă să vorbească despre Samson. Oare ce mai are să ne spună, doar i-a înfrânt pe filistenii? Haideți să aflăm! Poate că mai trebuie să învățăm ceva important. Relatarea începe brusc cu o afirmație șocantă: „Samson a plecat la Gaza; acolo a văzut o prostituată și a intrat la ea” (Judecători 16:1, NTR). Un om închinat lui Dumnezeu nu avea ce să caute acolo. Filistenii din Gaza au aflat că este acolo, „I-au înconjurat și au pândit toată noaptea la poarta cetății. Au stat liniștiți toată noaptea și au zis: «Când se va lumina de ziua, îl vom omori»” (Judecători 16:2). Dar pe la miezul nopții, Samson „s-a sculat și a apucat porțile cetății cu amândoi stâlpii, le-a scos împreună cu zăvorul, le-a pus pe umeri și le-a dus pe vârful muntelui din fața Hebronului” (Judecători 16:3). Nu știm dacă filistenii care-l pândeau au scăpat cu viață, dar este sigur că în următoarele săptămâni locuitorii cetății n-au mai dormit liniștiți știind că cetatea lor nu mai avea porți. Important de știut: Duhul lui Dumnezeu lipsește din această demonstrație de forță. Dar se pare că Samson, deși puternic, avea o slăbiciune pentru femei, așa că „după aceea, a iubit pe o femeie în valea Sorec. Ea se numea Dalila” (Judecători 16:4). Sesizând ocazia favorabilă, „domnitorii filistenilor s-au suit la ea și i-au zis: «Înduplecă-l și află de unde-i vine puterea lui cea mare și cum am putea să-l biruim, ca să-l legăm și să-l slăbim, și-ți vom da fiecare câte o mie o sută de sicli de argint»” (Judecători 16:5). Aceasta însemna aproximativ 60 kg de argint pur. Se pare că doar Samson iubea pe Dalila, nu și Dalila pe Samson. Ea a acceptat târgul și l-a întrebat: „Spune-mi, te rog, de unde-ți vine puterea ta cea mare și cu ce ar trebui să fii legat ca să fii bîrît?” (Judecători 16:5). Fără să bănuiască ceva, el a răspuns: „Dacă aș fi legat cu șapte funii noi, care să nu fie uscate încă, aș slăbi și aș fi ca orice alt om” (Judecători 16:7). Dalila l-a legat pe Samson cu șapte funii noi și, în același timp, „niște oameni stăteau la pândă la ea, într-o odaie”. Când totul era pregătit, „ea i-a zis: «Filistenii sunt asupra ta, Samson!»”. Și el a rupt funiile cum se rupe o ață de câlți când se atinge de foc. Și, astfel, n-au știut de unde-i venea puterea” (Judecători 16:9). Supărată, Dalila i-a spus: „Vezi, ți-ai bătut joc de mine, mi-ai spus minciuni. Acum, te rog, arată-mi cu ce trebuie să fii legat” (Judecători 16:10). Samson a mai mințit-o o dată spunându-i că ar trebui să fie legat cu șapte funii care să nu fi fost folosite vreodată. Dalila l-a legat și evident că și de data aceasta „el a rupt funiile de la brațe ca pe o ață” (Judecători 10:12). Și mai supărată, Dalila i-a spus din nou: „până acum ți-ai bătut joc de mine și mi-ai spus minciuni. Spune-mi cu ce trebuie să fii legat” (Judecători 16:13a). Afectat de reproșul ei, Samson i-a răspuns: „n-ai decât să îmi pui șapte șuvițe de păr din capul meu în urzeala țesăturii” (Judecători 16:13b). Hmm! Se pare că Samson dădea semne că va ceda în cele din urmă. Totuși, și de data aceasta, „el s-a trezit din somn și a smuls cuiul de lemn din pământ cu urzeală cu tot” (Judecători 16:14). De data aceasta, de-a dreptul furioasă, Dalila i-a spus: „Cum poți spune: «Te iubesc!», când inima ta nu este cu mine? Iată că de trei ori ți-ai bătut joc de mine și nu mi-ai spus de unde-ți vine puterea ta cea mare” (Judecători 16:15). A continuat să insiste cu

cererea ei și „fiindcă ea îl necăjea și-l chinuia în fiecare zi cu stăruințele ei, sufletul i s-a umplut de o neliniște de moarte, și-a deschis toată inima față de ea și i-a zis: «Briciul n-a trecut peste capul meu, pentru că sunt închinat Domnului din pânțelele maicii mele. Dacă aș fi ras, puterea m-ar părăsi, aș slăbi și aș fi ca orice alt om» (Judecători 16:16-17). Samson cedase la insistențele Dalilei! Oare ce se va întâmpla acum? Dalila a fost drăguță cu Samson și „l-a adormit pe genunchii ei”, dar apoi, „chemând un om, a ras cele șapte șuvițe de pe capul lui Samson și a început astfel să-l slăbească. El și-a pierdut puterea” (Judecători 16:19). La strigătul ei – „Filistenii sunt asupra ta, Samson!” –, neștiind că este ras pe cap, Samson s-a încurajat singur spunându-și: „voi face ca și mai înainte și mă voi scutura” (Judecători 19:20). În acest moment autorul ne spune un lucru important pe care Samson nu-l știa încă: „Domnul Se depărtase de el” (Judecători 19:20b). Samson fusese închinat lui Dumnezeu încă înainte de a se naște, iar părul lui netuns era semnul exterior al acestei dedicări. În momentul în care s-a lăsat tuns de Dalila, el a renunțat de fapt la a fi închinat lui Dumnezeu. De fapt, în inima lui, el renunțase de mult să fie închinat lui Dumnezeu, dar odată cu tăierea părului, realitatea din inimă a devenit evidentă și în exterior. Mușchii lui Samson erau aceeași, dar el se depărtase de Dumnezeu și Dumnezeu de el. Oare se va întâmpla și de data aceasta așa cum se aștepta?

2 Din păcate nu! Nici cuvintele și nici mușchii lui nu au avut puterea să schimbe realitatea faptului că Dumnezeu se îndepărtase de el. Așa că viața lui Samson a luat o întorsătură foarte dureroasă: „filistenii l-au apucat și i-au scos ochii; l-au coborât la Gaza și l-au legat cu niște lanțuri de aramă. El învârtea la râșniță în temniță” (Judecători 16:21). Astfel Samson și-a pierdut libertatea, și-a pierdut vederea, și-a pierdut puterea. Dar pierderea cea mai importantă, sursa tuturor acestor pierderi, era faptul că-l părăsise pe Dumnezeu. Ce situație tristă! Omul închinat Domnului, care primise misiunea de a elibera poporul de sub asuprirea filistenilor, să ajungă robul filistenilor și să macine cereale pentru ei. Ce trist! Oare acesta să fie sfârșitul vieții lui Samson?

3 Nu, nu va fi acesta, pentru că autorul continuă: „dar părul capului lui a început iarăși să crească după ce fusese ras” (Judecători 16:22). Iar la un moment dat, „domnitorii filistenilor s-au strâns ca să aducă o mare jertfă dumnezeului lor Dagon și ca să se veselească. Ei ziceau: «Dumnezeul nostru a dat în mâinile noastre pe Samson, vrăjmașul nostru»” (Judecători 16:23). Același lucru l-a spus și poporul când l-a văzut pe Samson încătușat: „Dumnezeul nostru a dat în mâinile noastre pe vrăjmașul nostru, pe acela care ne pustia țara și ne înmulțea morții” (Judecători 16:24). Iar pentru ca umilirea lui Samson să fie deplină, ei au zis: „«Chemați pe Samson, ca să ne desfăteze!» Au scos pe Samson din temniță și el a jucat înaintea lor” (Judecători 16:25). Acesta este momentul în care Samson, încătușat, lipsit de libertate și de vedere, umilit de dușmanii lui, în mijlocul unui templu păgân, în mijlocul laudelor și al închinării aduse lui Dagon, idolul filistenilor, își aduce aminte de Dumnezeu lui Israel și strigă către El: „Doamne Dumnezeule, adu-Ți aminte de mine, Te rog; Dumnezeule, dă-mi putere numai de data aceasta și, cu o singură lovitură, să mă răzbun pe filistenii pentru cei doi ochi ai mei!” (Judecători 20:28). Oare îi va asculta Dumnezeu strigătul? „Samson a îmbrățișat amândoi stâlpii de la mijloc pe care se sprijinea casa și s-a rezemat de ei; unul era la dreapta lui și altul, la stânga. Samson a zis: «Să mor împreună cu filistenii!» S-a plecat cu toată puterea, și casa a căzut peste domnitori și peste tot poporul care era acolo. Cei pe care i-a prăpădit la moartea lui au fost mai mulți decât cei pe care-i omorâse în timpul vieții” (Judecători 16:29-30). Dumnezeu îl aude și-l ascultă. Și erau adunați acolo, în templul lui Dagon „aproape trei mii” de oameni (Judecători 16:27). Ce dezastru trebuie să fi provocat faptul că Samson prăbușise casa peste toți cei adunați acolo! Apoi „frații lui și toată casa tatălui său s-au coborât și l-au luat. [...] l-au îngropat între Țorea și Eștaol, în mormântul tatălui său Manoah. El fusese judecător în Israel douăzeci de ani” (Judecători 16:31).

APLICAȚIE

Lui Samson i-a fost mai ușor să se lupte cu filistenii, decât să-i rămână credincios lui Dumnezeu. I-a plăcut să facă lucruri mari, să fie un erou care să elibereze poporul, să ceară apă și Dumnezeu să despice stânca și să-i dea, dar a eșuat într-un lucru simplu și aparent banal: ascultarea de Dumnezeu. Pentru că n-a rămas în lumina umblării cu Dumnezeu, Samson a sfârșit în întunericul orbirii. Și nouă ne place să fim eroi, să avem succes, să facem lucruri mari și spectaculoase pentru Dumnezeu, să facem minuni și rugăciunile noastre să fie ascultate imediat, dar eșuăm la testul simplu al ascultării de părinți și de Dumnezeu. De aceea Domnul a fost **drept** atunci când l-a pedepsit pe Samson pentru neascultarea lui. Dar Dumnezeu s-a dovedit a fi și **milostiv** atunci când Samson a strigat către El din cel mai mare necaz. Și acesta este un lucru pe care trebuie să-l Țineți minte: nu contează cât de jos ai ajuns, dacă strigi la Dumnezeu după mântuire, El Ți-o va da. Nu există păcat pe care Dumnezeu să nu-l poată ierta și sângele Domnului Isus Hristos să nu-l poată curăța. Așa cum a promis, Dumnezeu va fi „lângă toți cei ce-L cheamă, lângă cei ce-L cheamă cu toată inima” (Psalmul 145:17-18). Cheamă-L și El te va auzi și-Ți va da mântuirea!

RECAPITULEAZĂ

Recapitulează versetul de memorat împreună cu toți copiii, fiind creativ în metodele folosite.

RUGĂCIUNEA poveștii

Rugați-vă aplicativ pe versetul de memorat (rugăciune de laudă, de mulțumire, de mărturisire, de mijlocire sau de cerere personală).

ACTIVITATE practică

Pregătește o activitate practică care să urmărească ideea centrală a lecției, fie pentru a fixa lucrurile la finalul întâlnirii.

LECȚIA 15

JUDECĂTORI 17:1-18:31

MEMOREAZĂ¹

Psalm 119:11

Strâng Cuvântul Tău în
inima mea, ca să nu
păcătuiesc împotriva Ta!

¹ Pentru linia melodică a versetului de memorat, vezi **Partitura 6** din ANEXA MUZICĂ de la sfârșitul materialului.

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

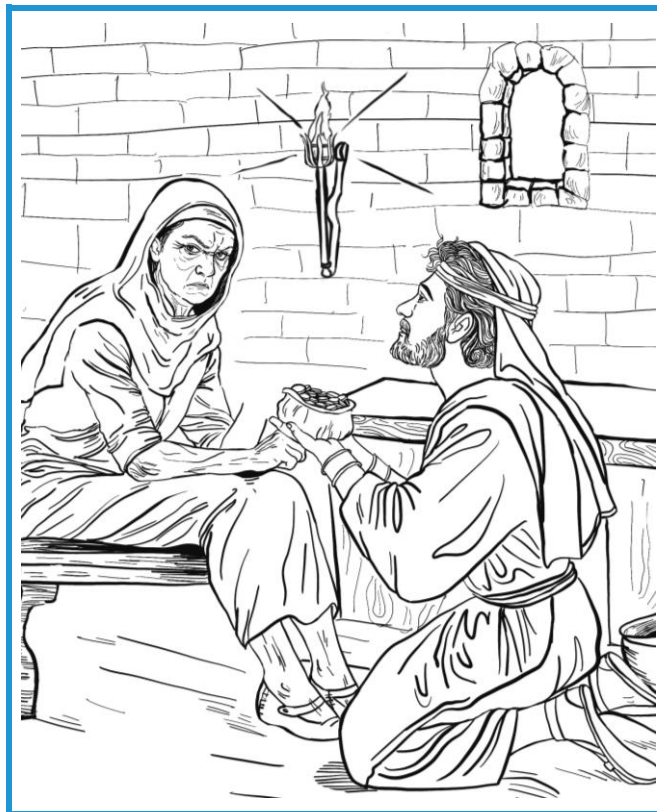

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

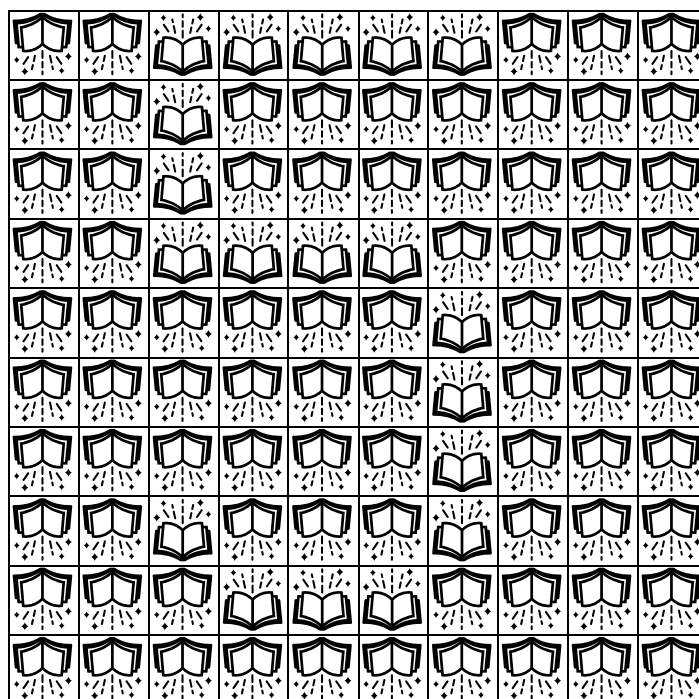

Găsește **8** diferențe între imaginile de mai jos.

Colorează căsuțele care conțin „” și află câți oameni din seminția lui Dan au iscodit țara Lais. _____

POVESTEA Lecției 15

Judecători 17:1-18:31

Povestea lecției este o schiță de idei care are rolul de a lega imaginile observate anterior de textul biblic asociat lecției, respectiv de versetul de memorat. *Obiectiv*, ea este legată de cartea și paragraful studiat, iar *subiectiv* de povestitor (părintele sau învățătorul de școală biblică) și ideile sale. Fiind inspirată de Cuvântul lui Dumnezeu ea este sub autoritatea acestuia, dar în același timp poartă și amprenta personală a povestitorului. Povestea lecției creează un context *dinamic*, *captivant* și *interactiv* între povestitor și copii, care în timpul povestirii pot colora imaginile.

Schița Lecției 15

LECTURA imaginilor

Lectura imaginilor lecției folosind cele 6 întrebări fundamentale ale observării: **Cine?, Ce?, Unde?, Când?, Cum?, De ce?**. Adaugă și alte întrebări cu scopul de a observa cât mai atent fiecare imagine. Lectura imaginilor trebuie să fie obiectivă, nu subiectivă, având drept scop observarea, nu interpretarea. **PUNE UN TITLU** împreună cu copiii imaginilor lecturate, iar apoi **DEZVOLTĂ TITLUL** împreună cu ei și astfel va rezulta ideea centrală a fiecărei imagini. Astfel, copiii vor deprinde rezumarea și detalierea mesajului unei imagini.

MEMORAREA versetului

Memorează versetul împreună cu copiii fiind creativ în metodele folosite.

POVESTEA lecției

Prezintă cât mai captivant posibil povestea asociată imaginilor lecturate și a versetului de memorat învățat.

Psalm 119:11

Strâng Cuvântul Tău în inima mea,
ca să nu păcătuiesc împotriva Ta!

pare că el locuia împreună cu mama lui, lucru destul de obișnuit în vremea aceea. Dar ceea ce este neobișnuit este că el i-a furat mamei lui 1 100 de sicli de argint, adică peste 12 kg de argint. Nimeni nu este fericit când i se fură ceva valoros și nici mama lui Mica nu a fost. Iar cum nu era poliție unde să reclame furtul, plină de mânie, ea l-a blestemat pe cel care-i furase banii. Probabil speriat de acest blestem, Mica și-a recunoscut fapta și a mărturisit, spunându-i: „*cei o mie o sută de sicli de argint care ți s-au luat și pentru care ai blestemat chiar în auzul urechilor mele, argintul acesta este în mâinile mele, eu îl luasem*” (Judecători 17:2a). Ușurată că banii pe care-i strânsese nu sunt pierduți, ea l-a binecuvântat pe Mica, spunând: „*Binecuvântat să fie fiul meu de Domnul!*” (Judecători 17:2b). Nu mă pot opri să nu mă întreb: ce fel de om trebuie să fii să furi banii părinților tăi, bani pentru care ei au muncit toată viața? Și de ce nu i-a cerut banii? Putea să-i ceară împrumut, nu să-i fure!

2 Evident, după ce și-a recunoscut fapta, „*el a dat înapoi mamei sale cei o mie o sută de sicli de argint*” (Judecători 17:3a). Dar să vedeți ce idee i-a venit mamei lui Mica, după ce și-a primit banii! E a zis: „*închin cu mâna mea argintul acesta Domnului, ca să fac cu el fiului meu un chip cioplit și un chip turnat; și, astfel, ți-l voi da înapoi*” (Judecători 17:3b). Eu vă spun sincer că nu chiar am înțeles. Cum adică să închini banii Domnului Dumnezeului lui Israel și, în același timp, să faci doi idoli?! Ce treabă are Dumnezeu cu idoli? Doar poruncile Lui erau cât se poate de clare: „*Eu sunt Domnul Dumnezeu tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine. Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri sau jos pe pământ sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești, căci Eu, Domnul Dumnezeu tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc și Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele*” (Exod 20:2-6). Din păcate, poporul nu mai cunoștea poruncile lui Dumnezeu și continua să aștepte binecuvântarea lui Dumnezeu în timp ce își făcea idoli și se închina înaintea lor. Religia lor nu mai era așa cum o poruncise Dumnezeu și era amestecată cu ritualurile și practicile idolatre ale religiei popoarelor canaanite. Așa că mama lui Mica „*a luat două sute de sicli de argint și a dat argintul la argintar, care a făcut din el un chip cioplit și un chip turnat*” (Judecători 17:4). Probabil că meșterul argintar-șef i-a arătat câteva modele de statuete și mama lui Mica și-a ales modelele după care să fie confecționați cei doi idoli. Statuetele nu puteau fi foarte mari pentru că 200 de sicli însemna cam 2 kg de argint. Când au fost gata, ea le-a făcut cadou fiului ei, Mica, despre care aflăm că „*avea o casă a lui Dumnezeu; a făcut un efod și terafimi și a sfințit pe unul din fiii lui ca preot*” (Judecători 17:5). Israelii uitaseră de porunca foarte clară pe care le-o dăduse Dumnezeu și anume: „*Să nimiciți toate locurile în care slujesc dumnezeilor lor neamurile pe care le veți izgoni, fie pe munți înalți, fie pe dealuri și sub orice copac verde. Să le surpați altarele, să le sfărâmați stâlpii idolești, să le ardeți în foc copacii închinați idolilor lor, să dărâmați chipurile cioplite ale dumnezeilor lor și să faceți să le piară numele din locurile acelea. Voi să nu faceți*

asa față de Domnul Dumnezeuul vostru! Ci să-L căutați la locașul Lui și să mergeți la locul pe care-l va alege Domnul Dumnezeuul vostru din toate semințiile voastre, ca să-și așeze acolo Numele Lui. Acolo să vă aduceți arderile-de-tot, jertfele voastre, zeciuielele voastre, cele dintâi roade, darurile aduse ca împlinire a unei juruințe, darurile de bunăvoie și întâii născuți din cirezile și turmele voastre. Acolo să mâncați înaintea Domnului Dumnezeuului vostru și să vă bucurați, împreună cu familiile voastre, de toate bunurile cu care vă va fi binecuvântat Domnul Dumnezeuul vostru. Să nu faceți dar cum facem noi acum aici, unde fiecare face ce-i place” (Deuteronom 12:2-8). Ei bine, se pare că ei făceau exact invers decât le poruncise Dumnezeu, iar cronicarul consemnează că „în vremea aceea, nu era împărat în Israel. Fiecare făcea ce-i plăcea” (Judecători 17:6).

3 Dar lucrurile nu s-au oprit aici, pentru că un tânăr levit aflat în căutarea unei locuințe și a unui venit stabil a plecat din Betleem și a ajuns în muntele lui Efraim, în casa lui Mica. Bucuros, acesta i-a spus: „*Rămâi la mine; tu să-mi fii tată și preot, și eu îți voi da zece sicli de argint pe an, hainele de care vei avea nevoie și mijloace de trai*” (Judecători 17:10). Propunerea i s-a părut bună, așa că levitul „*s-a hotărât astfel să rămână la omul acesta, care a privit pe tânăr ca pe unul din fiii lui*” (Judecători 17:11). În plus, „*Mica a sfințit pe levit, și tânărul acesta i-a slujit ca preot și a locuit în casa lui. Și Mica a zis: «Acum știu că Domnul îmi va face bine, fiindcă am ca preot pe levitul acesta»*” (Judecători 17:12-13). Iar acum avem tabloul complet: o casă numită casa lui Dumnezeu, dar plină de idoli, un levit devenit preot – în ciuda poruncii clare a lui Dumnezeu că preoți pot fi doar urmașii lui Aaron –, și pe Mica așteptând ca Dumnezeuul lui Israel să-l binecuvânteze, în ciuda a ceea ce chiar Dumnezeu le spusese israeliților când au intrat în țară și pusese apoi pe leviți să repete în auzul întregului popor: „*Blestemat să fie omul care va face un chip cioplit sau un chip turnat, căci este o urâciune înaintea Domnului, un lucru ieșit din mâini de meșter, și care-l va pune într-un loc ascuns!*» *Și tot poporul să răspundă: «Amin!»*” (Deuteronom 27:15). Pentru că nu mai cunoșteau Legea lui Dumnezeu, israeliții ajunseseră să-și însușească religia popoarelor canaanite și continuau să creadă că fac bine, că ascultă de Dumnezeuul lui Israel. Câtă întunecime!

Dar ca să nu credem că lucrul acesta era ceva izolat, autorul ne spune că seminția lui Dan a plecat din partea de țară pe care i-o dăduse Domnul pentru a-și căuta un alt loc unde să locuiască. Și trecând ei prin muntele lui Efraim, au aflat că în casa lui Mica erau „*un efod, terafimi, un chip cioplit și un chip turnat*” (Judecători 18:14). Așa că cinci dintre oamenii din seminția lui Dan „*s-au suit și au intrat în casă; au luat chipul cioplit, efodul, terafimii și chipul turnat*” (Judecători 18:17). Tânărul levit, care fusese făcut preot de Mica, a avut o încercare timidă să-i oprească, dar cei din seminția lui Dan i-au spus: „*Taci, pune-ți mâna la gură și vino cu noi să ne fii părinte și preot. Mai bine este să fii preot la casa unui singur om sau să fii preotul unei seminții și al unei familii din Israel?*” (Judecători 18:19). Tânărul levit nu putea face o afacere mai bună ca aceasta, așa că „*s-a bucurat în inima lui, a luat efodul, terafimii și chipul cioplit și s-a unit cu ceata poporului*” (Judecători 18:20), lăsându-l pe Mica cu ochii-n soare. Degeaba a încercat Mica să ia înapoi ceea ce i se furase, căci fiii lui Dan erau mai mulți și mai puternici decât el și oamenii care i se alăturaseră din cetatea sa. Apoi, cei din seminția lui Dan au găsit o cetate izolată și liniștită, i-au nimicit pe locuitorii ei, s-au așezat ei în locul lor și „*au înălțat pentru ei chipul cioplit; și Ionatan, fiul lui Gherșom, fiul lui Moise, el și fiii lui au fost preoții seminției daniților până pe vremea robirii țării. Au așezat pentru ei chipul cioplit pe care-l făcuse Mica, în tot timpul cât a fost Casa lui Dumnezeu la Silo*” (Judecători 18:30-31). Astfel, o întreagă seminție a renunțat cu totul atât la moștenirea pe care le-o dăduse Domnul, cât și la Dumnezeuul lui Israel și s-au închinat unor idoli furați. Iar pentru ca tristețea și întunecimea să fie complete, aflăm că levitul devenit preot în templul unor idoli era stră-strănepotul lui Moise. Acesta este tabloul înstrăinării de Dumnezeu!

APLICAȚIE

Israeliiți se îndepărtaseră atât de mult de Dumnezeu încât nu mai știau ce spunea Legea și ca urmare credeau că ei fac binele și împlinesc voia lui Dumnezeu. Dar ei făceau răul și erau complet neascultători de El. Aceasta este tristețea: să faci răul și să nu știi că-l faci, pentru că nici măcar nu mai știi ce a spus Dumnezeu! Să calci voia și poruncile lui Dumnezeu și să crezi că împlinești voia și poruncile Lui! Acesta este rezultatul trist și periculos al necunoașterii lui Dumnezeu și a ceea ce spune El în Biblie că este bine sau rău. De aceea spunea psalmistul: „*strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta!*” (Psalmul 119:11). Dacă nu citim Biblia, nu știm ce spune Dumnezeu. Dacă nu știm ce spune El, atunci facem cum ne gândim noi că este bine. Și pentru că suntem păcătoși, greșim adeseori și avem impresia că fapta noastră rea este bună. Dar singurul care are dreptul să spună ce este bine și ce este rău este Dumnezeu: Creatorul și Judecătorul nostru. Și în Biblie El ne-a spus ce este bine și ce este rău. Citind-o ne vom păstra mintea și inima curate!

RECAPITULEAZĂ

Recapitulează versetul de memorat împreună cu toți copiii, fiind creativ în metodele folosite.

RUGĂCIUNEA poveștii

Rugați-vă aplicativ pe versetul de memorat (rugăciune de laudă, de mulțumire, de mărturisire, de mijlocire sau de cerere personală).

ACTIVITATE practică

Pregătește o activitate practică care să urmărească ideea centrală a lecției, fie ca element introductiv, fie pentru a fixa lucrurile la finalul întâlnirii.

LECȚIA 16

JUDECĂTORI 19:1-21:25

MEMOREAZĂ¹

Romani 6:23

Plata păcatului este
moartea, dar darul fără
plată al lui Dumnezeu este
viața veșnică în Isus
Hristos, Domnul nostru.

¹ Pentru linia melodică a versetului de memorat, vezi **Partitura 7** din ANEXA MUZICĂ de la sfârșitul materialului.

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

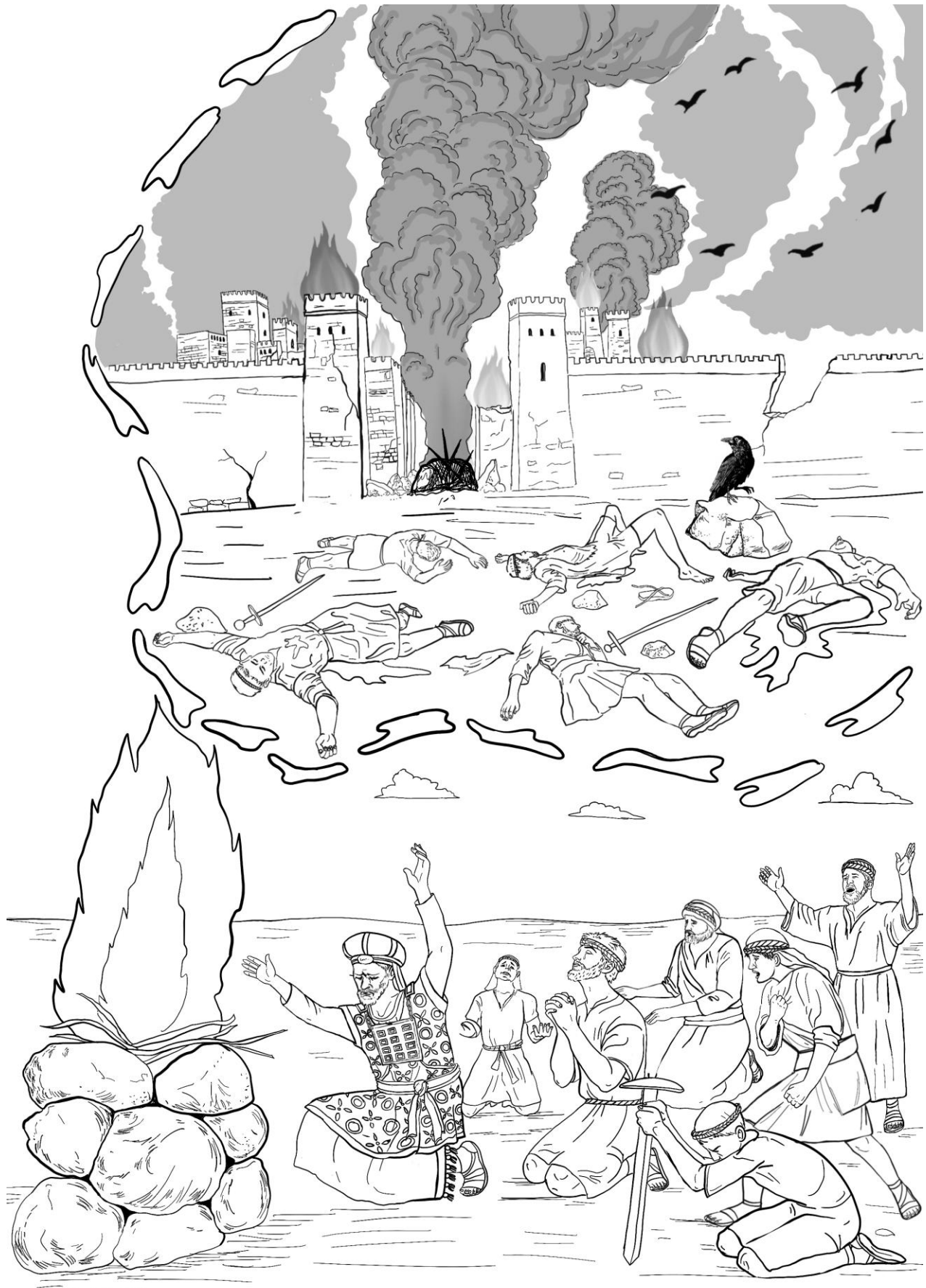

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

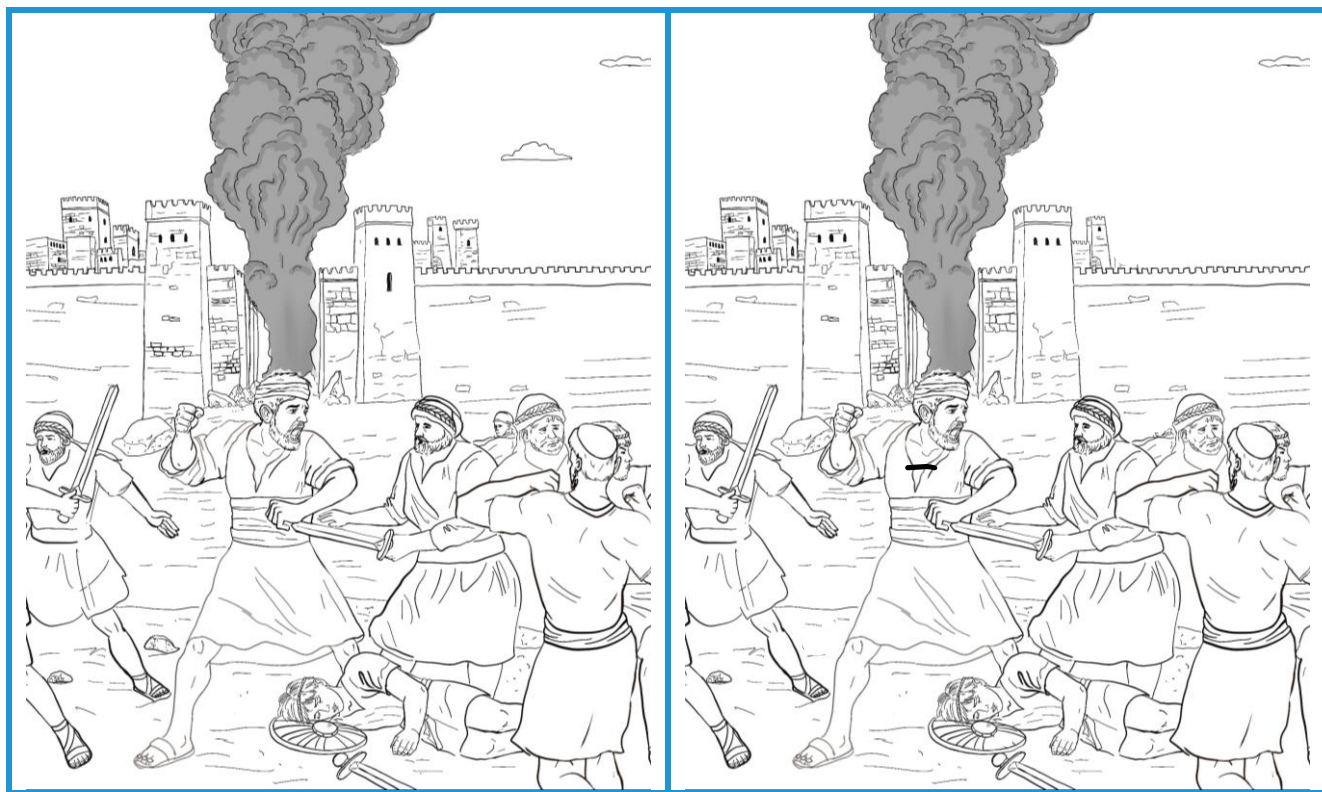

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

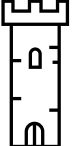
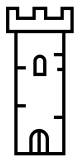

Găsește **8** diferențe între imaginile de mai jos.

Termină acest sudoku știind că obiectele pot să apară o singură dată pe fiecare rând, coloană, și în fiecare pătrat colorat.

POVESTEA Lecției 16

Judecători 19:1-21:25

Povestea lecției este o schiță de idei care are rolul de a lega imaginile observate anterior de textul biblic asociat lecției, respectiv de versetul de memorat. *Obiectiv*, ea este legată de cartea și paragraful studiat, iar *subiectiv* de povestitor (părintele sau învățătorul de școală biblică) și ideile sale. Fiind inspirată de Cuvântul lui Dumnezeu ea este sub autoritatea acestuia, dar în același timp poartă și amprenta personală a povestitorului. Povestea lecției creează un context *dinamic*, *captivant* și *interactiv* între povestitor și copii, care în timpul povestirii pot colora imaginile.

Schița Lecției 16

LECTURA imaginilor

Lectura imaginilor lecției folosind cele 6 întrebări fundamentale ale observării: **Cine?, Ce?, Unde?, Când?, Cum?, De ce?**. Adaugă și alte întrebări cu scopul de a observa cât mai atent fiecare imagine. Lectura imaginilor trebuie să fie obiectivă, nu subiectivă, având drept scop observarea, nu interpretarea. **PUNE UN TITLU** împreună cu copiii imaginilor lecturate, iar apoi **DEZVOLTĂ TITLUL** împreună cu ei și astfel va rezulta ideea centrală a fiecărei imagini. Astfel, copiii vor deprinde rezumarea și detalierea mesajului unei imagini.

MEMORAREA versetului

Memorează versetul împreună cu copiii fiind creativ în metodele folosite.

POVESTEA lecției

Prezintă cât mai captivant posibil povestea asociată imaginilor lecturate și a versetului de memorat învățat.

Romani 6:23

Plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru.

1

Dacă în povestea de data trecută am văzut că necunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu ne aduce în situația să nu mai deosebim binele de rău, în cea de astăzi vom vedea dezastrul pe care-l provoacă păcatul în viața oamenilor. Istorisirea de azi începe într-o cetate micuță numită Betleem. Un levit care locuia în Efraim venise acolo să se împace

cu femeia cu care trăia fără să fie căsătorit și care fugise de la el în casa părintească. Familia femeii l-a primit bine, s-au împăcat și, la insistențele gazdei sale, a rămas acolo cinci zile. Abia în a cincea zi, mai înspre seară, a reușit cu greu să plece. Plecând târziu, nu au reușit să ajungă acasă în aceeași zi, așa că a trebuit să-și caute un loc unde să înnopteze. Fiind aproape de lebus, o cetate canaanită, servitorul levitului a propus să rămână acolo. Dar levitul „a zis slugii sale: «Haidem să ne apropiem de unul din locurile acestea, Ghibea sau Rama, și să rămânem acolo peste noapte.» Au mers mai departe și apunea soarele când s-au apropiat de Ghibea, care este a lui Beniamin” (Judecători 19:13-14). Dacă cumva le-a trecut prin cap că le va fi mai ușor să găsească un loc de găzduire într-o cetate israelită, atunci această iluzie li s-a spulberat repede, pentru că nimeni nu i-a primit să doarmă peste noapte. Știți, atunci încă nu erau hoteluri unde călătorii să poată face rezervări și în care să se cazeze peste noapte. Cei care erau într-o călătorie apelau la bunăvoința oamenilor din cetate pentru a-i primi să doarmă în casele lor. Dar se pare că în Ghibea lui Beniamin nu prea erau oameni binevoitori. Pe când levitul își pierduse orice speranță, căci „nu s-a găsit nimeni care să-i primească în casă să rămână peste noapte” (Judecători 19:15b), s-a apropiat de ei un om în vârstă, care se întorcea de la munca câmpului și i-a invitat la el în casă. Au mâncat și s-au simțit bine împreună, dar deodată „pe când se veseleau ei, iată că oamenii din cetate, niște fii ai lui Belial, oameni stricați, au înconjurat casa” (Judecători 19:22), au început să strige și să izbească cu pumnii și picioarele în ușa și zidurile casei, cerându-i gazdei să-i scoată afară pe musafirii săi pentru a-și bate joc de ei. Deodată i-a cuprins frica pe toți cei din interior. Deși gazda a încercat să negocieze cu borfașii, spunându-le: „Nu, fraților, vă rog să nu faceți un lucru așa de rău; fiindcă omul acesta a intrat în casa mea, nu săvârșiți mișelia aceasta” (Judecători 19:23), în cele din urmă, femeia din Betleem a fost scoasă afară, iar oamenii aceia răi „și-au bătut joc de ea toată noaptea” (Judecători 19:25), iar dimineața levitul a găsit-o moartă pe pragul casei. „Atunci bărbatul a pus-o pe măgar și a plecat acasă” (Judecători 19:28), iar după ce a ajuns, a trimis un mesaj tuturor semințiilor lui Israel în care le spunea tot ce se întâmplase și le cerea să facă ceva. „Toți cei ce au văzut lucrul acesta au zis: «Niciodată nu s-a întâmplat și nu s-a văzut așa ceva, de când s-au suit copiii lui Israel din Egipt până în ziua de azi; luați aminte dar la lucrul aceasta, sfătuiți-vă și vorbiți!»” (Judecători 19:30). Păcatul beniaminilor din cetatea Ghibea era la fel cu păcatul din cetățile Sodoma și Gomora care fuseseră nimicite de Dumnezeu. Oare ce va face Dumnezeu acum?

2

Ei bine, „toți copiii lui Israel au ieșit de la Dan până la Beer-Șeba și țara Galaadului și adunarea s-a strâns ca un singur om înaintea Domnului la Mițpa” (Judecători 20:1) pentru a se sfătui cum trebuie pedepsit un păcat atât de mare. Toți cei 400 000 de oameni adunați au fost de acord că cei care au făcut astfel de fapte trebuie pedepsiți cu moartea, așa că „toți bărbații lui Israel s-au strâns împotriva cetății, uniți ca un singur om. Semințiile lui Israel au trimis niște oameni în toate familiile lui Beniamin, ca să-i spună: «Ce înseamnă nelegiuirea

aceasta care s-a făcut între voi? Scoateți afară acum pe oamenii aceia stricați din Ghibea ca să-i omorâm și să curățăm răul din mijlocul lui Israel.» Dar beniaminii n-au vrut să asculte glasul fraților lor, copiii lui Israel” (Judecători 20:11-13). Refuzul seminției lui Beniamin de a-i pedepsi pe oamenii aceia răi a dus la izbucnirea unei lupte cum nu mai fusese niciodată în Israel: toate semințiile lui Israel împotriva seminției lui Beniamin. În ciuda faptului că armata israelită era de peste zece ori mai numeroasă decât armata lui Beniamin, totuși ea a fost înfrântă în primele două lupte. Muriseră 40 000 de oameni! Câtă durere și suferință! Dar cum se face că cei care voiau să pedepsească păcatul, fuseseră înfrânți în luptă? Totuși ei n-au plecat acasă, ci înainte de a porni pentru a treia oară la război, „*toți copiii lui Israel și tot poporul s-au suit și au venit la Betel; au plâns și au rămas acolo înaintea Domnului, au postit în ziua aceea până seara și au adus arderi-de-tot și jertfe de mulțumire înaintea Domnului*” (Judecători 20:26). Este momentul în care toți se smeresc înaintea lui Dumnezeu. Probabil că până atunci avuseseră impresia că sunt mai buni decât beniaminii, dar după lecția dureroasă a înfrângerilor, au înțeles că înaintea lui Dumnezeu nimeni nu este bun, ci „*toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu*” (Romani 3:23). După ce s-au pocăit înaintea lui Dumnezeu, „*copiii lui Israel au întrebat pe Domnul [...] și au zis: «Să mai pornesc la luptă împotriva fiilor fratelui meu Beniamin sau să mă las?» Domnul a răspuns: «Suiți-vă, căci mâine îi voi da în mâinile voastre»*” (Judecători 20:27-28). De data aceasta israeliții s-au împărțit în două cete: una a ieșit în fața cetății la luptă ca și în celelalte zile, iar cealaltă s-a ascuns, așteptând momentul când beniaminii vor ieși din cetate la luptă. Siguri pe ei, cei din seminția lui Beniamin au ieșit la luptă, iar prima parte a armatei lui Israel s-a făcut că o ia la fugă și i-au atras departe de cetate. În acest timp, cealaltă parte a intrat în cetate, i-a pus foc și a nimicit-o. Când beniaminii și-au dat seama ce se întâmplase, era deja prea târziu. Cuprinși de frică, au încercat să fugă, dar puțini au fost cei care au reușit să scape din capcana în care fuseseră prinși. „*Domnul a bătut pe Beniamin înaintea lui Israel, și copiii lui Israel au ucis în ziua aceea douăzeci și cinci de mii o sută de oameni din Beniamin, toți în stare să poarte armele. [...] Bărbații lui Israel s-au întors la fiii lui Beniamin și i-au trecut prin ascuțișul sabiei, de la oamenii din cetăți până la dobitoace și tot ce au găsit. Au pus, de asemenea, foc tuturor cetăților pe care le-au găsit în cale*” (Judecători 20:35, 48).

3 Deși armata israelită s-a întors victorioasă, realitatea era una tristă. „*Poporul a venit la Betel și a stat înaintea lui Dumnezeu până seara. Au ridicat glasul, au vărsat multe lacrimi și au zis: «Doamne, Dumnezeul lui Israel, pentru ce s-a întâmplat așa ceva în Israel, să lipsească astăzi o seminție întreagă din Israel?» A doua zi, poporul s-a sculat dis-de-diminează, a zidit acolo un altar și a adus arderi-de-tot și jertfe de mulțumire*” (Judecători 21:2-4). Venise o zi tristă în Israel: aproape toată seminția lui Beniamin fusese nimicită din cauza păcatului unor oameni de nimic pe care aceștia, în loc să-i pedepsească, au încercat să-i apere. Pentru că au refuzat să-i predea, Dumnezeu a adus moartea peste ei, peste familiile lor și peste toate cetățile în care locuiau. Au scăpat aproximativ 1 000 de bărbați din Beniamin, pe care apoi israeliții, cuprinși de regrete, au încercat să-i ajute să-și găsească soții pentru a reface seminția lui Beniamin. Desigur ea nu a dispărut cu totul, dar putem vedea cum un păcat aduce altul, și acesta un altul și mai mare, până acolo încât realitatea devine atât de grea și dureroasă încât este și greu de povestit. Trăirea în afara căsătoriei, abuzul, violența, desfrâul, uciderea aduc războiul, moartea mai multor oameni și nimicirea aproape în întregime a unei seminții. Iar cartea se încheie spunând că „*pe vremea aceea, nu era împărat în Israel, fiecare făcea ce-i plăcea*” (Judecători 21:20). Nu era împărat pentru că-L părăsiseră. Și făceau ce le plăcea, pentru că refuzau să asculte de poruncile lui Dumnezeu, împăratul lui Israel. Aceasta este trista poveste a oamenilor atunci când îl părăsesc pe Dumnezeu: trăirea în păcat aduce după sine moartea!

APLICAȚIE

Istoria poporului Israel din vremea judecătorilor ne arată unde ajung oamenii când nu-L mai cunosc pe Dumnezeu și nu mai știu ce spune El în Cuvântul Său. Au impresia că știu mai bine, că sunt destul de inteligenți încât să decidă singuri, după capul lor, ce este bine și ce este rău. Oamenii ajung să se fure unii pe alții, să se batjocorească unii pe alții, să se ucidă unii pe alții și în final să fie condamnați de Dumnezeu, Judecătorul cel drept. Și noi putem ajunge ca și ei dacă refuzăm să-L cunoaștem pe Dumnezeu și Cuvântul Lui! Faptul că noi numim binele rău și răul bine nu înseamnă că Dumnezeu își va schimba felul în care ne va judeca. El a spus foarte clar că „*plata păcatului este moartea*” (Romani 6:23a) – orice păcat, oricât de mic sau de mare. Și noi ca și israeliții de pe vremea judecătorilor am merita moartea pentru faptele noastre. Dar așa cum dreptatea lui Dumnezeu nu se schimbă, nici îndurarea Lui nu se schimbă, pentru că „*darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru*” (Romani 6:23b). Așa cum Dumnezeu a eliberat pe israeliți de fiecare dată când L-au chemat în ajutor, tot așa El va veni și în ajutorul nostru dacă ne pocăim de faptele noastre rele, credem că Domnul Isus Hristos „*este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre*” (1 Ioan 2:1) și îl rugăm pe El să domnească peste viața noastră. Predă-ți viața Domnului Isus și vei avea viața veșnică!

RECAPITULEAZĂ

Recapitulează versetul de memorat împreună cu toți copiii, fiind creativ în metodele folosite.

RUGĂCIUNEA poveștii

Rugați-vă aplicativ pe versetul de memorat (rugăciune de laudă, de mulțumire, de mărturisire, de mijlocire sau de cerere personală).

ACTIVITATE practică

Pregătește o activitate practică care să urmărească ideea centrală a lecției, fie ca element introductiv, fie pentru a fixa lucrurile la finalul întâlnirii.

ANEXE

Partituri

PARTITURA 1

Un izbăvitor (Judecători 3:15)

Judecători 3:15

Estera Harasemiuc

$\text{♩} = 50$

Am Dm Am Dm A

Co - pi - ii lui Is - ra - el au strî - gat că - tre Dom - nul, co -

3 Am Dm Am B E Am Dm Am

pi - ii lui Is - ra - el au strî - gat că - tre Dom - nul. Co - pi - ii lui Is - ra - el au strî

6 F G C F G Em F C G C

gat că - tre Dom - nul și Dom - nul le - a ri - di - cat un iz - bă - vi - tor. Co

9 Am Dm Am Dm A Am Dm Am

pi - ii lui Is - ra - el au strî - gat că - tre Dom - nul, co - pi - ii lui Is - ra - el au strî

12 B E Am Dm Am

gat că - tre Dom - nul. Co - pi - ii lui Is - ra - el au strî -

14 F G C F G Em F C G C

gat că - tre Dom - nul și Dom - nul le - a ri - di - cat un iz - bă - vi - tor.

PARTITURA 2**Unii se bizuie pe carele lor (Psalm 20:7)**

Psalmul 20:7

Susan Strohschein

$\text{♩} = 100$

U - nii se bi-zu-ie pe ca - re - le lor, al - ții pe ca - ii lor, dar

5 noi ne bi-zu-im pe Nu-me-le Dom-nu-lui, Dum ne - ze - u-lui nos - tru; dar

9 noi ne bi-zu-im pe Nu-me-le Dom-nu-lui, Dum-ne - ze - u-lui nos - tru.

© Partitură folosită cu permisiunea compozitorului și a Editurii Jubilate, Oradea.

PARTITURA 3**Încrede-te în Domnul (Proverbe 3:5-6)**

Proverbe 3:5-6

Elisabeta Ciopașiu

$\text{♩} = 110$

D **G** **D** **G** **D**

În - cre - de - te în Dom - nul din toa - tă i - ni - ma ta Și nu te bi - zu - i pe în -

A **D** **G** **D**

țe - lep - ciu - nea ta. În - cre - de - te în Dom - nul din toa - tă i - ni - ma ta Și

G **D** **A** **D** **G** **D** **G** **D**

nu te bi - zu - i pe în - țe - lep - ciu - nea ta. Re - cu - noaș - te - L în toa - te că - i - le ta - le și

D **A** **G** **D**

El îți va ne - te - zi că - ră - ri - le. Re - cu - noaș - te - L în toa - te

G **D** **D** **A** **D**

că - i - le ta - le și El îți va ne - te - zi că - ră - ri - le.

PARTITURA 4

Cel încet la mânie (Proverbe 16:32)

Proverbe 16:32

Monica Turtoi

$\text{♩} = 60$

Cel în - cet la mâ - ni - e pre-țu - ieș-te mai mult de-cât un vi-teaz, cel în-

3 cet la mâ - ni - e pre-țu - uieș-te mai mult de-cât un vi - teaz. și

5 ci - ne es - te stă-pân pe si - ne pre-țu - ieș-te mai mult de-cât ci - ne cu-ce-

7 reș - te ce - tăți, cu - ce - reș - te ce - tăți.

PARTITURA 5

Lângă cei ce-L cheamă (Psalmul 145:17-20)

Psalmul 145:17-20

Monica Turtol

E ♩ = 90 *A* *E* *A* *E*

1.Dom-nul es-te drept în toa-te că - i - le Lui și mi - los - tiv în toa-te
 2.Dom - nul es-te lân-gă toți cei ce-L chea-mă, lân-gă cei ce-L chea-mă din
 3.Dom - nul pă-zeș-te pe toți cei ce-L iu - besc, și ni - mi - ceș-te pe

4 *F#m* *B* *E* *C#m* *A* *E*

fap - te - le Lui. Dom - nul es-te drept în toa-te că - i - le Lui și
 toa - tă i - ni - ma. Dom - nul es-te lân-gă toți cei ce-L chea-mă, lân-gă
 toți cei răi. Dom - nul pă-zeș-te pe toți cei ce-L iu - besc, și

7 *A* *E* *B* *E* *A* *E*

mi - los - tiv în toa-te fap - te - le Lui.
 cei ce-L chea-mă din toa - tă i - ni - ma. El îm - pli - neș - te do -
 ni - mi - ceș - te pe toți cei răi.

10 *B* *E* *A* *E* *B*

rin-țe-le ce-lor ce se tem de El, le a - u - de stri-gă-tul și-i sca-pă.

13 *A* *E* *B* *E* *A* *B*

El îm-pli-neș-te do - rin-țe-le ce-lor ce se tem de El, le a - u - de stri-gă-tul și-i

16 *1. E* *3. C#m* *A* *B* *E*

sca pă. *sca-pă.* *le a - u - de stri-gă-tul și-i sca-pă.*

PARTITURA 6

Strâng Cuvântul Tău (Psalmul 119:9-11)

Psalmul 119: 9-11

Monica Turtoi

$\text{♩} = 70$

D Bm Em A⁹ A D Bm

Cum își va ți - ne___ tâ-nă-rul cu-ra-tă că-ra - rea? În-drep-tân-du-se___

4 Em A D G D A⁷ D

du-pă Cu-vân-tul Tău. Te ca-ut din toa - tă i-ni-ma mea; nu mă lă - sa___

Strâng Cu-vân-tul Tău în i - ni-ma mea, ca să

7 G D A⁷ D(add2) D G D

să mă a - bat de la po - run - ci - le Ta le. Strâng Cu-vân-tul Tău în

nu pă-că - tu - iesc îm - po - tri - va Ta! Te ca - ut din toa - tă i-ni-ma mea;

10 A⁷ D G D A⁷ D(add2) D

i - ni-ma mea, ca să nu pă-că - tu - iesc îm - po - tri - va Ta!_

nu mă lă - sa___ să mă a - bat de la po - run - ci - le Ta - le.---

* Opțional, se poate cânta în canon a doua oară.

PARTITURA 7**Plata păcatului (Romani 6:23)**

Romani 6:23

Oxana Mureșan

$\text{♩} = 80$

D A Bm G

Fiind - că pla - ta pă - ca - tu - lui es - te moar - tea, dar

3 A D

da - rul fă - ră pla - tă - a lui Dum - ne - zeu es - te via - ța veș - ni - că în I - sus Cris -

6 G D A D

tos, în I - sus Cris - tos, Dom - nul nos - tru.

© Partitură folosită cu permisiunea compozitorului și a Editurii Jubilate, Oradea.